

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2021

Mesih'te Rahat Bulmak

İçindekiler

1	Yedi Gün Yirmi Dört Saat Toplumunda Yaşamak — 26 Haziran–2 Temmuz	4
2	Huzursuz ve İsyankâr — 3 – 9 Temmuz	12
3	Huzursuzluğun Kökenleri — 10 – 16 Temmuz	20
4	Rahatın Bedeli — 17 – 23 Temmuz	28
5	“Bana Gelin...” — 24 – 30 Temmuz	36
6	Aile Bağlarında Rahat Bulmak — 31 Temmuz – 6 Ağustos	44
7	Rahat Bulma, İlişkiler ve İyileşme — 7 – 13 Ağustos	52
8	Dinlenmek Serbest — 14 – 20 Ağustos	60
9	Rahatın Ritimleri — 21 – 27 Ağustos	68
10	Şabat Dinlenmesi — 28 Ağustos – 3 Eylül	76
11	Daha Fazlasını Arzu Etmek — 4 – 10 Eylül	84
12	Huzursuz Peygamber — 11 – 17 Eylül	92
13	Nihai Huzur — 18 – 24 Eylül	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar
Gerald and Chantal Klingbeil

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Suha Önder

Redaksiyon
Dilara Souza de Oliveira

© 2021 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemler telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2021 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyanın Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütuf Yayıncılık. ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Huzursuzlara Huzur

Kaptan uçuş kabininden uçağın büyük bir fırtınanın içinden geçeceğini anons edene kadar uçuş sakin devam etmişti. “Lütfen kemerlerinizi sıkıca bağlayın. Önümüzdeki dakikalar zorlu olacak” diye bitirdi kaptan duyurusunu.

Kısa süre sonra, uçak sanki fırtınanın içinde yolu yararak ilerliyormuşçasına zangır zangır titremeye başladı. Başlarının üzerindeki kapaklar açılmaya başladığında, yolcular koltuklarında gergin bir biçimde oturuyorlardı. Uçak sert bir şekilde sallandığında uçağın arka tarafındaki bir yolcu dayanamayıp çığlık attı. Yolculardan bazılarınun zihnine kanatlarından biri kırılan uçağın yalpalayarak düştüğü görüntü canlanıyordu. Yolculardan hepsi gergin ve korkmuş görünüyordu. Sadece ekonomi mevkisinde en ön sırada oturan küçük bir kız çocuğu çok sakin görünüyordu. Önünde açığı küçük masada bir resim çizmekle meşguldü. Arada sırada, özellikle dikkat çekici şekilde yıldırım çarptığında yanındaki küçük pencereden dışarı bakıyor fakat sonra sakince kaldığı yerden resmini yapmaya devam ediyordu.

Hiç bitmeyecek gibi görünen yolculuk sonunda, uçak nihayet gideceği yere vardı ve yere indi. Sonunda rahatlayan ve yenden yerde oldukları için müteşekkire olan yolcular neşe içinde alkış tutmuşlardı. Küçük kız çantasını toplamış insanların uçaktan inmesini beklerken, yolculardan biri ona korkup korkmadığını sordu. Böylesine büyük bir fırtınanın içinde uçak bu kadar sarsılırken o nasıl bu kadar sakin kalabilmişti?

“Hiç korkmadım” dedi küçük kız adama. “Pilot benim babam ve onun beni eve götüreceğini biliyordum.”

Huzursuzluk ve korku genellikle bir arada olurlar. Pek çok kişiyi yedi gün yirmi dört saat meşgul eden bir dünyada yaşamak, huzursuzluk ve korku içinde yaşamamıza sebep olabilir. Hangimiz zaman zaman korku, endişe ya da gelecek kaygısıyla boğuşmuyor ki? Geçmiş geride kaldı, şimdi, şu an yaşanıyor fakat gelecek sorularla dolu. Bu güvenilmez dünyada cevaplar duymak istediklerimiz olmayabilir. Acaba kirayı ya da okul taksitini ödeyip ödeyemeyeceğimizi ya da aksayan evliliğimizin bir sonraki fırtınayı kaldırıp kaldırmayacağını düşünüp endişeleniyoruz. Allah’ın tekrar tekrar “hayal kırıklığına” uğratmamıza rağmen O’nun bizi sevmeye devam edip etmeyeceğini düşünüyoruz.

Bu çeyreklikte bu korkulardan bazılarını doğrudan ele alacağız. Mesih’te rahata kavuşmak bir çalışma rehberinin başlığı, bir müjdecilik kampanyasının ya da kamp toplantısının çekici sloganı olmaktan çok daha fazlasıdır. Mesih’te rahata kavuşmak, İsa’nın O’nu takip edenlere vaat ettiği yaşam tarzının anahtarlarıdır: “Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim” (Yuhanna 10:10).

Yazarlar bu rehber üzerinde çalışırken, Kutsal Kitap ilahiyatı metinlerinde rahata kavuşma kavramının ne kadar kuşatıcı olduğunun bir anda farkına vardılar. Rahat, kurtuluşla, lütufla, yaratılışla, Sebti Günü’yle, ölümlerin durumundan ne anladığımızla, yakında gerçekleşecek olan İsa’nın gelişiyi ve çok daha fazlasıyla bağlantılıdır.

İsa bizi O’na gitmeye ve O’nda rahat bulmaya çağırdığında (Matta 11:28), sadece öğrencilerine ya da ilk Hristiyan kilisesine hitap etmiyordu. O, gelecekteki nesillerdeki, günahın hasta ettiği, yorgun, bitkin, bocalayan ve rahatlamanın kaynağına ulaşmaya ihtiyaç duyan insanları görmüştü. Siz de, bu çeyreklikteki haftalık dersleri çalışırken gelip O’nda rahat bulmayı unutmayın. Bilin ki, her şey göksel Babamızın denetiminde ve O bizi güven içinde eve götürmeye hazır.

Chantal ve Gerald Klingbeil kültürler arası bir evliliği yürütüyor ve aynı zamanda bir takım olarak çalışıyorlar. Ellen G. White Estate yardımcı yöneticisi olan Chantal Güney Afrikalı, Adventist Review Hizmeti editör sekreteri ve Andrews Üniversitesinde Eski Abit ve Eski Yakın Doğu çalışmaları araştırma profesörü olan Gerald ise Almanya’da doğup büyümüştür.

Yedi Gün Yirmi Dört Saat Toplumunda Yaşamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 2:1–3, Yerehya 45:1–5, Mısır'dan Çıkış 20:11, 2. Samuel 7:12, Markos 6:30–32, Yaratılış 4:1–17.*

HATIRLAMA METNİ: “Canım senin avlularını özlüyor, İçim çekiyor, Yüreğim, bütün varlığım Sana, yaşayan Tanrı'ya sevinçle haykırıyor” (*Mezmurlar 84:2*).

Tik, tok; tik, tok; tik, tok. Saat istikrarlı bir şekilde ve acımasızca ilerliyordu. Sebt Günü'nün başlamasına sadece iki saat vardı. Mary, küçük dairelerine göz gezdirirken iç çekti. Çocukların oyuncakları hala salonda yere dağılmış durumdaydı; mutfak darmadağın haldeydi; en küçük çocukları Sarah'nın ateşi vardı, yatıyordu ve yarın kiliselerinde karşılayıcı olacağına dair söz vermişti, yani normal zamandan yarım saat önce evden çıkmaları gerekiyordu. Keşke yarın biraz kafamı dinleyebilsem diye düşündü.

Bu sırada Mary'nin kocası Josh kasabanın öteki ucunda haftalık market alışverişini yapmış kasada sıra bekliyordu. İnsan kalabalığı yine kâbus gibiydi. Kasaların önündeki kuyruklar sanki herkes alışverişini aynı anda yapmış gibi uzundu. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, böyle devam edemem diye içinden geçirdi Josh. Bu hayatta daha fazlası olmalı.

Yaşamlarımız yoğun saatler, iş saatleri, sağlık randevuları, Skype konuşmaları, alışveriş ve okul işleri tarafından yönetiliyor. Toplu taşıma ya da küçük bir motosiklet kullansak veya ailelerimizi taşımak için bir minivan sürsek fark etmiyor, etrafımızdaki dünya ile olan daimi uğraşımızın ritmi, gerçekten önemli olanı bastırmakla tehdit ediyor.

Bu koşuşturma içinde nasıl rahat bulacağız?

*3 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Yıpranmış ve Yorgun

Yaratılış 2:1-3 ayetlerini oku. Daha hiç kimse yorulmamışken Allah neden bir dinlenme günü yaratmıştı?

İnsanlık, kendi yarattığımız bu stresli yaşantı hakkında bir şeyler yazmadan bile daha önce, Allah hafızalarımızı canlandırmak için bir işaret, bir yaşam tarzı tesis etmişti. Bu gün, bir durma ve telaşsız biçimde yaşamdan zevk alma zamanı olacaktı; bir şey yapmadan durma günü, özellikle doğanın, havanın, vahşi yaşamın, suyun, insanların ve hepsinden önemlisi her iyi armağanı yaratmış Olan'ın kutlanacağı bir gün.

Bu, Aden bahçesinden sürülme ile sona ermiş olan tek seferlik bir davet değildi. Allah bu davetin zamana direnmesini istemişti, bu sebeple daha en başından Sebt Günü dinlenmesini zamanın kumaşıyla ördü. Tekrar ve tekrar, her yedinci gün Yaratım'ın rahatlatıcı kutlamasına bir davet olacaktı.

Gelişen teknolojinin ürünü olan aletler sayesinde, insanların bedensel olarak iki yüz yıl önceki insandan çok daha az yorgun olacağını düşünönlör vardı. Fakat ışın aslı, dinlenmeye ayrılan zaman bugün bile yetersiz. Çalışmadığımız saatler bile hummalı faaliyetlerle geçiriliyor. Sanki bir şekilde hep yetişemiyor gibiyiz; ne kadar yaparsak yapalım yine de yapılacak şeyler var.

Gittikçe daha az uyuduğumuzu ve pek çok kişinin ayakta kalabilmek için kafeine bağımlı olduğunu gösteren araştırmalar mevcut. Daha hızlı cep telefonlarımız, daha hızlı bilgisayarlarımız, daha hızlı internet bağlantımız var ama yine de vakit yetmiyor gibi görünüyor.

Aşağıdaki ayetler dinlenmemizin neden önemli olduğuna dair ne öğretiyorlar? Markos 6:31, Mezmurlar 4:8, Mısır'dan Çıkış 23:12, Yasa'nın Tekrarı 5:14 ve Matta 11:28.

Bizi yaratan Allah, bedensel olarak dinlenmeye ihtiyaç duyacağımızı biliyordu. Bizim bedensel olarak rahatlamamızı sağlamak için gece gündüz döngüsünü ve Sebt Günü'nü tesis etti. İsa'yı yaşamlarımızın Rabb'i olarak kabul etmek aynı zamanda dinlenmek için zaman ayırma sorumluluğunu da beraberinde getiriyor. Sonuçta Sebt Günü emri sadece bir tavsiye değil. O bir emirdir!

Peki senin rahatsız yaşamına ne demeli? Allah'ın bizim sahip olmamızı istediği rahatlamayı, bedensel ve manevi olarak daha iyi tecrübe etmek için ne yapabilirsin?

Boş İlerlemek

Uykusuzluk ya da aşırı efor yüzünden yorgun düşme önemli sorunlardır. Fakat “duygusal olarak boşlukta” ilerlediğimizi hissetmek daha da sıkıntılı bir durumdur. Elbette, duygusal denemelere uykusuzluk eklendiğinde cesaretimiz son derece kırılabilir.

Yeruşalim'in son çalkantılı yıllarında, kentlin Babilliler tarafından yıkılmasına sebep olan karışıklık, eziyet ve kargaşa döneminde Yeremya'nın yazıcısı Baruk sıklıkla böyle hissetmiş olmalı.

Yeremya 45:1-5 ayetlerini oku. Baruk'un duygusal sağlığının ne durumda olduğunu kısaca tanımla.

Allah sana özel, kişisel bir mesaj gönderse kendini nasıl hisseceğini hayal edebiliyor musun? Baruk doğrudan Allah'ın taht odasından bir mesaj aldı (*Yeremya 45:2*). Bize söylenen, bunun “Yahuda kralı Yehokayim'in dördüncü yılında” yani M.Ö. 605 ya da 604 yıllarında gerçekleştiğidir. Yeremya 45:3 ayeti insanların boş ilerlediklerinde nasıl hissettiklerini çok iyi özetliyor.

O döneme dair Kutsal Yazı'dan bildiklerimize dayanarak, Baruk'un yakınmalarının yüzeysel hayıflanmalar olmadığı çok açık ortaya çıkmaktadır. Cesaretinin kırılmış olmasının ve duygusal olarak yıpranmış olmasının haklı sebepleri vardı. Çok kötü şeyler oluyordu ve daha kötüsü de olacaktı.

Allah, Baruk'un yakınmalarına ve acılarına nasıl karşılık veriyor? Yeremya 45:4, 5 ayetlerini oku.

Allah'ın Baruk'un gerçek acısına verdiği karşılık, bize Allah'ın kederinin ve acısının Baruk'unkinden kat be kat daha fazla olduğu gerçeğini hatırlatıyor. İnşa ettiği Yeruşalim kentini yerle bir etmek üzereydi; Asma bağı olarak diktığı İsrail'i (*Yeşaya 5:1-7*) söküp sürgüne yollamak üzereydi. Rabb'in halkı için istediği bu değildi fakat böyle olmak zorundaydı çünkü O'na isyan etmişlerdi.

Fakat Baruk için tünelin sonunda ışık vardı. Allah, yıkımın, sürgünün ve kaybın içinde bile Baruk'un hayatını koruyacaktı.

Allah'ın Baruk'a söylediklerini bir daha oku. Bunlardan kendimiz için hangi mesajı çıkarabiliriz? Yani, bu ayetlerde, biz ne durumda olursak olalım Allah'ın sonunda bizim için orada olduğuna dair ne söylüyor?

Eski Ahit'teki Dinlenmenin Tanımlanması

Şüphesiz hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var, Kutsal Kitap boyunca bu konunun vurgulanması bu sebeptedir. Allah bizi etkin olmamız için yaratmış olsa da, bu etkinliğe dinlenme ile ara verilmelidir.

Örneğin, İbrani Eski Ahit'i dinlenmeyi işaret eden birkaç ifade barındırmaktadır. *Yaratılış 2:2, 3* ayetlerinde Allah'ın yeni yaratılmış yedinci günde dinlenmesi tarif edilirken, "Sebt Günü" adının fiil hali olan ve "işe ara vermek, rahatlamak, tatil yapmak" anlamlarına gelen şabat fiili kullanılmıştır. Aynı fiil *Mısır'dan Çıkış 5:5* ayetinde de ettirgen formunda kullanılmıştır ve bir kişiyi işinden "alıkoymak" diye tercüme edilmiştir. Kızgın firavun Musa'yı "onları işlerinden alıkoymakla" suçluyordu.

Dördüncü emirdeki Allah'ın Yedinci Gün Sebt'inde dinlenme işi, İbranice fiil nuakh ile ifade edilmiştir (*Mısır'dan Çıkış 20:11, Yasa'nın Tekrarı 5:14*). Bu fiil *Eyüp 3:13* ayetinde "dinlenme" fiili ile tercüme edilmiştir ya da daha mecazi anlamda, *Çölde Sayım 10:36* ayetinde "konaklamak" fiili ile tercüme edilmiştir. *2. Krallar 2:15* ayeti, İlyâ'nın ruhunun Elişa'nın üzerine "konduğunu" söyler [KM].

Bir diğer önemli fiil ise, "dinlenmede olmak, rahatlama başlamak, sessiz olmak" anlamlarına gelen şakat fiilidir. Bu fiil *Yeşu 11:23* ayetinde kullanılmıştır ve Yeşu'nun ilk fethi sonrasında ülkenin savaştan rahata ermesini tarif eder. Bu fiil, Yeşu ve Hakîmler kitaplarında genellikle "barış" anlamında kullanılmıştır.

Dinlenmeyi ifade etmek için kullanılan bir diğer fiil ise raga'dır. Yasa'nın Tekrarı kitabında, Allah itaatsizliğe karşı uyarıda bulunurken, İsraililere sürgünde rahat bulmayacaklarını söylüyor (*Yasa'nın Tekrarı 28:65 KM*). Aynı fiil *Yeremya 50:34* ayetinde ettirgen formda kullanılmıştır ve rahat sağlayamamak anlamındadır.

Yasa'nın Tekrarı 31:16 ve 2. Samuel 7:12 ayetlerini oku. Burada bahsedilen ne tür bir dinlenme?

Her iki ayet de şakab fiilini bir deyim içinde kullanmıştır ve tam olarak "yatmak, uyumak" anlamına gelmektedir. Allah, Davut ile yaptığı anlaşmada, İsrail'in gelecekteki kralına şu vaatte bulunuyor, "Sen ölüp atalarına kavuşunca, senden sonra soyundan birini ortaya çıkarıp krallığını pekiştireceğim" (*2. Samuel 7:12*).

Dinlenmeyi belirten farklı İbranice sözcüklerin uzun (ve buradaki kısmi) listesi, ilahiyattaki dinlenme kavramının sadece bir ya da iki sözcükle bağlantılı olmadığını anlamamıza yardım ediyor. Biz bireysel ve toplu olarak dinleniyoruz. Dinlenme bizi bedensel, sosyal ve duygusal olarak etkiler ve sadece Sebt Günü'yle sınırlı değildir.

Ölüm kesinlikle bir düşman ve bir gün ortadan kaldırılacak. Biz ölülerimiz için yas tutuyor ve onları özleyecek olsak da, en azından şimdilik onların dinleniyor olduklarını bilmek neden teselli edici?

Yeni Ahit'te Dinlenme

Yeni Ahit'te dinlenme için sıklıkla kullanılan sözcüklerden biri, “dinlenme, rahatlama, yenilenme” anlamlarına gelen anapauo sözcüğüdür. Bu sözcük İsa'nın dinlenme ile ilgili en meşhur ifadelerinden birinde, Matta 11:28 ayetinde geçmektedir: “Bana gelin, ey bütün yorulanlar ve yükü ağır olanlar, ben size rahat veririm.” Bu sözcük bedensel dinlenme anlamına gelebilir (*Matta 26:45*). Korintlilere son tebriklerde, Pavlus ruhunu ferahlatan arkadaşların gelmesiyle sevinçli olduğunu ifade ediyor (*1. Korintliler 16:18*).

Dinlenmeyi belirten bir diğer sözcük ise hesychazo fiilidir. Bu ayette, İsa mezarda dinlenirken öğrencilerin de Sebti Günü'nde dinlenmesi tarif ediliyor. Fakat bu fiil aynı zamanda sakin bir yaşam sürmek tarif edilirken kullanılmıştır (*1. Selanikliler 4:11*) ve bir kişinin yatıştığını yani sessiz olduğunu belirtebilir (*Elçilerin İşleri 11:18*).

İbranilere Mektup'ta, İbraniler 4:4 ayetinde, Allah'ın yedinci gündeki yaratılış dinlenmesini tarif edilirken, Eski Ahit'in Grekçe tercümesi olan Septuaginta'da olduğu gibi, “durmaya sebep olmak, dinlenmeyi sağlamak, rahatlama” anlamlarına gelen Grekçe fiil katapauo kullanılmıştır. Şaşırtıcı şekilde, bu fiilin Yeni Ahit'teki kullanımlarının çoğu İbraniler kitabı 4. bölümedir.

Markos 6:30-32 ayetlerini oku. İsa, ellerindeki pek çok hizmet fırsatına rağmen neden öğrencilerine yanına gelip dinlenmelerini söyledi? Bu soruya vereceğin cevabı düşünürken Markos kitabı 6. bölüme bütünüyle bak.

“Gelin tek başımıza تنها bir yere gidelim de biraz dinlenin” (*Markos 6:31*) ifadesi bir daveti belirtmiyor. Bu ifade bir zorunluluk belirtmektedir, yani bir emir ya da buyruktur. İsa öğrencileri ve onların bedensel ve duygusal olarak iyi olmaları konusunda endişeliydi. İsa'nın onları ikişer kişi olarak gönderdiği uzun hizmet yolculuklarından daha yeni dönmüşlerdi (*Markos 6:7*). Markos 6:30 ayeti onların heyecanlı şekilde geri dönüşlerini anlatıyor. Yüreklere dolmuş olmalıydı. Kazandıkları zaferleri ve başarısızlıklarını İsa ile paylaşmak istiyorlardı fakat İsa hepsine son verdi ve öncelikle onları dinlenmeye çağırdı. Markos açıklayıcı bir not ekliyor: “Gelen giden öyle çoktu ki, yemeye bile vakit bulamıyorlardı” (*Markos 6:31*). Allah'ın işiyle çok meşgul olup iş yükü altında ezilmek öğrenciler için de hakiki bir mücadeleydi. İsa bize, dinlenmeye zaman ayırarak, sağlığımızı ve duygusal esenliğimizi muhafaza etmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

Rabb'in işini yapmaktan bitap düşmüş yerel kilise pastörüne, ihtiyarına ya da tanıdığınız herhangi birine yardım etmenin ve onu rahatlatmanın yolları nelerdir? Minnettarlığını ifade etmek ve bu kişinin dinlenmesine yardım etmek için ne yapabilirsin?

Kaçak ve Serseri

Yaratılış 4:1-12 ayetlerini oku. Kayın neden yeryüzünde “kaçak ve serseri” olmuştu?(Yaratılış 4:12 KM).

Kutsal Kitap ayetleri Allah'ın Habil'i ve onun sunusunu kabul ederken, Kayın'ın ve onun sunusunu neden “kabul etmediğini” açıkça belirtmiyor (*Yaratılış 4:4, 5*). Fakat biz neden olduğunu biliyoruz. “Kayın Allah'ın huzuruna söylenerek ve kalbinde vaat edilen kurban ve kurban sunularının gerekliliğine iman-sızlıkla geldi. Armağını günahtan tövbe ifade etmiyordu. Zamanımızda pek çok kişinin düşündüğü gibi, kurtuluşunun güvencesini bütünüyle vaat edilen Kurtarıcı'nın kefarete bağlamak olan Allah tarafından belirlenen planı tamı tamına yerine getirmenin zavıflık ikrarı olacağını düşündü. Kendi kendine bağlılık yolunu seçti. Kendi erdemlerine güvenerek gelecekti”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, s. 72.

Allah'ın Kayın'ın yeryüzünde “kaçak ve serseri” olacağını söylemesinin sebebi, Allah'ın onu bu şekilde yapmış olması değildi; tersine bu Kayın'ın günahlı işlerinin ve itaatsizliğinin bir sonucuydu. Allah'ta rahat bulamayan Kayın, başka türlü de rahat bulamayacağını, en azından gerçek rahatı bulamayacağını fark etti.

“Kabul etti” (*Yaratılış 4:4*) diye tercüme edilen İbranice sözcük, aynı zamanda “yakından bakmak, dikkatle göz önünde bulundurmak” anlamlarına da gelir. Allah'ın dikkatle ve yakından baktığı şey ise yapılan sunu değil, sunuyu yapan kişinin davranıştıydı. Allah'ın Kayın'ın meyve sunusunu reddetmesi, kap-risli bir Tanrı'nın keyfi davranışı değildi. Tersine, bu davranış sunuyu getiren kişinin karakterinin, tavrının ve sunuyu gerçekleştirme sebebinin dikkatle göz önünde bulundurulmasıyla tarif ediyor. Bu, araştırmacı yargılamaya iyi bir örnek oluşturuyor.

Yaratılış 4:13–17 ayetlerini oku ve Kayın'ın Allah'ın hükmüne ne tepki verdiğini anlat.

Allah'ın varlığından kaçmaya çalıştığımız zaman huzursuz oluruz. İlahi lütfâ duyduğumuz özlemi başka şeylerle, insani ilişkilerle ya da fazlasıyla meşgul bir yaşam sürerek doldurmaya çalışırız. Kayın bir saltanat ve bir kent inşa etmeye başladı. Bunların her ikisi de azim ve çaba gerektiren büyük atılımlar fakat söz konusu olan tanrısız bir saltanat ve isyankâr bir kent olduğunda, nihayetinde hiçbir değer taşımamaktadır.

Sonunda, genellikle olduğu gibi günahlarımızın sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığımızda, onlar için bize çarımh aracılığıyla sunulmuş olan bağışlanmayı kabul etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Rabbiler dini görevleri sürekli gösteriş yaparak yerine getirmeyi, dinin bir parçası olarak görüyorlardı. Kendilerini dindar kimseler olarak göstermek için anlamsız formalitelere bağımlıydılar. Böylece Allah'tan uzaklaştılar ve kendilerine aşırı derecede güven duymaya başladılar. Aynı tehlike bugün hala varlığını sürdürmektedir. Allah'ın işini yerine getirmede insanın etkinliği ve başarısı artınca, insani planlara ve yöntemlere aşırı ölçüde güven duyma tehlikesi oluşur. Böylece dua etmeye verilen önem ve iman azalır. Tıpkı öğrenciler gibi bizler de Allah'a olan bağlılığımızı göz ardı etme ve kendi yaptığımız işlerle kurtuluşu aramanın tehlikesi içindeyiz. Aslında yaptığımız işin gerçekleşmesini sağlayan gücün, İsa'nın gücü olduğunun farkına varıp sürekli olarak O'nun yolundan gitmeliyiz. Karanlıkta kalmış ve kaybolmuş olan insanların kurtuluşu için ciddi bir şekilde çalışırken, dua ve Allah'ın Sözü üzerinde çalışmak için kendimize zaman ayırmalıyız. Dua ederek ve İsa'nın gücüyle kutsanarak gerçekleştirilen işin, sonunda insanların iyiliği için yeterli olduğu görülecektir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 346.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sürekli olarak başarılı olma, bedensel olarak ve fiilen her zaman müsait olma, gerçekçi olmayan ve Allah'ın emretmediği ideallere göre yaşamaya çalışma baskısı, insanları duygusal, fiziksel ve ruhsal olarak hasta edebilir. Kiliseniz nasıl dinlenmeye özlem duyan, yıpranmış ve yorgun insanlara kucak açan bir yer olabilir?
- ❷ Bizim de, Allah için bir şeyler yaparken dahi gereğinden fazla meşgul olmamız mümkün mü? Markos 6:30-32 ayetlerindeki İsa ve öğrencilerinin öyküsünü düşün ve bunu Sebt okulu topluluğunuzda nasıl uygulayacağınızı tartışın.
- ❸ 1899 yılında bir hız rekoru kırıldı. Bir kişi arabayla saatte 64 kilometre hıza ulaştı ve zarar görmeden rekor denemesini tamamladı. Bugün elbette arabalar çok daha hızlı gidebiliyor. Ve cep telefonlarımızdaki işlemciler, bir kuşak öncesinin süper bilgisayarlarının kullandığı işlemcilerden çok daha hızlı. Hava taşımacılığı artık daha hızlı ve gittikçe de hızlanıyor. Vurgulamak istediğimiz, günümüzde neredeyse her şey geçmişe göre daha hızlı fakat bunun sonucu nedir? Hâlâ koşuşturup duruyoruz ve yeterince dinlenmiyoruz. Bu, temel insan doğası ve Allah'ın dinlenmeyi emirleri arasına dâhil edecek kadar önemli görmesi hakkında bize ne anlatmalı?
- ❹ Aden bahçesinde, günahattan bile önce Sebt Günü dinlenmesinin tesis edilmiş olması üzerine biraz daha düşün. Bu hakikatin ilginç teolojik çıkarımlarına ek olarak, günahsız, mükemmel bir dünyada bile dinlenmeye ihtiyaç duyulması bize ne anlatıyor?

Parmak arası terlikler ve kavgalar

Yazan: Andrew McChesney

6 yaşındaki Danay, babası, annesi ve ondan büyük altı büyük kardeşiyle Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğinde onun için her şey çok yabancıydı. Yeni memleketleri olacak bu ülkede bir sürü araba vardı. Danay, doğduğu ülke olan Myanmar'daki zorbalıktan kaçtıktan sonra yaşadıkları yer olan Tayland'daki mülteci kampında çok fazla araba görmemişti. Aile, klima ve şebeke suyu olmayan bir bambu evde yaşarken, Danay bir nehirde yıkanırdu. Şimdi ihtiyaçları olan her şeyi tek bir evde toplamıştı. Danay, yeni evleri için Tanrı'ya şükretti.

Danay, bir gün okula parmak arası bir terlikle gitti ve öğretmeni onu hemen eve gönderdi. Onu eve götüren personel, annesine ayakkabı mağazasının yerini söyledi. Ancak ebeveynlerinden hiçbiri araba kullanamıyordu ve İngilizce konuşmıyordu. Bu yüzden bir akrabası onu ilk ayakkabılarını alması için mağazaya götürdü.

Danay ertesi gün okula tekrar gitti ama bu yıl onun için zor bir yıld. Bazı çocuklar mültecilere hoş davranmazdı ve Danay'ın erkek kardeşlerinden biri kavgaya çıkmıştı.

Sonra bir Yedinci Gün Adventisti imanlı, Danay'ın ailesiyle dost oldu ve Danay'ın ikinci sınıfı okuması için bir kilise okuluna nakledilmesine yardım etti. On Üçüncü Sebt Sunularından gelen burs fonu, öğrenim ücretini karşılamaya yardımcı oldu. Danay, kibar ve arkadaş canlısı sınıf arkadaşlarıyla kilise okulunda olmaktan mutluydu. Evdeki Hristiyan ebeveynlerinden Tanrı'yı duymuştu ama şimdi okulda kendisi için Kutsal Kitap'ı okuyordu. Daha fazlasını öğrenmek istedi ve büyüdükçe çeşitli Kutsal Kitap çalışma gruplarına katıldı.

12 yaşındayken imanı sınandı. Bir gün babası bahçede çalıştıktan sonra bir anda yere yığıldı. Kimse ambulansı nasıl arayacağını bilmiyordu. Bu yüzden aile üyeleri onu bir arabaya bindirip ve hastaneye götürdü. Danay harap olmuştu. O gece yatağında bir o yana bir bu yana döndü. Daha önce hiç olmadığı gibi dua etti. "Tanrım, lütfen babamın iyileşmesine yardım et," dedi. "Eğer iyileşirse, vaftiz olup kendimi sana adayacağım."

Üç gün sonra babasını hastanede ziyaret etti. Bir zamanlar güçlü olan adam solgun ve zayıf görünüyordu. Doktor felç geçirdiğini söyledi. Danay dua etmeye devam etti. Haftalar geçti ve babası yavaş yavaş iyileşti. Danay eve geldiğinde Tanrı'ya verdiği sözü tuttu. Vaftiz oldu.

Babası beş yıl sonra kanserden öldü, ancak 17 yaşındaki Danay, yüreğini İsa'ya adadığı için çok mutlu. "Vaftiz edildikten sonra Kutsal Kitap'ı daha çok okumaya, daha çok dua etmeye ve Tanrı ile daha çok konuşmaya başladım" dedi. "Bunları yaptıkça daha mutlu hissettim. Tanrı her zaman beni izliyor ve her zaman benim için orada olacak. Her zaman müteşekkir hissediyorum. "

2011 On Üçüncü Sebt Sunuları, Danay gibi mülteci çocukların Kuzey Amerika Bölümü'ndeki Adventist okullarında eğitim almalarına yardımcı oldu. Bu çeyreğin sunularının bir kısmı, mülteci çocukların Kuzey Amerika'da Adventist eğitimi almalarına yine yardımcı olacak. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Huzursuz ve İsyankâr

SEBİT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çölde Sayım 11:1–33, Çölde Sayım 12:1–13, Çölde Sayım 13:27–33, Çölde Sayım 14:1–23, 1. Korintliler 10:1–11, Çölde Sayım 14:39–45.*

HATIRLAMA METNİ: Hatırlama Metni: “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyararak için yazıya geçirildi” (1. Korintliler 10:11).

Yüzyıllar boyunca pek çok kişi büyük depremlerin öncesinde köpeklerin ve diğer evcil hayvanların acayip, huzursuz tavırlar sergilediklerini bildirdi.

Bilim insanları, hayvanların depremi oluşturan sarsıntılı dalgadan önce gelen ilk sismik dalgayı, basınç dalgasını hissedebildiklerini fark etti. Bu, yer sarsılmadan hemen önce hayvanların neden şaşkın ya da huzursuz davranışlar gösterdiklerini açıklıyor. Filler gibi bazı hayvanlar, insanların asla hissetmediği öncü depremlerin oluşturduğu düşük frekanslı ses dalgalarını ve titreşimleri algılayabiliyorlar.

23 Ağustos 2011 Tarihinde Washington D.C. kentini sallayan 5.8 büyüklüğündeki depremden birkaç dakika önce, Smithsonian Enstitüsü Ulusal Hayvanat Bahçesi'ndeki bazı hayvanlar garip davranmaya başlamışlardı. Bu hayvanlar arasında yer sarsılmadan on beş dakika önce yüksek sesle bağırma başlanan lemurlar da vardı.

Bu haftanın dersinde, biraz sonra gerçekleşecek deprem gibi felaketleri hissetmelerinin değil de, Mesih'in, Kendisi'ne iman ve itaat ile gelen her kişiye sunmuş olduğunda rahatlamayan insanların temeldeki günahkârlıklarının yol açtığı garip insan huzursuzluğunun bazı örneklerine değineceğiz.

*10 Temmuz Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Çölde Huzursuzluk

İsrailliler Kenan ülkesine giderken Sina'dan ayrıldıklarında kendilerini huzursuz ve mutsuz hissetmiş olmalıdır. Mısır'dan ayrılmalarının üzerinden bir yıldan daha uzun süre geçmişti (*Çölde Sayım 1:1*). Vaat edilen Ülke'ye girmeye hazırlardı. Sayılmış ve teşkilatlanmışlardı. İlahi iyiliğin muazzam bir biçimde sergilenmesine ve Allah'ın varlığının açık işaretlerine tanıklık etmişlerdi. Buna rağmen Sina'dan ayrıldıktan sonraki ilk konaklarında şikâyet etmeye başladılar.

Çölde Sayım 11:1-15 ayetlerini oku. İsrailliler neden şikâyet ediyorlar?

İsrailliler et istiyorlardı, Mısır'ın salatalığını, karpuzunu, pırasasını, soğanını, sarımsağını istiyorlardı. "Keşke yiyecek biraz et olsaydı!... Mısır'da parasız yediğimiz balıkları, salatalıkları, karpuzları, pırasaları, soğanları, sarmisakları anımsıyoruz. Şimdiye yemek yeme isteğimizi yitirdik. Bu mandan başka hiçbir şey gördüğümüz yok" (*Çölde Sayım 11:4-6*). Yemeği hatırlayıp da köleliği ve yaşadıkları inanılmaz zorlukları unuttuklarına göre seçici hafıza sorunu yaşadıklarına da şüphe yoktu (*Mısır'dan Çıkış 1. bölüm ile karşılaştır*).

Bir yıldan uzun süredir Allah'ın temin ettiği man ile besleniyorlardı fakat yine de huzursuzdular ve başka şeyler istiyorlardı. Musa bile etkilenmişti. Huzursuz bir insan topluluğuna önderlik etmeye çalışmak kolay değildir. Fakat Musa kime döneceğini biliyordu. "Kuluna neden kötü davrandın?... Seni Hoşnut etmeyen ne yaptım ki, bu halkın yükünü bana yüklüyorsun?"

Allah şikâyetlere ne karşılık veriyor? Çölde Sayım 11:16-33 ayetlerini oku.

Biz kendimizi huzursuz hissettiğimizde, Allah bizim ihtiyaçlarımızı duymazlık etmez. O, ete olan açlıklarını bastırsın diye İsraillilere bildircin verdi. Fakat İsraillilerin asıl istediği et değildi. Mutsuz, huzursuz ve öfkeli olduğumuzda aslında anlaşmazlığa sebep olan şeye değil genellikle onu tetikleyene karşı öfkeliyizdir. Daha derinlerdeki bir yanlış esas ilişkilerimizi etkilediği için karşı koyarız. İsrailliler Allah'ın yönetimine başkaldırmışlardı. Bu, mevcut durumumuz ne olursa olsun hepimizin dikkatli olmasını gerektiren bir konudur çünkü bu hataya düşmek sandığımızdan çok daha kolaydır.

Geçmişte gerçekte olduğundan daha iyi hatırlamak neden daha kolaydır?

O Bulaşıcı

Çölde Sayım 12:1-3 ayetlerini oku. Miryam ve Harun neye üzülmüşlerdi?

Görünüşte Miryam ve Harun'u mutsuz eden Musa'nın Kûşlu bir kadınla evlenmiş olmasıydı. Sippora Midyan'lı bir yabancıydı (*bkz. Mısır'dan Çıkış 3:1*). İsraililerin "seçkinleri" arasında bile, doğamızın düşkünlüğü, her zaman olduğu gibi hiç hoş olmayan bir şekilde ortaya çıkıyor.

Fakat Kutsal Kitap ayetleri bunun bir bahane olduğunu açıkça gösteriyor. Onların şikâyetlerinin odağında aslında peygamberlik armağanı vardı. Bir önceki bölümde, Allah, Musa'ya önderlik etmenin idari yükünü taşımasına yardım etsinler diye İsrail'in ihtiyarlarından yetmiş tanesini atamasını söylemişti (*Çölde Sayım 11:16, 17, 24, 25*). Harun ve Miryam'ın da önderlikte önemli işlevleri vardı (*Mısır'dan Çıkış 4:13-15, Mika 6:4*), oysa şimdi önderlik konusundaki bu yeni gelişmeyle kendilerini tehdit altında hissettiler ve şöyle dediler, "RAB yalnız Musa aracılığıyla mı konuştu?... Bizim aracılığımızla da konuşmadı mı?" (*Mısır'dan Çıkış 12:2*).

Allah bu şikâyete ne karşılık veriyor? Çölde Sayım 12:4-13 ayetlerini oku. Sence Allah neden bu kadar katı bir şekilde karşılık veriyor?

Allah derhal ve çok net bir şekilde karşılık verdi. Peygamberlik armağanı daha çok güce sahip olmak için kullanılacak bir silah değildir. Musa önderlik etmeye çok uygundu çünkü Allah'a son derece bağımlı olduğunu öğrenmişti.

1. ayette Miryam'ın adının Harun'dan önce geçmesi, Musa'ya yapılan bu eleştiriyi onun kıskırttığını düşündürüyor. O dönemde, Harun İsrail'in başrahibi olarak hizmet etmeye çoktan başlamış durumdaydı. Eğer deri hastalığına (cüzam) yakalanırsa, tapınağa girerek halk adına hizmet etme görevini yerine getiremezdi. Allah'ın Miryam'ı geçici deri hastalığı ile cezalandırması, her ikisinden de hoşnut olmadığını canlı biçimde ortaya koyuyor ve bu ailenin ihtiyaç duyduğu tavır değişikliğinin gerçekleşmesine yardım ediyor. Harun'un Miryam için özür dilemesi onun da işin içinde olduğunu doğruluyor (*Çölde Sayım 12:11*) ve şimdi de onun eleştiride bulunmak ve huzursuz tavırlar sergilemek yerine Miryam için yalvardığını görüyoruz, ayrıca Musa'nın da onun için arabuluculuk ettiğine şahit oluyoruz (*Çölde Sayım 12:11-13*). İşte Allah'ın halkında görmek istediği tavır budur. O da, onlara kulak verdi ve Miryam'ı iyileştirdi.

Her seviyede, kilise yönetimini eleştirmek her zaman kolay olsa da, şikâyet etmek yerine, onlarla aynı fikirde olmadığımızda bile kilise önderlerimiz adına aracılıkta bulunsak, kilisemiz de, kendi manevi dünyamız da çok daha iyi olmaz mı?

Huzursuzluk İsyana Yol Açıyor

Öykü olumlu bir şekilde başlıyor.İsraililer sonunda Kenan ülkesinin sınırlarına ulaşmışlardı ve bölgeyi keşfetmeleri için 12 casus gönderilmişti. Geri dönen casusların verdiği bilgiler sıra dışıydı.

Çölde Sayım 13:27–33 ayetlerindeki casusların aktardıklarını oku. İsraililerin beklentileri hangi noktada darbe yemişti?

Kalev'in müdahale etmesine rağmen şüphe edenlerin ve kuşkucuların sesleri üstün gelmişti. İsrail Allah'ın onlara vaat ettiğini fethetmek için yola çıkma-yacaktı. Yüreklere huzursuz olduğu için, zafer için bağırarak ve yola koyulmak yerine ağlanıp söylenmeyi tercih ettiler.

Yüreğimizde huzursuz olduğumuzda, imanla yürümeyi beceremeyiz. Fakat huzursuzluğun etkilediği sadece duygularımız değildir. Bilim insanları yetersiz dinlenme (uykusuzluk dahil) ile kötü tercihler yapma arasında doğrudan bir sebep sonuç ilişkisi olduğunu söylüyorlar ve bu kötü tercihler aşırı şişmanlığa, bağımlılıklara, daha fazla huzursuzluğa ve mutsuzluğa yol açıyor.

Çölde Sayım 14:1-10 ayetlerini oku. Peki sonra ne oldu?

İşler daha da kötüleşti. Kalev'in "Ancak RAB'be karşı gelmeyin" (*Çölde Sayım 14:9*) diyerek umutsuzca yalvarması da önemsenmedi ve oradakilerin hepsi kendi önderlerini taşla tutmaya hazırlandı. Huzursuzluk isyana yol açar ve isyanın sonu mutlaka ölümdür.

"Sadakatsiz casuslar seslerini yükselterek Kalev ile Yeşu'yu kınadılar ve halk taşlanmaları için bağırarak başladı. Çıldırılmış kalabalık bu sadık adamları öldürmek için taşlar topladı. Cinnet naraları atarak koşular, ancak bir anda ellerindeki taşlar düştü, üzerlerine bir sükûnet geldi ve korkuyla titrediler. Allah canice tasarılarını durdurmak için araya girmişti. O'nun mevcudiyetinin görkemi alevli bir ışık gibi buluşma çadırını aydınlattı. Tüm halk Rabb'in işaretini gördü. Onlardan daha kudretli biri Kendisini göstermişti, bu durumda hiçbiri direnişine devam edemedi. Şeytanî haberi getiren casuslar dehşete kapılmış bir halde sinerek, nefes nefese çadırlarına koşular."—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, s. 390.

Fakat tam o anda Rabb'in görkemi kendisini açıktan açığa gösterdi. Çölde Sayım 14. bölümdeki öyküyü okuduğumuzda, sanki tüm sahnenin bir anda donmuş olduğunu ve şimdi de Allah'ın Musa ile olan özel konuşmasını dinliyoruz gibi hissederiz. Taşlar Musa, Kalev ve Yeşu için hazırlanmış olsa da, Allah, isyanın nihayetinde Kendisine yönelik olduğunu fark etmişti.

Bir Arabulucu

Allah bu isyan karşısında Musa'ya hangi fırsatı sunuyor? Çölde Sayım 14:11, 12 ayetlerini oku.

Allah, İsrailileri yok etmeyi ve Musa'nın hepsinin babası olacağı yeni bir ulus yaratmayı teklif ediyor.

Musa, sadece kendisine değil, Allah'a karşı edilen bu açık isyana ne karşılık veriyor? (Çölde Sayım 14:13-19).

İşte Allah'ın gerçek adamını görebileceğimiz an budur. Musa'nın zamanda donup kalan yanıtı, 1400 yıldan uzun süre sonra dertleri için öğrencilerine dua edecek olan Arabulucu'yu bekliyor (*Yubanna 17*). Aslında, pek çok ilahiyatçı ve Kutsal Kitap öğrencisi, Musa'nın burada yaptığı şeyde Mesih'in bizler için yaptığı'nın bir örneğini görmüştü. Onların da bizim de günahkâr olduğumuz şüphe götürmez. Fakat buna rağmen Musa, "büyük sevgin uyarınca onları bağışla" (*Çölde Sayım 4:19*) diye yalvarıyor. Rab o zaman Musa'nın arabuluculuğuyla yapmış olduğu şeyi, İsa sayesinde, O'nun bizim için ölmesi, dirilmesi ve arabuluculuk etmesi sayesinde bizim için de yapıyor.

Musa şöyle yalvarmıştı: "Mısır'dan çıkışlarından bugüne dek bu halkı nasıl bağışladıysan, büyük sevgin uyarınca onların suçunu bağışla" (*Çölde Sayım 14:19*). Lütuf, isyan ve huzursuzluğun özü ile mücadele eder. Bağışlanma yeni başlangıçlar sunar.

Fakat ödenecek bedeller de vardır. Lütuf asla ucuz olamaz. Bağışlanmış olsalar da, halk isyanlarının sonuçlarına katlanacaktır ve bu soy vaat edilmiş ülkeye giremeyecekti (*Çölde Sayım 14:20-23*).

Evet, Allah 38 yıl daha çölde bakacaktır onlara. Onları besleyecektir. Tapınaktan onlarla konuşacaktır. Çölde onların yanında olacaktır. Fakat bu soy ölecek, yeni bir soy gelecek ve onlar vaat edilmiş ülkede rahat bulacaktır.

Bir cezalandırma gibi görünse de, aslında bu bir lütuftur. Daha O'na güvenmeyi öğrenememiş bu soy, Kenan ülkesinin güçlü site devletlerini fethetmeyi nasıl başaracaktır? Kendileri karanlıkta bocalıyorken nasıl uluslara ışık olacaklardı?

Bağışlanan günahın sonuçları ile ilgili hangi zor dersleri öğrendin?

İmana Karşı Küstahlık

İsraililerin çöldeki gezintileriyle, Allah'ın halkının İsa'nın İkinci Gelişinin hemen öncesindeki yaşantısı arasında hangi benzerlikleri görüyorsunuz? (Bkz. 1. Korintliler 10:1-11.)

Allah'ın halkı tarih boyunca vaat edilen ülkeyi ararken çölde gezinmişti. Bu çölün pek çok yüzü vardır. Günümüzde bu, sürekli olarak devam eden medya bombardımanı, gelen mesajların durmayan uyarı sesleri ve tükenmez eğlencenin derin kükreyişi gibi görünüyor. O, bize pornografiyi sevgi, maddeciliği de sorunlarımızın yanıtı olarak satmaya çalışıyor. Eğer biraz daha fit olursak, biraz daha genç görünürsek, biraz daha varlıklı ve az daha seksi olursak tüm sorunlarımız çözülecek.

Biz de İsraililer gibi huzuru aramaktan yorgun düşmüş durumdayız ve sıklıkla da onu yanlış yerde arıyoruz.

Çölde Sayım 14:39-45 ayetlerinde, İsraililer Allah'ın hükmüne nasıl tepki gösterdiler?

İsrail'in ilahi yargıya tepkisi tipikti. “ ‘Günah işledik’ dediler, ‘Ama RAB’bin söz verdiği yere çıkmaya hazırız’ ” (Çölde Sayım 14:40).

Gönülsüz bağlılık, yanlış yapılmış aşı gibidir, işe yaramaz. Günümüzde doktorlar doğumdan sonraki 24 saat içinde bebeğe Hepatit B aşısı yapılmasını öneriyorlar. Bu iyi bir başlangıç. Fakat bu ilk aşının ardından doğru zamanda ve doğru dozajda iki ya da üç destek aşısı yapılmazsa, Hepatit B'ye karşı korunma yok demektir.

Çölde Sayım 14. bölümün son ayetlerinde açıklanan İsrail'in isyankâr dönüşü, ölüm ve hayal kırıklığına yol açtı çünkü İsraililer şimdi de Allah'ın yeni talimatlarını kabul etmeyi reddetmiş ve inatla antlaşma sandığı ya da Musa'nın önderliği olmadan bir saldırı başlatmışlardı.

Küstahlık maliyetlidir, küstahlık ölüme götürür. Sıklıkla küstahlığın arkasında yatan şey korkudur. Çünkü bir şeyden korkuyorsak, sonradan pişman olacağımız kararlar alırız.

İmanla hareket ettiğin ve küstahça hareket ettiğin davranışlarını düşün. Arada ne fark var?

EK ÇALIŞMA: “Artık günahlı davranışlarından samimiyetle tövbe ediyor gibi görünüyorlardı; ancak kendi nankörlüklerinin ve itaatsizliklerinin farkına vardıkları için değil, tuttukları kötü yolun başlarına getirdiği sonuçtan dolayı üzüntü duyuyorlardı. Rabb’in kararından vazgeçmediğini gördüklerinde inatçılıkları tekrar kabardı ve çöle dönmeyeceklerini bildirdiler. Allah onlara düşmanlarının topraklarından çekilmelerini emrederek görünürdeki itaatlerini denedi ve bunun gerçek olmadığını kanıtladı. Gözü kara duygularının kendilerini denetim almasına izin vermekle ve Allah’a itaat etmelerini söyleyen casusları öldürmeye çalışmakla büyük günah işlediklerini biliyorlardı; fakat dehşete kapılmalarının tek nedeni korkunç bir hata yaptıklarını ve bunun sonuçlarının kendilerini felâkete götüreceğini öğrenmeleri oldu. Yüreklere değişmemiştir, benzer bir isyanın patlak vermesi için yalnızca fırsat kolluyorlardı. Allah’ın yetkisiyle konuşan Musa onlara çöle geri dönmelerini emrettiğinde bu fırsat kendisini gösterdi.”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, sayfa 391.

“Fakat iman, küstahlıkla hiçbir şekilde bağdaşmaz. Sadece gerçek imana sahip olan kişi küstahlığa karşı korunur. Çünkü küstahlık Şeytan’ın sahte imanıdır. İman, Allah’ın vaatlerini diler ve sadakatle ürününü verir. Küstahlık da vaatler sunar; fakat bu vaatleri Şeytan’ın yaptığı gibi, yasayı çiğnemek için araç olarak kullanır. İman, ilk anne ve babamızı, Allah’ın sevgisine güvenmeye ve O’nun emirlerine uymaya yöneltecekti. Küstahlık, onları Allah’ın yasasını ihlal etmeye yöneltti. Allah’ın onlara olan büyük sevgisinin, günahın sonucundan kendilerini koruyacağına inandılar. İmanlı kişi, Allah’ın merhametini insanlara sunduğu şartlara uymaksızın gökyüzünden lütf dilemez. Gerçek imanın temeli, Kutsal Yazı’nın bize sağladıkları ve vaat ettiklerindedir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 113.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İman ile küstahlık arasındaki fark hakkında konuşun. Kenan ülkesini fethetmek neden ilk başta bir iman davranışı olarak görülmesine rağmen daha sonra, İsraililer saldırdığında küstahça bir davranış olarak görüldü? Gereğe ve koşulların iman ve küstahlık arasındaki farkta nasıl önemli bir işlevi var?
- ❷ Günah bağışlanabilir olsa da, genellikle söz konusu günahın sonuçlarıyla yaşamak zorunda olmamız gerçeği üzerinde biraz daha düşün. Bağışlanan bir günahlarının, yine de kendilerini hatta belki sevdiklerini olumsuz etkilemeye devam ettiğini anlamakta zorluk yaşayan kişilere nasıl yardım edebilirsin?

Bir Müjdecî Okulunun Etkisi

Yazan: *Diana Fish*

Bir müjdecî okulunun aile üzerinde ne tür bir etkisi olabilir?

Navaho dilinde "anne" anlamına gelen Shima, Holbrook Yedinci Gün Adventist Kızilderili Okulu'nu yaklaşık 40 yıl önce duymuştu.

Yaşlı bir arkadaşı, ABD'nin Arizona eyaletindeki Navajo Reservation'da bulunan Holbrook Yedinci Gün Adventist Kızilderili Okulu'ndan övgüyle söz etmişti. "Okul Navaholu çocuklarımıza mükemmel bir eğitim veriyor" dedi.

Shima, yedi çocuğundan beşini Holbrook Kızilderili Okuluna kaydettirdi.

En büyük oğlu, Holbrook Kızilderili Okulu'nda nasıl kaynak yapılacağını ve diğer metal işlerin nasıl yapılacağını öğrendi. Metallerle çalışmayı severdi ve metal işçisi oldu.

Shima'nın en büyük ikinci çocuğu olan bir kız, Holbrook'tan mezun olduktan sonra Adventist üniversitesine gitmeye karar verdi. Kaliforniya'daki Pacific Union College'da hemşirelik okudu ve bugün Navaholu Kızilderili Koruma Bölgesi'nde hemşire olarak çalışıyor.

Shima, en küçük iki çocuğunu Holbrook'a göndermedi. Okuldan memnun olmadığı için aleyhte karar verdi. Kızlarından biri olan Nabaa, okulda bazı zorluklar yaşadı ve okul ondan gitmesini istedi. Shima, kızının kalmasına izin verilmediği için incindi.

Nabaa sadece Holbrook'ta değil, gittiği her okulda da zorluklar yaşadı. Sonunda mezun oldu, üniversiteye gitti ve öğretmen oldu. Nabaa hala öğretmen ve bugün Adventist Kilisesi'nin bir üyesidir.

Nabaa, Holbrook'u kendisini attıkları için affetmiş olmalı, çünkü üç çocuğunu da okula kaydettirdi. Nabaa'nın artık genç yetişkinler olan çocukları Holbrook'tan mezun oldular ve iyi bir şekilde ilerliyorlar. Biri öğretmen ve diğeri de aynı şekilde öğretmen olma yolunda ilerliyor. Üçüncü çocuk, Adventist bir pastörün karısı ve öğretmen olmak için de çalışmaktadır.

Peki Shima'nın Holbrook'a hiç gitmemiş en küçük iki çocuğuna ne oldu? Holbrook'un Adventist etkisi ailelerine devamlı olarak nüfuz etti ve her ikisi de Adventist oldu. Biri bugün bir Adventist okulunda ders veriyor.

Bir müjdecî okulunun aile üzerinde ne tür bir etkisi olabilir? Holbrook Yedinci Gün Adventist Kızilderili Okulu, Shima'nın ailesi ve Navaholu Kızilderili Koruma Bölgesi ve bunları da ötesinde pek çok kişi üzerinde büyük bir etki yarattı.

Üç yıl önce Holbrook Yedinci Gün Adventist Kızilderili Okulu'ndaki Yeni Yaşam Merkezi adlı yeni bir spor salonu ve sağlık merkezinin planlarını başlatan On Üçüncü Sebte Sunularımız için teşekkür ederiz. Bu çeyrek sunularımız, okulun Kızilderili çocukları ve gençleri arasındaki yüksek obezite, kalp hastalığı, diyabet, depresyon ve intihar oranlarını ele alacağı merkezin ikinci aşamasını bitirmeye yardımcı olacaktır.

Huzursuzluğun Kökenleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 10:34–39, Luka 12:13–21, Filipililer 2:5–8, Luka 22:14–30, Matta 23:1–13.*

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü nerede kıskançlık, bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötülük vardır”(Yakup 3:16).

Kavaklar, 15–30 metre yüksekliğe ulaşabilen, çok güzel ağaçlardır. Yazların serin geçtiği soğuk iklimlerde büyüyüp gelişirler. Kerestesi mobilyalarda, ayrıca kibrit ve kâğıt imalatında kullanılır. Kabukları çok besleyici olduğu için, geyikler ve diğer hayvanlar soğuk kış aylarında sıklıkla genç kavak ağaçlarının kabuklarıyla beslenirler. Kavaklar çok fazla güneş ışığına ihtiyaç duyarlar ve kış ayları da dâhil sürekli olarak büyümeye devam ederler. Bu, kış aylarında onları farklı hayvanlar için önemli bir besin kaynağı haline getirir.

Kavak ağaçlarının en bilinen özelliği ise bitki dünyasının en büyük kök şebekelerinden birine sahip olmalarıdır. Toprağın altına yayılan sürgünler hızla büyüyerek geniş bir alanı kaplayan bir kök kolonisi oluştururlar. Kavak ağaçları tek başına olduklarında 15 yıl yaşayabilirler fakat yerin altındaki daha büyük organizma binlerce yıl varlığını sürdürebilir.

Bu haftanın dersinde huzursuzluğumuzun kökenlerinden bazılarını keşfedeceğiz. Bizi İsa’daki gerçek rahatı bulmaktan alıkoyan pek çok şey vardır. Bunlardan bazıları göz önündedir ve fark etmek için çok dikkat gerektirmez. Bazıları ise kavak ağaçlarının toprağın altındaki devasa yapısı gibi görünür değildir. Bizi Kurtarıcı’dan ayıran tavırların ve davranışların her zaman bilincinde olmayabiliriz.

*17 Temmuz Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

İsa Bölünmeye Sebep Oluyor

Anlaşmazlıktan zevk alan çok az sayıda insan vardır. Hepimiz uyum ve huzurun hasretini çekeriz. Kilise ya da enstitülerimizde verilen seminerlerde barış sağlamayı ve anlaşmazlığı çözmeyi öğretiyoruz

Matta 10:34-39 ayetlerini oku. İsa yeryüzüne barış değil kılıç getirmeye geldiğini söylerken ne anlatmak istiyor? İsa'nın "Esenlik Onderi" (Yeşaya 9:6) olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu ne anlama geliyor?

İsa'nın Matta 10:34-39 ayetlerindeki ifadesi, şaşırtıcı derecede mantıksız. Seçkin fedailerle çevrilmiş güçlü bir kral değil de yardıma muhtaç bir bebek olarak gelmiş olan, komşulara da düşmanlara da sevgi beslemeyi vaaz eden Kurtarıcı, şimdiye takipçilerine bölünme ve kavga getirdiğini söylüyor. Öğrencileri de, O'nu dinleyenler de, "bu nasıl olabilir?" diye düşünmüş olmalı.

Matta 10:35-39 ayetleri aslında bağlılık ve sadakat ile ilgili. İsa, Mika 7:6 ayetinden alıntı yaparak Kendisini dinleyenleri sonsuzluk için bir seçim yapmaya zorluyor. Bir evlat anne babasını sevmeli ve onurlandırmalıdır. Bu, Musa'nın dağda aldığı yasanın yasal bir gerekliliğiydi. Bu, Allah'ın istediği işleme biçiminin bir parçasıydı fakat buna rağmen, eğer bu sevgi dinleyicinin İsa'ya olan bağlılığına üstün gelecekse, zor kararı vermek gerekli olacaktı. Anne ve baba çocuklarını sevmeli ve onlara bakmalıydı. Fakat bu sevgi ebeveynlerin İsa'ya olan bağlılığının üstüne çıkacaksa, zor kararı vermek gerekli olacaktı. Önce, öncelikli olan şeyler, İsa bu paragrafta bize bunu hatırlatıyor.

İsa bu seçimi üç cümlede net bir şekilde açıklıyor ve bu cümlelerin her birinde layıktır sözcüğünü kullanıyor. Layık olmak yüksek ahlâki standartlara ya da günahı alt etmeye dayanmamaktadır. Layık olmak, kişinin İsa ile olan ilişkisine dayanır. Biz, anne, baba, evlat, diğer her şeyin üzerinde O'nu seçtiğimizde layık oluruz. Biz çarmanın ıstırabını seçerek İsa'yı takip ederiz.

"En büyük arzum, gençlerimizin, kendilerini çarmanı yüklenip İsa'yı takip etmeye yönlendirecek olan bu saf dindarlık ruhuyla aşılandığını görmektir. Siz Mesih'in genç öğrencileri, ilkelerin denetimi altında, paklık ve doğruluk kaftanını kuşanmış olarak ilerleyin. Kurtarıcınız sizi yeteneklerinize en uygun olan ve en yararlı olacağınız mevkiye yönlendirecektir."—Ellen G White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 5. Cilt, s. 87.

Bazen kendimiz tercih etmeden, bazen de gönüllü olarak bir çarmanlı taşırız. Her iki durumda da, çarmanı imanlı bir şekilde taşımamızın anahtarı nedir?

Bencilik

Kavak ağaçları ve büyük toprak altı şebekesinde olduğu gibi, bencilik bizi İsa'daki gerçek rahatı bulmaktan alıkoyan "günah" adındaki dev yeraltı şebekesinin bir parçasıdır. Günahın yaşamlarımızda bulunduğu ifadeler içinde, dışavurumu en kolay olan bencilik gibi görünüyor öyle değil mi? Pek çoğumuz için bencilik nefes almak kadar doğal.

Luka 12:13–21 ayetlerini oku. İsa'nın benzetmesinde altı çizilen sorunu tarif et. Gelecek için plan yapmak bencilik ve Allah'ın krallığına yapılan bir saygısızlık mıdır? Eğer değilse, ya da her durumda değilse, o halde İsa bizi neye karşı uyarıyor?

Bu benzetme sadece Luka'nın müjdesinde bulunuyor ve dinleyenlerden adı meçhul birinin sorduğu soruya cevaben anlatılıyor. Soru miras ile ilgiliydi fakat İsa, kardeşler arasında hakem olma işlevini kabul etmeyerek cevap vermişti. İsa miras sorusuna cevap vermek yerine onun altında yatan daha büyük soruna, bencilik konusuna değinmeyi tercih etmişti. Bizim bireysel davranışlarımızın altında yatan kök yığını göstermek için de derinlere kadar kazmıştı.

Bencilüğün senin yaşamındaki dışavurumlarını düşün. Bencilik Allah ile olan, eşimiz ve ailemiz ile olan, kilise ailemiz ile olan, komşularımız ve iş arkadaşlarımız ile olan ilişkimizi ne şekilde etkiliyor? Filipililer 2:5–8 ayetlerindeki hangi anahtar bulunmaktadır?

İsa'nın benzetmesindeki adı meçhul varlıklı adam, sadece kendi ihtiyaçları ve ihtiraslarına odaklanarak, görünmeyen göksel gerçekleri dikkate almayı unutmamıştı. Allah'ın krallığının temel ilkeleri daha çok, daha iyi ve daha fazlası değildir. Pavlus, İsa'nın bizim vekilimiz olmaya karar vermesine neyin sebep olduğunu işaret etmişti.

Filipililer 2:5–8 ayetleri cömertliğin, alçak gönüllülüğün ve sevginin şablonunu tarif eder. Eğer Allah'a ve diğer insanlara karşı beslediğimiz sevgi, seçimlerimiz ve önceliklerimize yön vermiyorsa, burada kendimize daha çok ambar inşa edecek ama gökte daha az hazine biriktirmiş olacağız (*Matta 6:20*).

Zenginliğe ve maddi varlık sahibi olma arzusuna kapılmak neden çok kolay? Yaşamımızı sürdürmek için hepimiz belirli bir miktar paraya ihtiyaç duysak da, neden ne kadarına sahip olursak olalım her zaman daha fazlasını istiyoruz gibi görünüyor?

İhtiras

İsa'nın çarımha gerilmesinden önce yeryüzündeki geçirdiği son hafta gerçekleştirdiği hizmetini çalışmak her zaman bir cesaret ve ilham kaynağıdır. Bu çalışma ayrıca huzursuzluk ve ihtirasın insanları nasıl da düşüncesizce konuşmaya ve davranmaya yönlendirdiğini de gösterecektir

Luka 22:14–30 ayetlerini oku ve bu önemli akşam yemeğinde öğrencilerinin aralarında kimin en üstün sayılacağını tartıştığını duyduğunu zaman İsa'nın neler hissetmiş olduğunu düşün (Luka 22:24). Öğrenciler neden bu çok önemli yemeği bir kenara bırakıp kimin üstün olduğu konusuna odaklanmışlardı?

Bizler diğer insanlarla kilisemizde, ailemizde ya da iş yerimizde kimin üstün olduğu konusunda nadiren konuşuruz. Bu konuda çok düşünüyor olabiliriz fakat kim açıkça bu konuda konuşur ki?

İsa'nın takipçilerinden oluşan topluluk içinde bu soru ilk defa sorulmuyordu. Matta 18:1 ayetinde öğrenciler, daha soyut bir çerçevede İsa'ya bu soruyu soruyorlar: “Göklerin Egemenliği'nde en büyük kimdir?” İsa'nın verdiği cevabın içinde örnek bir ders bulunmaktadır. Yanına bir çocuk çağırdı, onu topluluğun ortasına dikti. Topluktakilerin gözleri açıldı, kaşlar kalktı. İsa'nın bu hareketi bir açıklamayı gerekli kılıyordu ve Matta 18:3 ayetinde Efendi şöyle buyurdu: “Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz.”

İsa'daki gerçek rahata kavuşmak için dönüşüm temel derecede önemlidir. Dışarıdan gelecek olan yardıma muhtaç olduğumuzun farkına varırız. Bir anda, kendimize güvenemeyeceğimizi, İsa'ya dayanmamız gerektiğinin farkına varırız. Değerlerimizin ve ihtiraslarımızın dönüşmesini tecrübe ederiz. İsa öğrencilerine şunu diyor: Bu çocuk gibi Bana güvenin ve Bana dayanın. Gerçek üstünlük kendi doğrularınızdan vazgeçmek ve krallığın değerlerini kucaklamaktır.

Maalesef, İsa onlarla son akşam yemeğini yediği sırada öğrenciler bu dersi daha öğrenememiş görünüyorlardı. Çekişmeleri ve rekabetleri bir daha asla tekrarlanmayacak mükemmel bir birlikteliği mahvetmişti.

Yıllarca İsa ile birlikte olmalarına, O'nunla birlikte hizmet etmelerine, O'nun ayağının dibinde O'nu dinleyip O'ndan öğrenmelerine rağmen, bu mu olmuştu? İnsan yüreğinin nasıl da yozlaşmış olduğunun ne kadar üzücü bir örneği! Fakat olumlu tarafından bakarsak, Rabb'in lütfunun her daim var olan gerçekliğini düşün, öyle ki öğrencileri böylesine sefil bir tartışma içine girmiş olsalar da, İsa onlardan vazgeçmedi

Düşkün insanlar olarak hepimizin ağına düştüğümüz kendini yüceltme arzusu için çarımhtaki İsa'yı her zaman odağımızda tutmak neden güçlü bir ilaçtır?

İkiyüzlülük

İkiyüzlü kişi, oyun oynayan, aslında olmadığı biri gibi görünmeye çalışan kişidir. Bu sözcük, Matta 23. bölümde, İsa'nın Yahudi dini önderliğinin merkezinde bulunan yazıcıları ve Ferisileri açıkça mahcup ettiği bir konuşmasında yedi defa kullanılmıştır (*Matta 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29*). Müjdeler bize İsa'nın zina yapanlara, vergi toplayıcılarına, hayat kadınlarına ve hatta katillere lütuf ve bağışlanma sunduğunu gösteriyor fakat O, ikiyüzlülere hiç şefkat göstermemişti (*Matta 6:2, 5, 16, Matta 7:5; Matta 15:7-9; Matta 22:18 ayet-lerindeki ilave pek çok kaynağa da bakın*).

Matta 23:1-13 ayetini oku ve İsa'nın belirttiği, ikiyüzlülerin dört ana özelliğini sırala.

İsa yazıcılara ve Ferisilere dört özellik yakıştırıyor. Milattan sonra birinci yüzyıl Yahudiliğinde Ferisiler muhafazakâr dini sağ görüşü temsil ediyorlardı. Yazılı ve sözlü yasa ile ilgileniyorlardı ve törenlerin saflığını vurguluyorlardı. Öteki tarafta ise Sadukiler bulunuyordu. Çoğunlukla varlık sahibi yöneticilerden oluşan bu topluluk, seçkin rahip sınıfı ile bağdaştırılıyordu. Bir hayli Helenize olmuşlardı (yani Grekçe konuşuyorlardı ve Grek felsefesine aşinaydılar) ve ne yargılamaya ne de ölümden sonra bir yaşam olduğuna inanmıyorlardı. Onları liberaller olarak tanımlayabiliriz. Bu topluluklardan her ikisi de ikiyüzlüydüler.

İsa'ya göre, söylediğimizi yapmıyorsak, aynı standartları kendimize uygulamadan, dini başkaları için zorlaştırıyorsak, diğer insanlardan dini gayretimizi alkışlamalarını bekliyorsak ve sadece göksel Babamız'a ait olan onur ve itibarı talep ediyorsak, biz ikiyüzlüyük.

Sözleri ne kadar sert ve tam yerinde olsa da, İsa'nın ikiyüzlüler dediği bu kişilere verdiği söz, yine de bu ikiyüzlüler için bile sevgi ve ilgi doluydu.

"Tapınağa ve kendisini dinleyen kalabalığa doğru baktığımda Allan Oğlu'nun yüzünde O'nun ilahi şefkati görülür. Acı dolu yüreğiyle ve göz yaşları içinde şöyle haykırır: 'Ey Yerusalım! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yerusalım! Bir tavuk civcivlerini kanatları altına nasıl toplarsa, ben de kaç kez senin çocuklarını öylece toplamak istedim, ama siz istemediniz. Bakın eviniz ıssız bırakılacak! Size şunu söyleyeyim: 'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz.' "—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 611

İsa'nın burada üstüne basa basa suçladığı ikiyüzlülükten suçlu olman için bir dini önder olman neden şart değildir? Eğer kendimizde varsa bu ikiyüzlülüğü görmeyi nasıl öğrenebiliriz ve ondan nasıl kurtulabiliriz?

Huzursuzluğu Kökünden Skmek

Yuhanna 14:1-6 ayetlerini oku. Kendi huzursuzluğumuz içinde, yüreklerimiz sıkılmasın diye ne yapabiliriz? Ayrışmanın, bencilliğin, ihtirasın, ikiyüzlülüğün üstesinden gelmenin ve gerçek anlamda rahat bulmanın anahtarı nedir?

Huzursuzluğun üstesinden gelmek her zaman İsa ile başlar. O, yol, gerçek ve yaşamdır. Biz medyanın doyurduğu dünyamızda amaçsızca gezinirken doğru yn bilen O'dur; ilahi Yasa Koyucu olarak O, Bizzat yaşayan gerçektir ve O'nun Ruh'u bizi tüm gerçeğe yöneltecek (Yuhanna 16:13). Biz incindiğimizde, yorulduğumuzda, yıprandığımızda, hastalandığımızda ve cesaretimizi kaybettiğimizde, O herhangi bir yaşam değil yaşamın kendisidir. Aslında, O bize bol yaşam vaat etmişti (Yuhanna 10:10). Bu, ebedi evimizi ve ebedi yaşamı kapsamaktadır fakat aynı zamanda burada farklı niteliklere sahip olan bir yaşamı gerekli kılmaktadır. Yaratın elbette şimdi dahi bol bol ve ölçsüz derecede verme kudretine sahiptir.

"Yüreğiniz sıkılmasın", beklenti içinde bir yaşam sürme davetidir. Kendimizi düşmüş hissettiğimizde, O bizi yükseltebilir. Karanlıkla ve günahla mücadele içinde olduğumuzda, bizdeki iyi işine başlamış olan ve aynı zamanda o işi sonlandıracak olan yine O'dur (Filipililer 1:6).

Burada işler ne kadar kötü giderse gitsin (ve evet işler gerçekten kötü giderbilir), bize İsa'da verilmiş olan vaade bir bak. O, bize bir "yer", acılarımızın, huzursuzluğumuzun ve ıstırabımızın sonsuza kadar uzaklaştırılacağı bir yer hazırlıyor. Bize İsa'da verilmiş olan umut budur ve bu umut, kim olursak olalım, nereden geliyor olursak olalım, geçmişimiz ya da bugünümüz ne kadar kirli olursa olsun her birimize verilmiştir.

Anahtar, zayıflıklarımızda, acımızda, kırınlığımızda ve genel düşkün durumumuzda tüm bunlara rağmen O'nun bizi kabul ettiğinin bilincinde olarak bizim Allah'a gelmemizdir. Lütuf işte budur ve bu sebeple eğer onu imanla ararsak onun bize verildiğine inanmalıyız.

Yeremya 3:22 ayetini oku. Allah bizden ne yapmamızı istiyor ve O buna karşılık olarak daha sonra bizim için ne yapacak?

İsa'nın şu sözlerini düşün: "Siz de benim bulunduğum yerde olabilirsiniz diye yine gelip sizi yanıma alacağım" (Yuhanna 14:3). Bu, İkinci Geliş vaadinin ne kadar esas ve önemli olduğu hakkında bize ne anlatmalı? Özellikle biz Adventistler için (lm anlayışımıza dayanarak) İkinci Geliş vaadi neden çok değerli?

EK ÇALIŞMA: “Benliğe odaklanmış olan yaşamda büyüme ya da verimlilik olamaz. Mesih’i kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul ettiyseniz, kendinizi unutmali ve başkalarına yardım etmeye çalışmalısınız. Mesih’in sevgisini anlatın, O’nun iyiliğinden söz edin. Ortaya çıkan her görevi yapın. Canların yükünü yüreğinizde taşıyın ve elinizden gelen her türlü şekilde kayıp olanları kurtarmaya çalışın. Mesih’in Ruhu’nu —özverili sevgi ve başkaları için çalışma Ruhu’nu—aldığınızda, gelişecek ve meyve vereceksiniz. Ruh’un lütufları karakterinizde olgunlaşacak. İmanınız artacak, kanaatleriniz kesinleşecek, sevginiz mükemmel hale getirilecek. Pak, asil ve sevgi dolu olan her şeyde Mesih’in suretini gitgide daha fazla yansıtacaksınız.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 67, 68.

Kilise üyeleri arasındaki meselelerle ilgilenirken, “ilgili tarafların her ikisinin de yürekleri lütfu boyun eğmediğinde, aralarındaki konuşma saatlerce uzuyor ve kendi zamanları boşa harcanmakla kalmıyor, Allah’ın hizmetkârları da onları dinlemek üzere alıkonuluyor. Oysa gurur ve bencillik bir kenara konulabilse, beş dakika pek çok zorluğun üstesinden gelmeye yeter.”—Ellen G. White, *Early Writings [İlk Yazılar]*, s. 119.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bencilliğin üstesinden gelmenin pratik yöntemleri hakkında düşün. Sınıfta birbirinizi sorumlu tutarak bu düşüncelerin gerçeğe dönüşmesini nasıl sağlayabilirsiniz?
- ❷ İhtiraslar tabiatı gereği kötü değillerdir. Fakat, ihtiras tarafından harcanma tuzağına düşmeden nasıl ne şekilde Allah’tan büyük beklentilere sahip olabilir ya da onları hayal edebiliriz?
- ❸ Pek çoğumuz dışarıda ihtiras, ikiyüzlülük, bencillik ya da kıskançlık göstermiyor. Dış dünyaya sevecen yüzümüzü göstermekte çok becerikliyiz. Fakat kavak ağaçlarının köklerinin oluşturduğu şebeke gibi tüm bu olumsuz özellikler de yüzeyin hemen altında pusuya yatmış bekliyor. Ruh’un rehberlik ettiği karakter dönüşümü gerçekte nasıl görünür? Huzursuzluğun kökeninin üstesinden nasıl gelir ve İsa’daki gerçek rahata nasıl kavuşabiliriz?
- ❹ İkinci Geliş’in önemi hakkındaki Perşembe gününün son sorusu üzerine derinlemesine düşün. Nihayetinde, o olmasa başka ne umudumuz var ki? O olmasa, ölümlerin ancak İkinci Geliş’te gerçekleşecek olan dirilişe kadar uyduğunu göz önünde bulundurursak, İsa’nın ilk gelişinin bizim için ne faydası olurdu?

Gizemli Kutsal Kitap

Yazan: *Andrew McChesney*

Covid-19 sebebiyle karantina, Sandile Khumalo'yu Güney Afrika'nın en büyük şehri Johannesburg'da dizlerinin üzerine çöktürdü. Sert tedbirleri kapsayan bu ulusal karantina, Sandile'nin 5,5 milyon nüfuslu şehirde pastör olarak hizmet verdiği üç kilisenin kapanmasına sebep oldu. Sert düzenlemeler parkların kapanmasına sebep oldu ve koşu yapmayı, köpek gezdirmeyi ve hatta sigara ve alkol satışı yasakladı.

Birçok pastör gibi Sandile de hizmetini internet üzerinden yapmaya karar verdi ve vaazlarını Johannesburg Central, Johannesburg CBD ve Johannesburg Innercity kiliselerinin üyelerine canlı olarak aktardı. Bazen vaazından ilham alan insanlardan cesaret verici mesajlar aldı. Ama daha fazlasını yapmak istiyordu. Salgın sırasında İsa Mesih ile tanışması gereken bir inançsız insanı kendisine göndermesi için Tanrı'ya ciddiyetle dua etti. Daha sonra olanlar onu şaşırttı.

Bir gün Sandile, tanımadığı bir numaradan WhatsApp üzerinden kısa mesaj aldı. Arayan kişi kendisini Hilton olarak tanıttı ve işe giderken bir minibüste bulunduğu bir Kutsal Kitap'ın fotoğrafını gönderdi. Birden fazla yolcu taşıyan minibüsler, Johannesburg'da yaygın bir ulaşım aracıdır.

Hilton, "Kutsal Kitap'ını minibüsten aldım," diye yazdı.

Kutsal Kitap'ını açtığını ve kapakta Sandile'nin adını ve iletişim bilgilerini bularak kendisine yazmaya karar verdiğini söyledi.

Sandile ilgiyle fotoğrafa baktı. Birkaç Kutsal Kitap'a sahipti, ancak fotoğrafta olan Kutsal Kitap'ı tanımadı. Kutsal Kitap yeni görünüyordu ve bordo kırmızısı deri kılıfı onun ucuz olmadığını gösteriyordu. Üstelik Sandile yıllardır minibüse binmemişti. Karısıyla ve diğer aile üleriyle görüştü ve onlar onun asla böyle bir Kutsal Kitap'a sahip olmadığını doğruladılar.

Hilton, Sandile'in Kutsal Kitap'ı tanımamasından rahatsızlık duymadı. Kutsal Kitap'ın dediklerini öğrenmekle daha çok ilgilendi. Daha önce hiç Kutsal Kitap okumamıştı ve okumaya başlamak için can atıyordu. Sandile'e, okumasına yardım etmek isteyip istemediğini sordu. Kutsal Kitap dersleri almak istiyordu.

Sandile o anda Tanrı'nın salgın sırasında İsa Mesih ile tanışması gereken bir inançsız kişi için dualarını işittiğini biliyordu. Tanrı dualarına mucizevi bir şekilde cevap vermişti. Sandile, "Hizmet için hala bir anlam ifade edemediğim bu eşsiz fırsat için Tanrı'ya şükrediyorum" dedi. "Umarım etkileşimlerimiz Hilton'un İsa Mesih'i kişisel Kurtarıcısı olarak kabul etmesine yol açar."

Bu bıkaye, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "Gideceğim" stratejik planının önemli bir bileşenini göstermektedir: "Bir milyon veya daha fazla kişinin yaşadığı tüm kentsel alanlarda toplam üye ve cemaatlerde gösterilebilir artış" (KPI 2.3). IWillGo2020.org'da stratejik plan hakkında daha fazla bilgi edinin.

Rahatın Bedeli

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2.Samuel 11:1–27, 2.Samuel 12:1–23, Yarattılış 3:1–8, 1. Yuhanna 1:9.

HATIRLAMA METNİ: “Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde” (Mezmurlar 51:10).

Pek çok kişi biraz olsun huzur ve sessizliğe kavuşma konusunda umutsuz gibi görünüyor. Bedelini ödemeye de hazır olmalarına rağmen. Birçok büyük şehirde, saatlik olarak kiralanabilen internetin olmadığı odalar var. Kurallar çok net, ses ve ziyaretçi yasak. İnsanlar sessiz bir şekilde oturabilmek, kendisiyle baş başa kalmak ya da biraz kestirmek için para ödüyorlar. Hava alanlarına kiralanılan uyku kapsülleri var, gürültü azaltan kulaklıklar bir hayli revaçta. İşyerinde kısa bir mola verdiğinizde başınıza ya da gövdenize örtceğiniz keten bezinden kapüşonlar ya da katlanır gizlenme korumaları bile var.

Gerçek huzurun da bir bedeli var. Kişisel gelişim medyasının kalemlerini bizi kendi kaderimizi belirleyebileceğimize ve rahata kavuşmanın sadece bir seçim yapma ve planlama meselesi olduğuna inandırmak istiyor olsalar da, en azından bu konuyu dürüstçe ele aldığımızda yüreklerimizi gerçek rahata kavuşturmak konusundaki yetersizliğimizin farkına varıyoruz. Dördüncü yüzyıl kilise babası Augustine, meşhur İtiraflar kitabında (*1. Cilt*), Allah'ın lütfundan bahsederken bunu kısa ve öz bir şekilde belirtmişti: “Bizi Kendin için yaptın ve bizim yüreklerimiz Sende rahatı bulana kadar huzursuz.”

Bu hafta insanın Allah'ın rahatına kavuşmanın gerçek bedelini nasıl keşrettiğini öğrenmek için, Allah'ın kendi kalbinin arayışındaki insanın yaşamına kısaca bakacağız

*24 Temmuz Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Yıpranmış ve Yorgun

İlık bir ilkbahar akşamı huzursuz kral Davut sarayının damına çıkmıştı. Aslında Ürdün'ün diğer tarafında, ordusunun yanında olması gerekiyordu. Ammonlular ile sürdürülen savaşta, onları alt etmek ve sonunda krallığa barış getirmek için Allah'ın halkına önderlik ediyor olması gerekiyordu

Olması gereken yerde olmamak Davut için ayartılmanın yolunu açtı. 2. Samuel 11:1-5 ayetlerindeki öyküyü oku. Ne oldu ve Davut hangi büyük günahı işledi?

Davut, sarayının damında “çok güzel bir kadının” yıkandığını gördü. O akşam günahkâr dürtülerine yenik düştü ve ordunun güvenilir subaylarından birinin karısı olan Bat-Şeva ile yattı. Eski dünyanın tüm kralları gibi Davut da mutlak güce sahipti. Kral olduğu için diğer herkesin tabi olduğu kanunlara uymak zorunda değildi. Fakat yaşamın akışını değiştiren bu olayın arkasından Davut'un ailesinin başına gelenler, kral olsa bile onun Allah'ın yasasının üzerinde olmadığı gerçeğini bize hatırlatıyor.

Aslında yasa bir önlem, bir teminat olarak vardır ve onun dışına çıkan bir kral da olsa korkunç sonuçlarına katlanır. Davut, Allah'ın yasasının sınırlarını ihlâl ettikten hemen sonra bu davranışının etkilerini yaşamının tüm alanlarında hissetmeye başladı. Davut, tutkulu kaçamağının fark edilmediğini düşünüyordu fakat Bat-Şeva hamile kalmıştı ve kocası da uzaktaydı

2. Samuel 11:6-27 ayetlerini oku. Davut günahını ne şekilde saklamaya çalıştı?

Davut'un Uriya'yı, eve, karısı Bat-Şeva'nın yanına getirme planlarından en karmaşık olanları bile işe yaramadı. Saygıdeğer bir adam olan Uriya Davut'un tavsiyelerine şu cevabı verdi: “Sandık da, İsrailîliler'le Yahudalılar da çardaklarda kalıyor... Komutanım Yoav'la efendimin adamları kirlere konaklıyor. Bu durumda nasıl olur da ben yiyip içmek, karımla yatmak için evime giderim?” (2.Samuel 11:11). Sonunda çaresiz kalan Davut, günahını örtmek için uzaktan kumanda bir suikast tasarladı

Allah'ın bol bol verdiği Davut'un böyle bir şey yapmaya tenezzül ettiğine inanmak çok zor. Bu öyküden, her kim olursak olalım hangi dersi çıkartmalıyız?

Uyarı Alarmı

Davut'un yaşamının en karanlık zamanlarında, iyi bir şey oldu: Allah peygamberini gönderdi. Natan ve Davut birbirlerini iyi tanıyorlardı. Natan daha önce Davut'un bir tapınak inşa etme planlarıyla ilgili ona tavsiyede bulunmuştu. Fakat şimdi peygamber, kralı için gerçekleştirilecek yeni bir görevle geliyordu.

Sence Natan Davut'u doğrudan işaret ederek onu utandırmak yerine neden bir öykü anlatmayı tercih etti? 2. Samuel 12:1-14 ayetlerini oku.

Natan ne söyleyeceğini biliyordu ve onu Davut'un anlayabileceği şekilde söyledi. Daha önce çobanlık yapmış olan Davut'un anlayabileceği bir öykü anlattı. Davut'un iyi gelişmiş bir adalet ve doğruluk hissine sahip olduğunu biliyordu. Yani, bir anlamda Natan'ın, Davut'un doğrudan üzerine yürüdüğü bir tuzak kurduğu söylenebilir.

Davut farkında olmayarak kendi ölüm emrini dillendirdiğinde, Natan ona "O adam sensin!" (2.Samuel 12:7) dedi. "O adam sensin" demenin çeşitli yolları vardır. Birisi haykırarak söyler, biri parmağıyla karşısındakinin suratını işaret eder ve suçlar, ötekisi ise ilgi ve alaka göstererek bunu ifade eder. Natan'ın sözleri lütufla işlenmiş olmalıydı. O anda, Davut, evlatlarından biri bile isteye Kendi iradesinin dışına çıktığında Allah'ın hissettiği acıyı hissetmiş olmalı. Davut'un zihninde bir jeton düşmüştü. Yüreğinde bir şey parçalanmıştı.

Davut neden "Bat-Şeva'ya karşı günah işledim" ya da "Ben bir katilim" demek yerine "RAB'be karşı günah işledim" diyor? (2.Samuel 12:13; ayrıca bkz. Mezmurlar 51:4).

Davut günahının farkına varmıştı. Kendimize zarar verdiğimizde, diğer insanları da etkileriz. Ailemizi ya da kilisemizi utandırırız. Fakat kesinlikle Allah'ı incitiriz ve Golgota'da göğes bakan kaba kırığe bir çivi daha çakmış oluruz.

"Peygamberin azarı Davut'un yüreğine dokundu; vicdanı uyandı; suçu tüm büyüklüğüyle göründü. Canı Allah'ın önünde tövbeyle eğildi. Titreyen dudaklarla 'Rabb'e karşı günah işledim' dedi. Başkalarına yapılan tüm haksızlıklar, zarar gören kişiden Allah'a kadar ulaşır. Davut hem Uriya'ya hem de Bat-Şeva'ya karşı korkunç bir günah işlemişti ve bunu kuvvetle hissediyordu. Fakat Allah'a karşı günahı sonsuz ölçüde daha büyüktü" —Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, s. 722.

Bağışlanmış mı Unutulmuş mu?

Davut farkında olmayarak kendisiyle ilgili hüküm verdikten sonra (2.Samuel 12:5, 6), Natan onu günahının büyüklüğüyle yüzleştiriyor. Davut'un kalbi kırılıyor ve günahını itiraf ediyor. Natan hemen "RAB günahını bağışladı, ölmeyeceksin" (2.Samuel 12:13) diyerek ona güvence veriyor. Allah'ın bağışlayıcılığında bekleme süresi yoktur. Davut'un, bağışlanma kendisine sunulmadan önce samimi olduğunu kanıtlamasına gerek yoktu.

Fakat Davut'un günahının sonuçlarını 2. Samuel 12:10–12 ayetlerinde önceden haber vermiş olan Natan, doğacak bire çocuğun öleceğini söyleyerek devam ediyor.

Rabb'in Davut'un günahını bağışlaması ne anlama geliyor? Öylece geçmişe sünger mi çekmişti? Herkes olayı öylece unutmuş muydu? Bu soruları düşünürken 2. Samuel 12:10–23 ayetlerini oku.

Dünyasının parçalanmakta olduğunu gördüğünde—bebeğin ölmesi, ailesinin darmadağın olması (Amnon ve Avşalom'un öyküleri gerçek hayattaki ailevi sorunlara iki iyi örnektir), geleceğinin belirsiz olması—,Davut da bu sorular üzerine düşünmüş olmalı. Fakat bununla birlikte, işlediği günahın, Uriya ve yeni doğan bebek gibi suçsuz insanlara etki etmiş olan sonuçlarına rağmen, Davut da Allah'ın lütfunun bunun üzerini örteceğini ve dolayısıyla bir gün günahın tüm sonuçlarının üstesinden gelineceğini anlamaya başlamıştı. O, bu sırada sıkılmış vicdanı için Allah'ın lütfunda rahat bulabilirdi.

Davut neye ihtiyaç duyduğunu hissediyor? Neyin hasretini çekiyor? Mezmurlar 51:1-6 ayetlerini oku.

Davut'un yüreğini açıp günahlarını itiraf ederek içini döktüğü 51. Mezmur'u oku. Davut merhamet dileyerek Allah'ın tükenmez sevgisine ve büyük şefkatine başvuruyor. O, yenilenme hasreti çekiyor.

İsa'da rahat bulmanın bedelini göz önüne aldığımızda, öncelikle dışarıdan yardım almaya muhtaç olduğumuzun farkına varmalıyız. Bizler bir Kurtarıcı'ya ihtiyaç duyan günahkârlarız; günahlarımızın farkına varır, bizi yıkayabilecek, temizleyebilecek, yenileyebilecek tek Kişi'ye yalvarırız. Bunu yaptığımız zaman cesaret bulabiliriz: Zina işleyen, yalan söyleyen, katil, On Emir'den en az beş tanesine karşı gelmiş olan kişi işte burada yardım istiyor ve Allah'ın vaat edilmiş olan bağışlayıcılığını talep ediyor.

Allah eğer yaptıkları için Davut'u bağışladıysa, o halde orada senin için ne umut var?

Yeni Bir Şey

Davut bahane bulmaya çalışmadan ya da makul göstermeye çalışmadan günahını itiraf ettikten sonra, Allah'tan dilekte bulunmaya başlıyor. Allah'tan ne diliyor? Mezmurlar 51:7-12 ayetlerini oku.

Davut'un mercanköşk otuyla arılmaktan bahsederken, tapınağı ziyaret etmiş olan her İsrailinin bildiği bir dilden yararlanıyor. Davut, Musa'nın Yasası'nda tarif edilen arınma törenlerinden (*Levililer 14:4*) bahsederken, gelecekte dünyanın günahlarını ortadan kaldırmak için gelecek olan kurbanın—Kurban'ın— kudretinin farkına vardı.

Davut “neşe” ve “sevinç” dileyerek devam ediyor. İşlediği günahın büyüklüğü göz önünde bulundurulduğunda, bu biraz cüretkâr bir dilek değil mi?

Bu açıklamayı dinlemek belki de faydalı olabilir: “Bana bağışlandığımı söyle ki ben de yeniden tapınağa gireyim ve orada sana ibadet edenlerin neşe ve sevincini duyabileyim.”

Adem ve Havva günah işlediklerinde, Allah'ın varlığından saklanmışlardı (Yaratılış 3:8). Davut'un talebi, hele ki böyle bir günah işledikten sonra, sence neden farklı? Mezmurlar 51:11, 12 ayetlerini oku.

Davut Allah'ın varlığında yaşama bilincini kaybetmek istemiyor. Kutsal Ruh olmadan güçsüz olduğunun farkına varıyor. Bat—Şeva ile kolay bir şekilde günaha girmiş olduğu gibi yine günaha gireceğini biliyor. Kendine olan güveni sarsılmış durumda.

Davut gelecekteki zaferlerin kendisinden değil sadece Allah'tan geleceğini çünkü bütünüyle Allah'a bağımlı olduğunu anlıyor.

Muzaffer Hristiyan yaşamı tümüyle bizimle ilgili değil. Tamamen İsa ile ilgili. O'nun varlığını özliyoruz; O'nun Ruhu'nun hasretini çekiyoruz; O'nun kurtuluş sevincini istiyoruz. Yenilenme ve onarılmaya muhtaç olduğumuzun farkına varıyoruz. Yeniden yaratımın ilahi bir işi olan O'nun rahatına ihtiyacımız var. Yaratılış rahatı bağışlanmadan uzak değil. “Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde” (*Mezmurlar 51:10*) ifadesi yaratılış dili kullanıyor. Eski Ahit'te yalnızca Allah “yaratabilir” (bara)—ve biz bir kere yeniden yaratıldığımızda, rahat bulabiliriz.

Eğer daha önce suçlu bir vicdandan kurtulmanın neşe ve sevincini tatmadıysan, seni tutan nedir? Eğer sana engel olan suçluluk ise, bu öyküden sana yardım edecek ne öğrenebildin?

Allah'ın Işığını Yansıtanlar

Utancı verici bir başarısızlığı tecrübe edip ardından da bağışlandıktan sonra bizim için en doğal şey muhtemelen bu olayı bütünüyle unutmaya çalışmaktır. Başarısızlık hatıraları acı verici olabilir

Davut acı veren tecrübesiyle ilgili ne yapmak istiyor? Mezmurlar 51:13-19 ayetlerini oku.

Bir kâse ya da değerli bir vazodüşüp parçalara ayrıldığında normal olarak iç çeker ve işe yaramaz kırık parçalarını toplayıp atarız. Japonya'da *kintsugi* adını verdikleri, geleneksel bir kırılmış çanak çömlek yenileme sanatı mevcut. Kırık parçaları bir arada tutmak için yapıştırıcı olarak sıvı altın ya da gümüş gibi değerli bir metal kullanılıyor ve bu şekilde kırık obje güzel ve değerli bir şeye dönüşüyor.

Biz yasayı çiğnedikten sonra Allah bizi her bağışladığında ve yeniden yarattığında, bir şeyler değişir. Allah'ın değerli bağışlayıcılığı bizim kırıklığımızı bir arada tutan yapıştırıcıdır ve kırıkların görülebilir olması O'nun lütfuna dikkat çekebilir. Allah'ın hoparlörleri olabiliriz. "Dilim senin kurtuluşunu ilahilerle övsün" (*Mezmurlar 51:14*). Biz kendimizi onarmaya ya da kendi kendine gelişmeye (aşamalı olarak bile) teşebbüs etmeyiz. Kırık ruhlarımız, pişman yüreklerimiz Allah için yeterli övgüdür ve onlar dünyanın görebileceği bizi çevreleyen ışık huzmeleridirler. Bizim bağışlanmış olma tecrübemiz, bağışlanma arayışı içinde olan diğer kişileri çeker.

51. Mezmur ve 1. Yuhanna 1:9 arasında ne ilişki var?

1. Yuhanna 1:9 ayeti 51. Mezmur'un kısa bir özetidir. Davut'un Allah'ın "alçakgönüllü ve pişman bir yüreği" (*Mezmurlar 51:17*) hor görmeyeceğini bilmesi gibi, Yuhanna da, "günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı'nın günahlarımızı bağışlayıp bizi kötülükten arındıracağına" (*1. Yuhanna 1:9*) dair bize güvence veriyor. Allah'ın sözüne güvenebiliriz.

Davut yaptıkları ve ailesine kötü örnek olması yüzünden yol açtığı muazzam zararı onaramazdı. Kararlarının ve davranışlarının sonuçlarına katlandı. Fakat buna rağmen Davut bağışlandığını biliyordu. Bir gün Allah'ın gerçek Kuzusu'nun gelip onun yerinde duracağına imanla güvenmesi gerektiğini biliyordu.

1. Yuhanna 1:9 ayetinin vaatlerini hemen şimdi kendi hayatına uygulamayı nasıl öğrenebilirsin? Bunu yaptıktan sonra, vaadin aynı zamanda senin için de olduğunun farkında olarak nasıl hissetmelisin?

EK ÇALIŞMA: “Davut’un tövbesi samimî ve derindi. Suçunu mazur gösterme çabasında değildi. Duasını ilham eden, bildirilen yargılardan kaçma arzusu değildi . . . Canının kirlendiğini gördü; günahından tiksindi. Yalnızca bağışlanmak için değil, yürek paklığı için de dua etti . . . Allah’ın tövbe eden günahkârlara verdiği vaatlerde kendi affının ve kabul edilmesinin işaretini gördü . . . ‘Allah’ın kurbanları kırılmış ruhtur; Ey Allah, kırılmış ve ezilmiş yüreği hor görmezsün.’ Mezmurlar 51:16, 17.

“Davut düştüğü halde, Rab onu kaldırdı . . .

“Fakat Davut kendini alçaltarak günahını itiraf etti, Saul ise tekdiri küçümsemedi ve tövbesizlikle yüreğini katılaştırdı.

Davut’un hikâyesindeki bu bölüm. . . İnsanlığın mücadelelerine ve maruz kaldığı ayartılara ve gerçek tövbenin önemine ilişkin bize verilen en etkili örneklerden biridir . . . Tüm çağlar boyunca. . . Allah’ın günaha düşen binlerce çocuğu,. . . Davut’un samimi tövbesi ve itirafını. . . hatırladı. . . ve ayrıca tövbe etmek ve yeniden Allah’ın emirlerine göre yaşamaya çalışmak için cesaret buldu.

“Allah’ın tekdirini aldığında Davut gibi canını itiraf ve tövbe yoluyla alçaltan her kişi, kendisi için umut olduğundan emin olabilir . . . Rab gerçekten tövbe-kâr bir canı hiçbir zaman dışarı atmaz.”—Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, s. 725, 726..

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Özümlüde olan günahkârlığımızın ve bağışlanmaya muhtaç olduğumuzun farkında olmak ile aynı zamanda Evren’in Kralı’nın bağışlanmış oğulları ve kızları gibi yaşamak arasında doğru dengeyi nasıl bulabiliriz?
- 2 Neden tüm günahlar nihayetinde Allah’a karşı işlenmiş günahdır? Allah’a karşı günah işlemek ne anlama gelir?
- 3 Uriya ya da Davut ve Bat-Şeva’nın yeni doğan oğulları gibi masum insanların acı çekmesiyle sorun yaşayan inançsız birine ne söyleyebiliriz? Böyle bir durum karşısında Allah’ın sevgisini ve adaletini nasıl açıklayabiliriz? Büyük mücadele bakış açısı ne şekilde işe yarar bir görünüm sağlıyor?
- 4 Kutsal Kitap neden Davut ve Bat-Şeva’nın kirli öyküsüne iki bölüm birden ayırmış olabilir? Bu öykünün anlatılması hangi amaca hizmet ediyor?
- 5 Mezmurlar 51:11 12 ayetlerinde açıklandığı gibi günahın bizi Allah’tan ayırdığı fikri üzerinde derinlemesine düşün. Bunun ne şekilde gerçekleştiğine dair senin kendi tecrüben ne oldu? Kendini nasıl hissettin? Bu ayrılmanın nasıl bir his olduğunu ve neden çok rahatsız edici olduğunu bir kişiye nasıl anlatırdın? Lütuf vaadi neden tek çaredir?

Tanrı'ya Yaşam İçin Şükür Etmek

Yazan: Andrew McChesney

On beş yaşındaki Giselle bir sabah uyanığında kendini iyi hissetmiyordu. Her zaman yaptığı gibi yataktan kalkmadan önce dua etti.

"Sevgili Tanrım, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim, hala yaşıyorum," diye dua etti.

Her gün Tanrı'ya hayatı için şükrediyordu. O henüz 12 yaşındayken ailesiyle birlikte, Ruanda'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne mülteci olarak göç ettiler. Ailesinin iş bulmak için mücadele ettiği ve ailesinin yiyecek çok az şeyi olduğu Afrika'daki anavatanında zor bir hayat koşuluyla karşı karşıya kaldılar. Sık sık aç kalırlardı.

Dua etikten sonra Giselle, ailenin ABD'nin Georgia eyaletindeki küçük evinin ikinci katındaki yatak odasında yataktan kalktı ve dikkatlice merdivenlerden aşağı indi. Kendini çok zayıf hissediyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." dedi annesine.

Annem cep telefonuyla konuşuyordu ve konuşmasını yarıda kesti.

"Yukarı çık ve yatağına geri dön." dedi. "Belki daha iyi hissedersin."

Giselle merdivenlerden çıkmak için arkasını döndü ve yere yığıldı. Son üç merdiven basamağından kayıp aşağıdaki sert zemine doğru düşerken annesinin adını haykırdığını duydu.

Annem "Giselle!" diye bağırdı. "İyi misin?"

Giselle cevap veremedi. Nefes alamadığı için konuşamıyordu.

Annem telefonu kapattı ve koştu.

"Giselle! Giselle!" dedi.

Giselle yine cevap veremedi.

Annisi ateşi olup olmadığını kontrol etmek için alnına dokundu. Ateşi yoktu.

Annisi, biraz hava alması için, bir vantilatör getirmesi için Giselle'in 19 yaşındaki kız kardeşini aradı.

Serin hava Giselle'in yüzüne iyi geldi. Nefes almaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu annisi.

"Şu an iyiyim." dedi.

Annisi Giselle'i hastaneye götürmek istedi ama Giselle kendisinin iyi olduğu konusunda ısrar etti. Annisi ona içmesi için biraz su verdi. Giselle daha sonra doktordan aldığı bilgilere göre düzgün yemek yemediği için bayıldığını öğrendi.

Düşüşünden sonraki gece Giselle uyumadan önce dua etti. Her gece yatmadan önce dua ederdi.

"Sevgili Tanrım," dedi, "Bugün için teşekkür ederim ve bizim için yaptığın her şey için, özellikle beni hayatta tuttuğun için şükrediyorum."

Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunuları, Giselle gibi mülteci çocukların Kuzey Amerika Bölümündeki Yedinci Gün Adventist okullarında okumak için burs almalarına yardımcı olacak. Giselle, ABD'nin Georgia eyaletindeki bir Adventist okulunda okumak için 2011 On Üçüncü Sebt Sunularından yardım aldı. Okuldan öğrendiklerinin etkisiyle, yüreğini vaftiz olarak İsa'ya verdi.

“Bana Gelin...”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Matta 11:20–30, Matta 5:5, Yasa'nın Tekrarı 18:15, Galatyalılar 5:1, Mısır'dan Çıkış 18:13–22, Galatyalılar 6.*

HATIRLAMA METNİ: “Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm” (*Matta 11:28*).

Bana gelin, ey bütün yorulanlar ve yükü ağır olanlar, ben size rahat veririm.”

İsa burada bize ne kadar harika bir vaatte bulunmuştur. Hangimiz zaman zaman, işin kendisi yüzünden değilse bile (ki genelde öyledir) emeklerimiz ve yaşamın kendisinin yol açtığı ağır yük yüzünden yükümüzün ağır olduğunu hissetmemişizdir ki? İsa burada bize neler yaşadığımızı bildiğini ve eğer O'na izin verirsek bize yardım edebileceğini anlatıyor.

Daha sonra, bize boyunduruğunu yüklenmemizi söyledikten sonra, İsa şöyle diyor, “Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir” (*Matta 11:30*). Diğer bir deyişle, taşıdığınız diğer boyunduruk ve yüklerden kurtulun (onları bana verin) ve onların yerine benimkini alın çünkü benimkini taşımak daha kolay.

İsa'nın bahsettiği rahatlamayı nasıl tecrübe edebiliriz? Sonuçta biz Rabb'in günah sonrasında Adem'e “ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksınız” (*Yaratılış 3:19*) dediği bir dünyada yaşıyoruz. Yani emek vermenin nasıl olduğunu ve en azından kendi başımıza taşıması çok zor görünen yükleri taşımayı biliyoruz.

*31 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

“Ben Size Rahat Veririm”

Matta 11:20–28 ayetlerini oku. İsa'nın, “ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm” ifadesinin bağlamı nedir? İsa bu rahatı bize nasıl verir?

Hepimiz gibi İsa da asla bağlamı olmadan konuşmazdı. O'nu anlamak için, özellikle de O'nu yanlış anlamaktan kaçınıyorsak, söz konusu ifadenin söylendiği zamanki koşulları doğru kavramış olmalıyız.

Matta 11. bölüm, Matta'nın müjdesinde bir dönüm noktasıdır. Önemli Celile kentlerini suçlayan ifadeler Müjde'de o ana kadar duyulmuş en sert ifadelerdir. İsa yalakalık yapmaz; O, acıyan yere parmağını basar; O, “yanlış” insanlarla görüşür (*Matta 9:9–13*); O'nun günahlar bağışlayabildiğini iddia etmesi dini önderlerin gözünde kepezektir (*Matta 9:1–8*).

Aslında İsa insanlara çok yoğun derecede suçlayıcı sözler söylüyor, hatta onları o dönemde affedilemez kötülük şehri olarak görülen Sodom ile karşılaştırıyor. “Sana şunu söyleyeyim, yargı günü senin halin Sodom bölgesinin halinden beter olacaktır!” (*Matta 11:24*).

Gerginlik artıyor fakat tüm bunların içinde İsa vites değiştirerek gerçek rahata kavuşma vaadini sunuyor. O bunu yapabiliyor çünkü dediği gibi, “Babam her şey, bana teslim etti. Oğul'u, Baba'dan başka kimse tanımaz” (*Matta 11:27*). İsa'nın rahat verebilmesi O'nun ilahiliğine ve Baba ile olan birliğine dayanmaktadır.

Yüklerimizi üzerimizden atmadan önce, onları tek başımıza taşıyamayacağımızı anlamak zorundayız. Aslında çoğumuz gerçekte ne durumda olduğumuzun farkına varmadan gelmeyeceğiz. İsa'nın daveti ihtiyaca dayanmaktadır.

Matta 11:28 ayetindeki ifadesi, Grekçe orijinalinde bir buyruk ile başlıyor. “Gelin” sözcüğü ile bir seçim yapılmasından bahsedilmiyor; “Gelmek”, rahat bulmanın önkoşulunu temsil ediyor. “Gelmek”, bizim denetimimizi teslim etmemizin gerekli olduğu anlamına geliyor. Cep telefonlarıyla yaşamlarımızdaki pek çok şeyi rahatça kontrolümüz altında tutabildiğimiz bir zamanda, İsa'ya gelmek doğal istikamet değil. Aslında, çoğu kişi için teslim olmak Hristiyan yaşamının en zor kısmı.

Biz haklı olarak Allah'ın bizim için Mesih'te yapmış olduğu her şey hakkında, kendimizi kendi başımıza kurtaramayacağımız konusunda ve benzeri pek çok konuda konuşmayı seviyoruz. Bunların hepsi doğrudur. Fakat sonunda, yine de bilinçli bir şekilde İsa'ya “gelme” tercihini yapmamız, yani O'na teslim olmamız gerekiyor. Hristiyan yaşamında özgür irade gerçeğinin cephe ve merkez olduğu yer işte burasıdır.

Hangi yükleri taşıyorsun? Onları İsa'ya vermeyi ve O'nun sunduğu Kendisi için çok maliyetli olan rahatı tecrübe etmeyi nasıl öğrenebilirsin?

“Boyunduruğumu Yüklenin”

Matta 11:29, 30 ayetlerini oku. İsa neden bizi yüklerimizi O'na vermeye ve gerçek rahatı bulmaya davet ettikten hemen sonra bize boyunduruğunu yüklenmemizi emrediyor?

Matta 11:28 ayetindeki “gelin” emrinden sonra, Matta 11:29 ayetinde iki emir daha buyruluyor. “Yüklenin” ve “öğrenin” emirleri dinleyenlerin (ve okuyanın) dikkatini İsa'ya odaklıyor. O'nun boyunduruğunu yüklenip O'ndan öğrenmemiz gerekiyor.

Tanrılıktaki Baba ve Oğul arasında olan yakın ilişki (*Matta 11:25–27 ayetlerinde önceden bildirilmişti*), bu ayetlerdeki boyunduruk mecazını açıklayabilecek güçlü bir tasvir oluşturuyor. Baba da Oğul da insanlığı kurtarmak için birlik olarak çalışıyorlar. Boyunduruk, boyun eğmenin bir simgesi olmakla birlikte (bkz. Yeremya 27), aynı zamanda ortak gayeyi tasvir eden bir mecazdır. Biz, çevremizdeki kişileri bereketlemek için O'nun boyunduruğuna boyun eğiyor ve bize verdiği görevi kabul ediyoruz. Biz O'nun boyunduruğunu taşıyoruz; sadece ona boyun eğiyoruz çünkü O'nun boyunduruğu “kolay” yükü de “hafifdir” (Matta 11:30).

İkinci emir olan “benden öğrenin” emri de bu konuyu tekrarlıyor. Grekçede “öğrenmek” fiili “öğrenci” sözcüğü ile bağlantılıdır. Biz İsa'dan öğrendiğimizde, gerçekten O'nun öğrencileri oluruz. İtaat ve bağlılık, öğrenciliğin özellikleridir.

“Yükü ağır” (Matta 11:28) olmakla O'nun boyunduruğunu yüklenmek (Matta 11:29) arasında ne fark var?

Boyunduruk, Yahudilikte yasayı temsil eden ve yaygın olarak kullanılan bir mecazdı. Elçilerin İşleri 15:10 ayeti onu sünnet yasasına atıf yaparken kullanıyor. Galatyalılar 5:1 ayeti, İsa'nın sunduğu özgürlüğü, kurtuluşun bir aracı olarak yasaya atıfta bulunarak köleliğin boyunduruğuyla karşılaştırıyor. İsa'ya boyun eğmek, itaat etmeyi, O'nun ayak izlerini takip etme taahhüdünü ve O'nun görevine katılmayı vurguluyor. İsa'nın çarmıhta bizim için kazandığı kurtuluşa herhangi bir şey eklemeyi umut edemeyiz fakat O'nun elçileri olup iyi haberi çevremizdekilerle paylaşabiliriz. İsa'nın Dağdaki Vaaz'da açıkladığı yasa yorumu (Matta 5–7), Ferisilerin yorumundan bile daha radikal. Onun için bir kalp ameliyatı gereklidir ve o bizi harekete geçiren güdülerimizi dönüştürür, O'nun boyunduruğunu taşımak kolay, yükü hafifdir (Matta 11:30).

Ne harika bir vaat! Canlarınız için rahatlama Bu rahatı sen nasıl tecrübe ettin? Neye benziyor? İsa'ya ve O'nun bize sunduğuna odaklanarak, bu rahatı bilmeye nasıl başlayabiliriz?

Ben Yumuşak Huylu Alçakgönüllüyüm”

Nezaket günümüzde değeri bilinmeyen bir nitelik. Alçakgönüllülüğe ise gülünüyor. Sosyal medya bize çok ses çıkarana, gürültücüye, garip ve vahşi olana ve gösterişliye dikkat etmeyi öğretti. Gerçekten, dünyanın standartlarının pek çoğu Allah'ın önemli ve değerli tuttuğu şeylere o kadar zıt ki.

“Gerçeğin bilgisi zekâ gücünden çok amaçta paklığa ve samimi, bağımlı bir imanın basitliğine dayanır. Alçakgönüllü bir kalple ilahî kılavuzluk isteyenlere, Allah'ın melekleri yaklaşır. Gerçeğin zengin hazinelerini onlara açması için Kutsal Ruh verilir”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 59.

Matta 5:5, 1. Petrus 3:4 ve Yeşaya 57:15 ayetlerini oku. Alçakgönüllülük ve yumuşaklığı bu ayetlere dayanarak nasıl tarif edersin?

Pavlus, 2. Korintliler 10:1 ayetinde Mesih'in alçakgönüllülüğünden ve yumuşaklığından bahsediyor. Yumuşaklık ve alçakgönüllülük kolay kananların, kendi ayakları üzerinde duramayan insanların özellikleri değildir. İsa'nın Kendisi karı karşıya gelme peşinde değildi ve sıklıkla bundan kaçınıyordu çünkü görevi henüz tamamlanmamıştı (*Yubanna 4:1-3*). Fakat yüz yüze geldiğinde ise cesaretle karşılık veriyordu. Ama yine de nezaketle konuşuyordu. Örneğin, O'nun, çarمیhtan hemen önce Yerusâlim için söylediği ağıtlar bağırarak söylenmiş lanet okumalar değil, yıkımla dolu bir geleceğin gözyaşlarıyla resmedilen sözcükleriydi.

İsa Yeni Ahit'te sıklıkla ikinci Musa diye tasvir edilir. O, krallığın ilkelerini düzenlerken, bir dağdan konuşmaktadır (*Matta 5:1*). O, büyük kalabalıklara mucizevi şekilde yiyecek sağladı (*Matta 14:13-21*). Çölde Sayım 12:3 ayeti Musa'yı “alçakgönüllü” olarak tarif ediyor. Aynı tanımlama Matta 11:29 ayetinde de mevcuttur. 500 kişinin beslendiğine şahit olan insanlar hayretler içerisinde “Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur” (*Yubanna 6:14*) diye bağırıyorlar. Bu da Yasa'nın Tekrarı 18:15 ayetine ve Musa'nın bir peygamber olarak gördüğü işleve bir atıftır.

İsa'nın alçakgönüllülüğü ve yumuşaklığı açık bir şekilde Musa'nınkinden üstündür. Sonuçta, O bizim ilahî Kurtarıcımız. Musa halkını kurtarmak için kendisini vermeyi teklif ettiyse de (*Mısır'dan Çıkış 32:32*), onun ölümü hiçbir şeyi başaramazdı çünkü Musa'nın kendisi de bir günahkârdı ve bir Kurtarıcı'ya, onun günahlarının bedelini ödeyecek bir günah taşıyıcıya muhtaçtı. Musa'dan ve onun yaşam öyküsünden öğrenebiliriz fakat kurtuluşu onda bulamayız.

Biz, sadece bizim Vekilimiz olacak bir Arabulucu'ya değil, bizim yerimize ayakta duracak bir Kurtarıcı'ya da muhtacız. Arabuluculuk önemli fakat günahlarımızın yol açacağı yasal sonuçlardan bizi kurtarabilecek olan, günahımızın cezasını Kendisini vererek ödemiş olan ve bizim günah Taşıyıcımız olarak çarمیhta asılı duran yegâne Allah'tır. Bu sebeple, İsa bizim için çok büyük bir örnek olsa da, çarمیh ve diriliş olmasa bunların hepsi boşuna olacaktı.

“Çünkü Boyunduruğum Kolay”

Matta'nın bu bölümde boyunduruk sözcüğünü kullanma biçiminin, sözcüğün Yahudilikteki kullanımını tekrarladığını ve diğer Yeni Ahit ayetlerinin yasanın yanlış bir yorumuna atıfta bulunduğunu daha önce fark etmiştik.

Matta 11:30 ayetinde “kolay” diye tercüme edilen Grekçe sözcük, aynı zamanda “iyi, güzel, kullanışlı ve müşfik” sözcükleri kullanılarak da tercüme edilebilir. Etrafımızdaki pek çok kişi Allah'ın yarasını sert, uyması zor ve hatta yersiz buluyor. Onların yasanın güzelliğini keşfetmelerine ve Yasa Koyucu'ya karşı sevgi beslemelerine nasıl yardımcı olabiliriz?

Anne babalar her zaman evlatlarının attığı o ilk adımı hatırlarlar. O titreşim ilk adımı dengesiz bir ikinci adım izler ve daha sonra çocuk büyük ihtimalle tökezleyerek yere düşer. Biraz göz yaşı hatta belki incinme olabilir fakat çocuk bir kere hareket etme özgürlüğünü hissettikten sonra, ayağa kalkıp yeniden deneyecektir. Yürü, düş, kalk, yürü, düş, kalk. Çocuk düşmeden yürümeyi öğrenene kadar bu böyle devam eder. Fakat tökezlemeler ve düşmeler arasında gururlu yüz ifadesiyle Anne, baba, artık yürüyebiliyorum diyen bir çocuk vardır.

İsa ile yürümek her zaman kolay olmayabilir fakat bu her zaman iyidir ve yapılacak doğru şeydir. Tökezleyebilir, hatta düşebiliriz fakat ayağa kalkıp O'nu yanımıza alarak yürümeye devam edebiliriz.

Pavlus, Galatyalılar 5:1 ayetinde şöyle yazmıştı: “Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanım. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.” Bu ne anlama geliyor? İsa bizi nasıl özgür kıldı? O'nun bizden taşınmamızı istediği boyunduruk ile Pavlus'un bizi uyardığı “kölelik boyunduruğu” arasında ne fark var?

Pavlus'un “kölelik boyunduruğu” derken söylemek istediği şey her ne idiyse, onun Allah'ın yarası olan On Emir'e itaat etmekten bahsetmediğinden emin olabiliriz. Tersine, itaat aracılığıyla, imanla, kurtuluşumuzun teminat altında olduğunu, yasaya değil, Mesih'in bizi saran doğruluğuna dayandığını anlayarak gerçek rahat ve özgürlüğe kavuşabiliriz.

Allah'ın yarasına itaat ederek bir hayat yaşamak, neden yasaya itaatsizlik ederek bir hayat yaşamaktan daha rahatlatıcıdır?

“Yüküm Hafiftir”

İsa'nın Matta 11:30 ayetindeki son ifadesi bir yükü taşıma tasvirinden yararlanıyor: “Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir.”

İsrail Mısır'dan ayrılıp denizi geçtikten sonra Musa kayınbabası Yitro'yu gördüğünde çok memnun olmuştu. Mısır'dan Çıkış 18:13-22 ayetlerini oku. Başka birinin yükünü taşımak bu öyküde nasıl görünüyor?

Mısır'dan Çıkış 18:13 ayeti halkın sabahtan akşama kadar yargılama için Musa'ya geldiğini söylüyor. Musa'nın kayınbabası bunu gördüğünde, Musa'nın büyük işlere odaklanacağı, daha dünyevi işler için ise diğer güvenilir kişileri görevlendirileceği bir düzen kurması için damadına ısrarla yalvardı. Kutsal Yazı, Musa'nın Yitro'yu dinlediğini ve bu yaşam veren değişiklikleri hayata geçirdiğini söylüyor.

İsa bize yükünün hafif olduğunu söylediğinde, bize O'na, mutlak Yük Taşıyıcı'ya güvenebileceğimizi hatırlatmak istemişti. Musa gibi biz de yüklerimizi taşımak için başkalarına ihtiyaç duyduğumuzu öğrenmeliyiz. Pavlus'un 1. Korintliler 12:12–26 ayetindeki Mesih'in bedeni tasviri paylaşılan yüklerin nasıl görüldüğüne dair iyi bir örnek oluşturuyor. Herhangi bir yükü taşıyabilmek için işleyen bir bedene ihtiyacımız var. Herhangi bir şeyi taşıyabilmek için kollara, bacaklara, omuzlara, kaslara ve kuvvete ihtiyacımız var.

Galatyalılar 6:2 ayetini oku. Birbirimizin yükünü taşımak, Mesih'in yasasını yerine getirmemize nasıl yardım eder?

Bu ayetin yazıldığı dönemin koşulları bunu anlamamıza yardım edebilir. Pavlus, Galatyalılar 6:1 ayetinde eğer bir kardeşimiz ayartılırsa onu yumuşak ruhla yola getirmemiz gerektiğini söylüyor (Matta 11:29 ayetinde İsa'nın yumuşak olduğunu söylediğini hatırla). Yük taşımak demek, yoldan çıkan birinin ilahi lütfü görmesine yardım etmek için onu iyileştirmek demektir. Yük taşımak aynı zamanda zor zamanlardan geçtiğimizde ya da diğer kişiler zor zamanlardan geçerken birbirimize yardım etmek anlamına gelir. “Yük” sözcüğünün Grekçesi ağırlığı ya da ağır bir taşı ifade edebilir. Bu, her birimizin yük taşıdığı ve her birimizin yükü taşımamıza yardım edecek diğer kişilere muhtaç olduğumuzun bir hatırlatmasıdır. Yükü paylaşmak, ilahi olarak buyrulmuş, nezaket gerektiren ve şefkat geliştiren bir kilise faaliyetidir

Yakın zamanda, zorlandığın bir yükü taşımada birinin sana yardım ettiği olayı düşün. Bu neden senin için çok önemliydi? Peki sen şimdi kimin yükünü taşımasına yardım edebilirsin?

EK ÇALIŞMA: “İşini zor bulduğunda, zorluklar ve denemelerden şikâyet ettiğinde, ayartmaya karşı koyacak gücün olmadığını, sabırsızlığın üstesinden gelemediğini ve Hristiyan yaşamının çetin bir iş olduğunu söylediğinde, Mesih’in boyunduruğunu yüklenmediğinden emin olabilirsin; başka bir efeninin boyunduruğunu taşıyorsun.”—Ellen G. White, *Child Guidance [Çocuk Rehberliği]*, s. 267.

“Süreklilik olarak uyanık durmaya ve içten, sevgi dolu bağlılığa ihtiyaç var fakat can iman sayesinde Allah’ın gücüyle korunduğunda bunlar kendiliğinden gelecek. Kendimizi ilahî lütfâ beğendirmek için yapabileceğimiz hiç ama hiç bir şey yok. Kendimize ya da iyi işlerimize hiç güvenmemeliyiz fakat hatalı, günahkâr varlıklar olarak Mesih’e geldiğimizde, O’nun sevgisinde rahat bulabiliriz. Allah çarmıha gerilmiş Kurtarıcının erdemlerine tamamen güvenerek O’na gelen her kişiyi kabul edecek. Sevgi yürekte filizlenir. Bir duygu coşkunluğu olmayabilir fakat kalıcı, huzur dolu bir güven vardır. Her yük hafiftir zira Mesih’in yüklediği boyunduruğu taşımak kolaydır. Görev bir sevinç, fedakârlık keyif olur. Önceden karanlıkla kuşatılmış gibi görünen yol, Doğruluğun Güneşi’nden kaynaklanan ışınlarla parlar. Bu, Mesih ışıkta olduğundan, ışıkta yürümektir.” —Ellen G. White, *Faith and Works [İman ve İşler]*, s. 38, 39.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 İsa ile olan yürüyüşünde sonunda teslim olduğun anı hatırlıyor musun? Bu anı sınıfınla paylaş ve özellikle de teslim olma sebebine odaklan.
- 2 İsa’nın Matta 11:25–27 ayetlerindeki duasını çalış ve lütf bilgisi nasıl kazanacağımızı sınıfta tartış. Allah kurtuluş tasarısını (“bu gerçekleri”) neden bilge ve akıllıdan saklayıp küçük çocuklara açıyor?
- 3 Çevremizde bulunan yüklerini taşımakta zorlanan kişilere İsa’ya gelip rahat bulmaları için nasıl pratik bir şekilde yardım edebiliriz?
- 4 “Yumuşak huylu ve alçakgönüllü” olmak üzerine derinlemesine düşün. Bu, bir kişinin özsaygısı açısından kötü değil midir? Bizim kendimizi iyi görmemiz gerekmiyor mu, özellikle de bir şekilde kendinden şüphe edenler? Çarmıh ve çarmıhın temsil ettiği şey, İsa’nın “yumuşak huylu ve alçakgönüllü” sözleriyle ne anlatmak istediğini anlamamıza ne şekilde yardım edebilir? Yani, çarmıhın önünde, sahip olmamız gereken uygun tavır neden sadece yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülüktür?

Durmadan Dua Etmek

Yazan: Andrew McClesney

Ning Cing'in iki kızı ABD'ye Myanmar'lı mülteciler olarak geldiklerinde Yedinci Gün Adventist okuluna gitmek istediler.

Sekiz yaşındaki Lun, sabah ve akşam aile ibadetleri sırasında bunu bir dua rutini haline getirdi. "Lütfen, Tanrım, bize yardım et." diye dua etti. "Bir Adventist okuluna gitmek istiyoruz. İstersen bize yardım edebilirsin."

Nuam sadece dört yaşındaydı ve henüz okul çağı gelmemişti ama bu onu caydırmadı. "Lütfen, Tanrım, bize yardım et." diye dua etti.

Dul bir kadın olan anneleri Ning, yeni memleketleri olan Georgia eyaletinde devlet okulu dışında bir seçenek olmasını diledi. Ama Lun'u Adventist okuluna gönderecek parası yoktu. Başka sorunları da vardı. İngilizce konuşamıyordu. Nasıl araba süreceğini bilmiyordu. İş yoktu.

Sonra baş ağrıları başladı. Ağrı sol koluna ve sol tarafına yayıldı. Sol gözünü kaybetti.

Ning çok ağladı. Kızlarını Adventist okuluna göndermeyi bırak, onlara nasıl bakacağını bile bilmiyordu. Ağlarken Kutsal Kitap'ı okudu ve dua etti. "Tanrım, lütfen duama cevap ver," dedi. "Bana bir mucize ver."

Ağrısı yavaş yavaş kayboldu ve gözü birden iyileşti. Bir toptan satış yeri ona iş teklif etti ve bir Adventist pastör onu iş görüşmesine götürdü. İşe alındığında, iş arkadaşları onu her gün evinden aldı ve aynı şekilde geri götürdü. Sonra nasıl araba sürüleceğini öğrendi. Ancak maaşı düşüktü.

İlk okul yılı sona erdi ve Nuam sonbaharda birinci sınıfa başlayacak yaştıydı. Her iki kız da dua etmeye devam etti. Yeni okul yılı başladığında her iki kız da devlet okuluna girdi. Yine de dua etmeye devam ettiler.

"Tanrım, lütfen bize yardım et," diye dua etti Lun. "Okul ücretlerimizi ödemeleri için nazik, varlıklı insanları gönder. Kutsal Kitap'ı okulda öğrenmek istiyoruz. Seni tanımak istiyoruz."

Okul yılına üç hafta kala bir Adventist arkadaşı aradı. On Üçüncü Sebt Sunularından elde edilen fonlar, Adventist okulundaki kız çocuklarının okul ücretlerinin karşılanmasına yardımcı olacaktı. Arkadaş, "Kızlarınız önümüzdeki hafta başlayabilir" dedi.

Lun kendinden geçmişti. "Teşekkürler Tanrım!" diye haykırdı. "Her şeyi yapabilirsin. Dualarımızı duydun. Seni seviyoruz Tanrım. Seni övüyoruz."

Nuam ağlamaya başladı. "Bu bir şaka olmalı!" dedi. "Tanrı gerçekten dualarımıza cevap verdi mi?"

Kız kardeşler okuldaki ilk günleri için sabah 5: 30'da erkenden kalktılar. Okul servisinin gelmesini hevesle beklediler. Ning, "Tanrı, ailem ve benim için çok büyüktür," dedi. "Bizi önemsiyor ve bizi çok seviyor."

Ning'in kızlarının bir Adventist okuluna gitmesine yardımcı olan 2011 On Üçüncü Sebt Sunularınız için teşekkür ederiz. Bu üç aylık dönemdeki sunu, mülteci çocukların Kuzey Amerika Bölümü'nde Adventist eğitimi almalarına yine yardımcı olacak. Cömert sunularınız için teşekkür ederiz.

Aile Bağlarında Rahat Bulmak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 34; İbraniler 11:17–22; Yasa'nın Tekrarı 4:29; 1.Yubanna 3:1, 2; Yaratılış 39; Efesliler 6:1–13.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, ilke tanımayan kişilerin aldatmasıyla sürüklenip kararlılığınızdan sapmamak için bunları önceden bilerek sakının. Öte yandan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin. Şimdi ve sonsuza dek O'na yücelik olsun! Amin” (2.Petrus 3:17, 18).

Genç adam dikkatle ufuğa baktı. Sonunda, onları gördü. Günlerdir kardeşlerini arıyordu. El sallayıp bağırarak asık suratlı topluluğa yaklaştığında, hiç iyi karşılanmadı. Kendi kardeşleri aslında onu öldürmek istiyorlardı. Eğer Ruben olmasa, anlatacak bir öykü olmayabilirdi. Ruben diğer kardeşlerini onu biraz hırpalayıp kuru bir kuyuya atmaya ikna etti. Daha sonra, Yahuda, onu yoldan geçen köle tüccarlarına satarak hem ondan kurtulacakları hem de biraz para kazanacakları bir planla geldi.

Bozuk aile düzenine ne örnek ama!

Yaşamda pek çok şeyi seçebiliriz fakat ailemizi seçemeyiz. Hiçbirimiz kusursuz değiliz ve hiçbirimizin kusursuz aileleri ya da kusursuz aile ilişkileri yok. Bazılarımız Allah'ın sevgisini yansıtan ebeveynler, kardeşler ya da diğer aile üyeleri sayesinde bereketlenmişizdir fakat pek çok kişi olması gerekenden çok azıyla yetinmek zorundadır. Aile ilişkileri sıklıkla karmaşık ve acı vericidir, bizi huzursuz, incinmiş ve sonunda diğer insanlara yüklediğimiz duygusal yükleri taşımak zorunda bırakırlar.

Yaşamlarımızın bu alanında Allah'ın rahatını nasıl bulabiliriz? Bu hafta, bozuk aile ilişkilerine rağmen Allah'ın nasıl da iyileştirip duygusal rahata kavuşturduğunu görmek için Yusuf ve onun aile bağlarını inceleyeceğiz.

*7 Ağustos Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Evde Bozukluk

Yusuf bozuk ailelerden haberdardı. Bu sorun, büyük anne ve büyük babası İbrahim ve Sara ile çok önceden başlamıştı. Sara kısır olduğunu anladığında, İbrahim'i cariyesi Hacer'e gitmeye ikna etmişti. Hacer hamile kalır kalmaz, aralarında çekişme baş gösterdi. Bu ortam içinde büyüyen İsmail ve İshak, gerginliklerini kendi ailelerine taşıdılar. İshak Esav'a iyilik etmeye özen gösteriyordu, Yakup ise ömrünü babasının sevgi ve saygısını kazanmaya çalışarak geçirdi. Daha sonra, Yakup kandırılarak, birbirleriyle anlaşamayan, kimin daha çok çocuk sahibi olacağı konusunda birbirleriyle rekabete giren, hatta Yakup'a çocuk doğursunlar diye cariyelerinden yardım alan iki kız kardeş ile evlendi.

Yaratılış 34. bölümde açıklanan olayı gözden geçir. Bu olay bir bütün olarak aile ve genç Yusuf üzerinde nasıl bir duygusal etki bırakmış olabilir?

Anneler arasındaki çekişme açık şekilde çocuklara da sirayet etti. Hepsini her an kavga çıkarmaya hazır bir mizaca sahip olarak büyüdüler. Genç yetişkinler olduklarında Yusuf'un büyük ağabeyleri Şekem kasabasındaki tüm erkekleri öldürdüler. En büyük ağabeyleri Ruben, yaşlı babasını tahakküm altına alıp ona saygısızlık ederek, Raşel'in cariyesi ve Yakup'un çocuklarından bazılarının annesi olan Bilha'yla yattı (Yaratılış 35:22). Bu arada Yusuf'un ağabeyi Yahuda, bir fahişe sanarak dul kalmış gelinini hamile bıraktı ve ondan ikiz çocukları oldu (Yaratılış 38).

Yakup'un, Yusuf'a pahalı ve renkli bir giysi vererek ona açıkça iltimas geçmesi, aile içindeki bu gerginlik yangınına benzin dökmüş oldu (Yaratılış 37:3). Bu aile, bozuk aile olmak konusunda her aileyle yarışacak seviyedeydi.

Karışık aile ilişkilerine rağmen, İbrahim, İshak ve Yakup'un üçü de neden İbraniler 11:17–22 ayetlerinde iman kahramanları olarak geçiyorlar?

Allah'ın iman savunucuları sıklıkla kendi beklentilerini de Allah'ın onlardan beklentilerini de karşılamakta başarısız olurlar. Bu adamlar İbraniler 11. bölümde karışık aile ilişkilerine sahip oldukları için değil, bu duruma rağmen yer bulabildiler. Onlar, bu aile meseleleriyle mücadele ederken, Allah'a iman etmeyi, O'nu sevmeyi ve O'na güvenmeyi –genellikle de zor yoldan– öğrendiler.

Sana hangi aile bozukluğu miras kaldı? Kendini Rabb'e ve O'nun yollarına teslim etmek, bu bozukluğu düzeltmene ne şekilde yardım edebilir?

Yeni Bir Yön Seçiyor

Yusuf, bir köle olarak satılacağı Mısır'a giderken acısını, karışık ilişkilerini ve endişesini de yanında götürüyordu. Gözyaşlarına hakim olmaya çalıştığı bu yolculuk hiç de huzur verici bir yolculuk değildi.

"Bu sırada Yusuf, kendisini esir edenlerle birlikte Mısır'a gidiyordu. Kervan güneye, Kenan ülkesinin sınırlarına doğru yol alırken, çocuk uzakta, babasının çadırlarının bulunduğu tepeleri seçebiliyordu. Yalnızlığı ve sıkıntısı içinde, sevgi dolu babasını düşünerek acı acı ağladı. Dotan'daki sahne tekrar gözlerinin önüne geldi. Öfkeli ağabeylerini gördü ve üzerine dikilmiş sert bakışlarını hissetti. İstirap dolu ricalarına karşılık verilen incitici, aşağılayıcı sözler kulaklarında çınlıyordu. Titreyen bir yürekle geleceğe doğru baktı. Ne büyük bir durum değişikliği: üzerine titrenen oğuldan, hor görülen, çaresiz köleye! Yalnız ve arkadaşsız, gitmekte olduğu yabancı ülkede kaderi ne olacaktı? Yusuf bir süre için kendini kontrolsüz kedere ve korkuya teslim etti.

"Sonra düşünceleri babasının Allah'ına döndü. Çocukluğunda Allah'ı sevmeyi ve O'ndan korkmayı öğrenmişti. Sık sık babasının çadırında oturarak, Yakup'un evinden sürgün ve kaçak olarak ayrıldığında gördüğü görünümün öyküsünü dinlemişti. . . . Şimdi tüm bu değerli dersler canlı bir şekilde gözünün önüne geliyordu. Yusuf atalarının Tanrısı'nın kendi Tanrısı olacağına inandı. İşte o zaman ve orada, kendini Rabb'e tamamen teslim etti ve İsrail'in Koruyucusu'nun sürgün yerinde kendisiyle birlikte olması içi dua etti."—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, s. 213, 214.

Bazı kültürlerde toplumun işlevi bireyin üzerinde tutulurken, bazı kültürlerde ise bireyin işlevini toplumun üzerinde tutma eğilimi vardır. Kutsal Yazı'da bu ikisi arasında bir denge görmekteyiz, Allah'a bağlılık için hem bireysel hem de toplumsal düzeyde bir çağrı olduğu açıktır. Yusuf, kişisel bir karar vererek Allah'ı takip etmeye başladığında, ilişkilerinde de rahat bulmaya başlıyor.

Aşağıdaki ayetler kişisel bağlılığımıza dair bize ne öğretiyor? (*Yasa'nın Tekrarı 4:29, Hoşea 24:15, 1.Taribler 16:11, Mezmurlar 14:2, Süleyman'ın Özdeyişleri 8:10, Yeşaya 55:6.*)

Rahat bulmak için her birimizin kişisel bir karar vererek Allah'ı takip etmemiz gerekmektedir. Atalarımız manevi devler olsalar da bu iman ve maneviyat kalıtsal değildir. Allah'ın sadece çocukları olduğunu, torunları olmadığını unutmama.

Her gün, hatta her günün her dakikası kendini Allah'a adanmayı seçmek neden önemli? Bunu yapmadığında ne oluyor?

Gerçek Özsaygıyı Buluyor

Yusuf'un kurtulup eve dönmeye dair taşıdığı umutlar Mısır'a varıp da seçkin bir haneye satılmasıyla bütünüyle suya düştü. Yaratılış 39:1 ayeti şöyle diyor, "Firavunun görevlisi, muhafız birliği komutanı Mısırlı Potifar onu İsmaililerden satın almıştı." Genç adam bir anda değişik bir lisan ve kültürün içine girivermişti.

Ailelerimizin ve yakın ilişkilerimizin özsaygımızın gelişmesinde önemli işlevi vardır. Yusuf kendisinin özel olduğuna inanarak büyümüştü, en sevilen eşin en büyük oğluydu (*Yaratılış 29:18*). Kesinlikle babasının da en sevdiği evladıydı ve renkli, güzel bir giysisi olan bir tek oydu.

Fakat şimdi kimdi? Bir köle, mal gibi alınıp satılan biri. Durumunun ne kadar da çabuk değiştiğine bir bakın. Yaşamın nasıl da ona sırtını döndüğüne bir bakın.

Aslında Yusuf hepimizin öğrenmesi gereken bir dersi öğreniyordu. Eğer değerli olduğumuzu bize söylesinler diye diğer insanlara bağılsak, işimiz zor olacak ve kafamız korkunç şekilde karışacak demektir çünkü herkes kim olduğumuzu ya da nasıl olduğumuzu takdir etmeyecek. Onun yerine öz değerimizi şu anda sahip olduğumuz rollerde değil de Allah'ın bizim için düşündüğünde—Allah'ın bizi nasıl gördüğünde—bulmak zorundayız.

Allah her birimizi nasıl görüyor? (*Yeşaya 43:1; Malaki 3:17; Yubanna 1:2; Yubanna 15:15; Romalılar 8:14; 1.Yubanna 3:1, 2*).

Allah her birimize lütufla renklendirilmiş gözlüklerle bakıyor. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir potansiyel, güzellik ve yetenek görüyor. Nihayetinde, biz aslında yaratıldığımız şey olma fırsatına sahip olalım diye, O bizim için ölmeye hazır. Çarmıh bir yandan bize günahkârlığımızı ve bizi ondan kurtarmanın bedelinin ne kadar büyük olduğunu gösterirken, öte yandan Allah için ne kadar değerli olduğumuzu gösteriyor. Diğer insanların düşüncelerinden ve hatta bizim kendimiz hakkındaki düşüncelerimizden bağımsız olarak Allah bizi seviyor ve bizi sadece şimdi günahların gücünden kurtarmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda onların yol açtığı ebedi ölümden de kurtarmaya çalışıyor.

O halde anahtar soru hep aynı: Allah'ın İsa Mesih'te açıklanmış olan sevgisine nasıl karşılık veriyoruz?

Bize kendimizi olduğumuz gibi sevmemizi ve eleştirmeden kabulmemizi söyleyen pek çok topluluk ya da kişi var. Bu neden aslında kendini kandırmaktır? Bizim değerimizin kendimizin dışından, bizi Yapan ve gerçek potansiyelimizi Bilenden kaynaklanıyor olması neden önemli?

Allah'ın Yöntemiyle İlişkiler Kuruyor

Yusuf'un Mısır'daki öyküsü sonunda olumlu bir deneyime dönüşüyor. Yusuf, kendisini Allah'a teslim etmiş, Allah da onu bereketleyerek, Potifar'ın hanesinde hayal bile edemeyeceği mevkilere yükseltmişti.

Allah'ın bereketleri Yusuf'un yaşamında hangi şekillerde kendisini gösteriyordu? Yusuf'un insanlarla karşılıklı ilişkileri nasıldı? Yaratılış 39:1-6 ayetlerini oku.

Yusuf Potifar'la çok iyi anlaşiyor ve ev halkı ve çevresi ile ilişkileri düzgün gibi görünüyorsa da, bela kapıdaydı. Evde huzursuz biri vardı.

Yusuf hangi ilişki sorunuyla karşı karşıya kalıyor? Bu sorunu ne şekilde halletmeye çalışıyor? Yaratılış 39:7-10 ayetlerini oku.

Yusuf'un sorunu Potifar'ın karısıydı. Belki de şöyle demeliyiz: Potifar'ın karısı sorunluymuştu. Diğer insanları kullanacak ve idare edilecek "şeyler" olarak görüyordu. Yusuf'u da "kullanmak" istedi. Yusuf, "güzel yapılı, yakışıklı" (*Yaratılış 39:6*) diye tarif ediliyor. Kutsal Kitap nadiren insanların fiziksel özelliklerinden bahseder "çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar" (*1.Samuel 16:7*). Bu durumda, Yusuf'un yakışıklılığı, onun saflık ve Allah'ın ilkelerine bağlılık arayışında bir yardımcı olmak yerine bir engel olmuştu.

Kötü kadının ısrarlarına rağmen, Yusuf görünüşe göre ters etki etmiş olan bir şey yapıyor. Kutsal Kitap ilkelerini tüm ilişkilere, yani bu durumda Potifar'ın karısına uyguluyor. Kutsal Kitap'ın ilişkiler için olan ilkeleri, günahın sonuçları yüzünden acı çekmiş olan herhangi kişinin (yani herkesin) tasdik edeceği üzere, eski moda değildir.

Kutsal Kitap'taki öykü bunun bir kerelik bir ayartma olmadığını söylüyor. Potifar'ın karısı defalarca onun peşine düşmüştü (*Yaratılış 39:10*). Yusuf verdiği kararın sebeplerini açıklamaya çalışmıştı (*Yaratılış 39:8, 9*) fakat bu işe yararı benzemiyordu.

Yusuf diğer insanların seçimlerini denetim altında tutamadığının farkına varmıştı. Fakat buna rağmen Allah'ı onurlandıracak şekilde yaşamaya, sevmeye ve çevresindeki insanlara muamele etmeye karar vermişti. Yusuf Allah'ın varlığında yaşamayı öğrenmişti. Bu farkındalık, ayartmaya karşı koyarken ona yardım ediyordu.

Kutsal Kitap ilkelerini, karşıdaki "adil davranmadığında" bile bütün ilişkilerine uygulamayı hiç denedin mi? Ne sonuç verdi? Matta 5:43-48 ayetlerini oku. Böyle yaşamak neden önemli?

Derinlemesine Büyük Mücadele

Öyküyü okuduğumuz için (*Yaratılış 39:11–20*), Yusuf'un ilkeli kararının cezasını çektiğini biliyoruz. Yusuf zindana atıldı. Potifar'ın malı olduğu için, Yusuf o anda sorgusuz sualsiz canından olabilirdi. Potifar belli ki karısına inanmamıştı fakat itibarını korumak için bir şey yapması gerekmişti. Fakat yaşanan korkunç olaylara rağmen Kutsal yazı, "RAB onunla birlikteydi" (*Yaratılış 39:21*) diyor.

Yeryüzündeki yaşam adil değil. İyi her zaman ödüllendirilmiyor ve kötü de her zaman hemen cezasını bulmuyor. Fakat iyi haberler var, Yusuf zindanda olsa bile rahat bulabilir çünkü Allah onunla. Zindandayken içinde bulunduğu durumun adil olmadığını düşünerek geri adım atabilir, hatta Allah'tan vazgeçebilirdi.

Yusuf zindandayken ne yapıyor? Etrafındaki kişilerle nasıl ilişki kuruyor? Yaratılış 39:21–40:22 ayetlerini oku.

Yusuf zindanda ideal olanla değil gerçeğe çalıştı. Zindandaki ilişkiler arzulanı şekilden çok uzak olsa da orada ilişkiler kurdu, diğer insanlara yardım etti. Yusuf yardım isteyerek kendisini savunmasız duruma düşürmedi. Sakinin düşünüyü yorumladıktan sonra, ondan yardım istedi.

Pavlus'un Efesliler 6:1–13 ayetlerinde sunduğu ilişkilere dair büyük bakış açısı nedir?

Bizim ilişkilerimiz, Allah ile Şeytan arasında çağlardır şiddetle sürmekte olan büyük mücadelenin küçük yansımalarıdır. O halde, bu, kusursuz ilişkinin olmadığı anlamına gelir. Her ilişkinin gelişim dinamikleri vardır ve Şeytan, Allah'ın bizim yaşamlarımıza dair isteğine zarar vermek ve engel olmak için ilişkilerimizin hepsini (özellikler de bize en yakın olanları) kendi yararına kullanma yetkisine sahiptir. Bu mücadeleyi tek başımıza vermek zorunda bırakmadığımız için müteşekkîr olabiliriz. Allah'ın Sözü ilişkilerimiz için ilkeler koyuyor. O'nun bize bilgelik verme sözü (*Yakup 1:5*) ilişkiler için de geçerlidir. O, aynı Yusuf ile birlikte olduğu gibi, ilişkilerimiz karmaşıklıktığında, bizimle de olmaya söz veriyor.

Allah'ın Yakup 1:5 ayetindeki vaadini düşün ve ilişkilerinde bilgelige sahip olmak için bir dakikanı ayırarak dua et. Bu insanlarla ilişkini sürdürürken, ne şekilde Kutsal Ruh'un telkinlerine açık olmaya çalışabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Potifar'ın karısıyla yaşadıkları yüzünden Yusuf'un başına gelenlerle ilgili Ellen White şöyle yazmıştır: “İşte yeryüzünde yaşayacak tüm kuşaklara bir örnek . . . Allah hep yardıma hazır olacak, O'nun Ruh'u da bir kalkan olacak. Etrafları en şiddetli ayartılarla çevrilmiş olsa da, bunlara karşı koymak için başvurabilecekleri bir güç kaynağı vardır. Yusuf'un ahlakî değerlerine yapılan saldırı ne kadar acımasızdı. Etkili birinde, yoldan çıkartma ihtimali en yüksek olandan geldi. Ancak buna ne kadar da hızla ve kararlılıkla karşı konuldu. . . . Yusuf itibarını ve menfaatini Allah'ın ellerine teslim etmişti. Önemli bir mevkii doldurmaya hazırlanması için bir süreliğine ızdırap çekmesine izin verilse de, Allah kötü yürekli bir iftiracı tarafından lekelenen bu itibarı emniyetle korudu, daha sonra ise, Kendi belirlediği zamanda onun parlamasını sağladı. Allah zindanı bile onun yükselmesini sağlayan bir yola dönüştürdü. Erdem, zamanı geldiğinde kendi ödülünü getirecektir. Yusuf'un yüreğini koruyan kalkan, efendisine bağlı ve ona karşı dürüst olmasını ayrıca Allah'a sadık kalmasını sağlayan Allah korkusuydu. Efendisi belki de hiçbir zaman öğrenemeyecek olsa da, Yusuf onun kendisine olan güvenini suistimal etmesine yol açacak nankörlüğe tenezzül etmedi”—Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy* [Peygamberlik Ruhu], 1. Cilt, s. 132.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sözde bir Hristiyan ya da kültürel bir Adventist olmak ilişkilerimizde huzur bulmamıza yardım etmeyecek. “Kültürel” Adventist ile gerçek imanlı arasındaki farklar nelerdir?
- ❷ Diyelim ki kilisene yeni bir hanım katıldı. İman etmemiş biriyle evli. Kocasını seviyor fakat kocası onda gördüğü değişimden pek hoşlanmıyor. Yeni kilise üyenize, kutsal kitap ilkelerine dayanarak ne öğüt verirdin?
- ❸ Rus yazar Leo Tolstoy şöyle yazmıştı: “Mutlu aileler hep birbirine benzer; mutsuz ailelerin ise mutsuzluğu hep farklıdır. Her aile bir derecede bozukluk yaşar çünkü aileyi oluşturanlar günahkârlardır ve onların her biri aile ilişkisi içine kendi bozukluğunu taşır. Her birimiz, Allah'ın lütfu aracılığıyla aile ilişkilerimizi iyileştirmek için ne şekilde Kutsal Kitap'ın sevgi, bağışlama, yük taşıma ve benzeri ilkelerini takip etmeye çalışabiliriz?”
- ❹ Pek çok kişi kendileri ve aileleri için işler iyi giderken birden ve beklenmedik şekilde bir facia ile karşı karşıya kalma tecrübesini yaşamıştır. Böyle zamanlarda imana sadık kalmak, Allah'ın Sözü'ndeki vaatlere sadık kalmak neden çok önemli? Özellikle işler iyi giderken, kötü günler için manevi olarak hazırlıklı olmak neden çok önemli?

100\$ İçin Dua Etmek

Yazan: *Andrew McChesney*

On sekiz yaşındaki üniversite öğrencisi Roman Cardwell, ABD'nin Oregon eyaletinde bir şehir olan Salem'de evinden ayrılmadan önce 'basit' bir dua etti.

"Tanrım, eğer bana 100 dolar verirsen, evsizler için bir şeyler alacağım," diye dua etti.

Tam zamanlı bir kaynak öğrencisi olan Roman'ın çok fazla parası yoktu. Sabah ettiği duadan kimseye bahsetmemişti.

O günün ilerleyen saatlerinde süpermarkete gitti, boş bir alışveriş arabasını kaptı ve reyonlarda gezmeye başladı. Bir paket simit bulup arabaya koydu. Ondan sonra simitlerin içine koymak için bir kap krem peynir aldı.

Daha sonra aşağı baktı ve bir anda gözleri faltaşı gibi açıldı. Market arasında 100 dolarlık bir banknot vardı. Parayı aldı. Karşısında "Benny" kelimesi yazılıydı.

"Benny", Salem'in ünlü bir şeyiydi. Yıllardır "Benny" adında biri yerel mağazalara giriyor ve alışveriş arabalarına ve cüzdanlara 100 dolarlık banknotları gizlice koyuyor veya parayı raflardaki malların arkasına koyuyordu. Bilinmeyen hayırsever paranın üzerine her zaman "Benny" adını yazar ve "Benny" nin 50.000 \$ verdiğine inanılır.

Roman süpermarketten çıkar çıkmaz babasını arayıp ona ettiği duayı ve beklenmedik cevabını anlattı.

"Evsizlerin en çok neye ihtiyacı var?" diye Roman kendi kendine sordu. "Şimdi o insanlar için alışverişe gitmek istiyorum."

Babası Dale Cardwell daha mutlu olamazdı. Kendisi, evi olan üyelerden daha fazla evsiz üyesi olan Salem'deki Yedinci Gün Adventistleri kilisesi Inside Out Ministries'in pastörüdür.

Bir röportajda "Evsiz ve ciddi şekilde bitik insanlara hizmetimiz sırasında her gün mucizeler görüyoruz" dedi.

Oğlunun duasına verilen dikkate değer yanıt hakkında Tanrı'ya birçok sorusu var: Parayı arabaya kim koydu? Roman'ın arabası neden seçildi? Tanrı Duadan "Benny" ye bahsetti mi? Ya Roman 1000 dolar isteseydi? Ya hepimiz Tanrı'ya özverili isteklerde bulunsaydık?

Yakup 4: 2-3, "Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz."

Roman ve babası, bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularının bir parçası olan Salem'deki toplum dışına itilmiş kişilere yardım ederken, Kuzey Amerika Bölümü genelinde toplum dışına itilmiş bir grup olan mültecilerden yardım alıyor. Bir "Benny" olabilir ve cömert bir katkıda bulunabilirsiniz.

Rahat Bulma, İlişkiler ve İyileşme

SEBTE GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 42:7–20, Matta25:41–46, Yaratılış 42:21–24, Yaratılış 45:1–15, Luka 23:34, Yaratılış 50:15–21..*

HATIRLAMA METNİ: “Beni buraya sattığınız için üzülmeyin. Kendinizi suçlamayın. Tanrı insanlığı korumak için beni önden gönderdi” (*Yaratılış 45:5*).

Adamın biri, bir kadına cinsel saldırıda bulunmakla suçlanıyordu. Kadın adamı karakolda görüp teşhis etmişti. Kanıtlar onun suçlu olmadığını gösteriyor olsa da, kadın “Johnny’nin” suçlu olduğu konusunda ısrarcıydı. Sonunda Johnny hapse girdi ve işlemediği bir suç yüzünden on dört yıl yattı. Ancak DNA testi onu temize çıkardığında, kadın, “Joan” korkunç bir hata yaptığının farkına vardı.

Johnny serbest bırakıldığında, kadın onu görmek istedi. Boş yere bu kadar çok acı çekmiş bu adam, bunca yıl boyunca hayatının mahvolmasına sebep olan kadınla yüz yüze geldiğinde ne yapacaktı?

Kadın bir odada onun gelmesini bekliyordu. Adam içeri girdiğinde ve göz göze geldiklerinde, Joan gözyaşlarına boğuldu.

“Johnny uzanıp ellerimi tuttu, gözlerime baktı ve bana ‘seni bağışlıyorum’ dedi. İnanamadım. Nefret ettiğim ve sadece ölmesini istediğim bu adam karışındaydı. Fakat şimdi, burada, ona bu kadar çok kötülük yapmış olan bana, beni bağışladığını mı söylüyordu? Ancak bu olaydan sonra lütfun aslında ne olduğunu anlamaya başladım. Ve ancak ondan sonra iyileşmeye ve gerçek rahata kavuşmaya başladım.”

Bu hafta bağışlamaya ve onun huzursuz insan yürekleri için yapabileceklerine bakacağız

*14 Ağustos Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Geçmişle Yüzleşiyor

Sonunda, Yusuf için işler doğru yönde ilerlemeye başladı, hem de nasıl. Sadece zindandan çıkmakla kalmadı, Firavunun düşlerinin yorumladıktan sonra tüm Mısır'a yönetici olarak atandı (*Yaratılış 41*). Evlendi ve iki oğlu oldu (*Yaratılış 41:50–52*). Beklenen kurtuluş geldiğinde, Mısır'ın bütün ambarları doluydu. Sonra bir gün Yusuf'un ağabeyleri Mısır'a geldiler.

Yaratılış 42:7–20 ayetlerinde, Yusuf ve ağabeyleri arasındaki ilk karşılaşmada gerçekleşenleri oku. Bu kadar ayrıntılı bir tertip neden? Yusuf bu ilk karşılaşmada ne yapmaya çalışıyordu.

Yusuf güce sahipti ve hesap verme gereği duymadan ağabeylerinden intikam alabilirdi. Fakat Yusuf intikam yerine evdeki aile üyeleriyle ilgiliydi. Babasıyla ilgili endişeleri vardı. Hâlâ hayatta mıydı yoksa bozuk ailesi artık babasız bir aile mi olmuştu? Peki ya kardeşi Benyamin? Babasının en sevdiği olarak Benyamin şimdi bir zamanlar Yusuf'un içinde bulunduğu durumdaydı. Ağabeyleri tehlikeli boyutlardaki kiskançlıklarını Benyamin'e yöneltmişler miydi? Yusuf artık ailesindeki savunmasız kişilere göz kulak olabilecek bir mevkideydi ve tam olarak da bunu yaptı.

Kutsal Kitap ilkelerini ilişkilerimize uygulamak istismarı kabulleneneğimiz ya da kabullenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Allah'ın gözünde her birimiz eşsiz değerdeyiz. İsa her birimiz için çarmıhta nihai bedeli ödedi.

İsa diğer kişilerin istismar ya da ihmal edilmesini neden bu kadar üzerine alıyordu? Matta 25:41-46 ayetlerini oku.

Hepimiz İsa'nın kanı aracılığıyla satın alındık ve hukuken hepimiz O'na aйдız. İstismar eden herhangi kişi İsa'nın malına saldırıyor demektir.

Cinsel istismar ya da duygusal veya fiziksel şiddet aile içinde asla olmaması gereken şeylerdir. Bu, aile içinde çözülecek bir aile içi mesele değildir. Bu tür durumlar dışarıdan yardım alınmasını ve arabuluculuğu gerekli kılar. Eğer siz ya da ailenizden biri istismar ediliyorsanız, lütfen güvenilir bir uzmandan yardım alın.

Ailende tecrübe ettiğin herhangi sıkıntılı ilişkiye uygulaman gereken Kutsal Kitap ilkeleri nelerdir?

Sahne Kuruluyor

Yusuf ağabeylerini bağışlamıştı. Bunu ne zaman yaptığını bilmiyoruz fakat onlar ortaya çıkmadan çok önce olduğu belli. Eğer onları bağışlamamış olsaydı, Yusuf Mısır'da asla başarılı olamazdı çünkü büyük ihtimalle öfkesi ve kızgınlığı onun canını yiyip bitirirdi, Rab ile olan ilişkisine zarar vermiş olurdu.

Diğer insanlar yüzünden facialar yaşayan ve kurtulan kişiler üzerinde yapılan çeşitli araştırmalar şu gerçeği gözler önüne sermiştir, iyileşmelerinin ve yaşamlarını tekrar yoluna koymanın anahtar unsurlarından biri bağışlamaktır. Bağışladığımız sürece kurbanlar olmaya devam ediyoruz. Bağışlamak bize zarar vermiş kişi ya da kişilerden çok bizimle ilgili.

Yusuf ağabeylerini bağışlamış olsa da, aile bağlarının kaldığı yerden, yani Dotan'daki kurumuş kuyudan devam etmesi gibi bir isteği yoktu. Bir şeylerin değişip değişmediğini görmesi gerekiyordu.

Yusuf onların hangi sözlerine kulak misafiri oluyor? Yaratılış 42:21-24 ayetlerini oku. Ağabeyleri ile ilgili ne öğreniyor?

Görüşmeleri bir tercüman aracılığıyla gerçekleştiği için, Yusuf'un ağabeyleri, onun söylediklerini anladığının farkında değildiler. Yusuf ağabeylerinin itiraflarını duydu. Ağabeyleri ondan kurtulduklarında, onun, yaptıkları kötülükleri babalarına bildirmesinden kurtulacaklarını düşünmüşlerdi. Artık onun düşlerine katlanmak ya da babasının en sevdiği olmaktan mest olmasını izlemek zorunda kalmayacaklarını düşünmüşlerdi. Oysa rahat bulmak bir yana dursun, bunca yıl boyunca suçlu vicdanları onları rahatsız etmişti. Yaptıkları, huzursuz olmalarına yol açmış, Allah'ın onları cezalandıracağı korkusu ise felç etmişti. Yusuf aslında onların çektikleri acıya üzülmüştü. Onlar için gözyaşı döktü.

Yusuf kuraklığın bir kaç yıl daha süreceğini biliyordu, bu yüzden bir sonraki sefer buğday almaya geldiklerinde Benyamin'i de yanlarında getirmeleri için ısrar etti (*Yaratılış 42:20*). Sonra da rehin olarak Şimon'u aldı (*Yaratılış 42:42*).

Benyamin'in hâlâ hayatta olduğunu gördükten sonra, bir yemek düzenledi ve o yemekte eski kiskançlık adetlerinin hâlâ sürüp sürmediğini görmek için Benyamin'i çok beğendiğini açıkça belli etti (*Yaratılış 43:43*). Ağabeyleri herhangi kiskançlık emaresi göstermediler fakat Yusuf onların ne kadar kurnaz olabileceklerini iyi biliyordu. Sonuçta daha önce bir kasabanın tümünü kandırmışlıkları vardı (*Yaratılış 34:13*) ve Yusuf kendi kaderi ile ilgili babalarına yalan söylemiş olduklarını tahmin edebiliyordu (*Yaratılış 37:31-34*). Bu sebeple son bir sınama daha tertip etti. (*Bkz. Yaratılış 44*.)

Yaratılış 45:1-15 ayetlerini oku. Bu, Yusuf'un ağabeyleri ve onları bağışlamış olması konusunda ne düşündüğü ile ilgili bize ne anlatıyor? Bu öyküden kendimiz için hangi dersleri çıkarmalıyız?

Bağışlamak ve Unutmak mı?

Bağışlama, bir kişinin haksız davranışta bulunan kişi ya da kişilere gücenme, onları ayıplama ve onlardan intikam alma hakkından gönüllü olarak vazgeçmesi diye tanımlanmıştır. Soykırımlardan kurtulan kişilerin başlarına gelen bu olayı anlamlandırmak için ne yaptıklarını öğrenmek amacıyla onlarla bir çalışma yürütmüş olan aile terapisti Dr. Marilyn Armour şöyle yazmıştı: “Bağışlama düşüncesi bütünüyle kurbanın maksatlı bir davranışdır. Öylesine gerçekleşen bir şey değildir”

Bağışlama bir ceza çekilmeyeceği anlamına gelmez. Bağışlama bir istismarcının aynı istismar davranışlarına devam etmesine izin vermek anlamına gelmiyor. Bağışlama demek, tersine, bizim kinimizi ve intikam alma arzumuzu Allah’a emanet etmemiz anlamına geliyor. Eğer bunu yapmazsak, öfke, kızgınlık, kin ve nefret o kişi ya da kişilerin bize yaptıklarından çok daha kötüsünü bize yapacaktır.

Diğer insanları bağışlamak bize ne fayda sağlar? Matta 18:21–25 ayetlerini gözden geçirin.

Bağışlamayı öğrenmenin anahtarlarından birinin, bizim Mesih’te bağışlanmış olduğumuzu anlamak olduğuna şüphe yok. Hepimiz, sadece diğer insanlara değil Allah’a karşı da günah işledik.

Aslında her günah bizim Rabb’imiz ve Yaratıcımız’a karşı işlenmiş olan bir günahtır fakat İsa’da tüm bu günahlar için bütünüyle bağışlanma talep edebiliriz. Bunun sebebi bağışlanmayı hak ediyor olmamız değil (hak etmiyoruz) Allah’ın bize karşı olan lütfudur. Bu kutsal gerçeği kavradığımızda, bu bağışlanmayı kendimiz için geçerli kıldığımızda, Allah’ın bağışlayıcılığı gerçeğini kendimizi için tecrübe ettiğimizde, artık peşini bırakmaya ve onları bağışlamaya başlayabiliriz. Biz onlar bunu hak ettikleri için onları bağışlamıyoruz, Allah bizi bağışladığı için ve buna kendimiz için ihtiyacımız olduğundan bağışlıyoruz. Öte yandan, biz kendimiz bağışlanmayı ne kadar hak ediyoruz?

Gördüğümüz gibi Yusuf aile bağlarına bir şans daha tanıdı. Burada bir gazez ya da geçmişte olan şeylere takılmak yok.

Aile fertlerinin birbirlerini nasıl inciteceklerini konusunda uzman oldukları ailelerde, baştan başlamak neredeyse imkânsızdır. Fakat Yusuf böyle yapmıyor. Geçmişini geçmişte bırakıp sevgi ve kabullenme ile ilerlemeyi istediği belli oluyor. Yusuf’un tavrı başka türlü olsaydı, bu öykü de bu kadar mutlu olmayan bir şekilde sonlanırdı.

“Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!” (Romalılar 4:7, 8). Pavlus bize İsa’da verilmiş olan şey ve bu harika vadin bizi incitmiş olan kişilerle olan ilişkimizi nasıl etkilemesi gerektiği konusunda bize ne anlatıyor?

Onu Hayata Geçiriyor

Bağışlamak için, canımın yandığını kabul etmek zorundayım. Bunu yapmak zor olabilir çünkü bazen duygularımızın üzerine gitmek yerine onları gömmeye çalışmaya daha meyilli oluruz. Allah'ın karşısında Hristiyanlığa aykırı kızgınlık ve hatta öfke duygularını kabullenmekte kötü bir şey yok. Böyle duyguların Mezmurlar'da sıklıkla ifade edildiklerini biliyoruz. Olanlardan ya da başıma gelenlerden hoşlanmadığımı ve bunun beni üzdüğünü ya da öfkeliendirdiğini Allah'a anlatmak konusunda rahat olabilirim.

Yusuf'un öyküsünde, onun ağabeylerini yeniden gördüğünde ağlayarak geçmişteki bazı duygularını tekrar yaşadığını görüyoruz.

İsa'nın çarmıhtaki sözleri bağışlamanın zamanlaması ile ilgili bize ne anlatıyor? Luka 23:34 ayetini oku.

İsa önce bizim bağışlanmayı istememizi beklemedi. Biz de bize karşı kaba-hat işleyen kişinin bağışlanma dilemesini beklemek zorunda değiliz. Diğer insanları, onların bizim bağışlamamızı kabul etmelerine gerek duymaksızın affedebiliriz.

Luka 6:28 ve Matta 5:44 ayetleri bizi inciten kişilere karşı nasıl bir tavır takınmamız gerektiği konusunda bize ne öğretiyor?

Bağışlama da sevgi gibi bir his ile değil bir seçimin yapılmasıyla başlar. Duygularımız öyle söylemese de bağışlama seçimini yapabiliriz. Allah bizim kendi gücümüzle bu seçimi yapmanın mümkün olmadığını biliyor fakat "Tanrı için her şey mümkündür" (*Markos 10:27*). Bize zarar vermiş kişiler için dua etmemiz bunun için isteniyor. Bazı durumlarda bu kişi yaşamını yitirmiş olabilir fakat biz yine de onu bağışlamayı başarabilmek için ona dua edebiliriz.

Bağışlamanın her zaman kolay olmadığına şüphe yok. Acımız ve bize verilen hasar çok büyük olabilir, bizi incinmiş, sakat ve kırgın halde bırakmış olabilir. İyileşme ancak biz ona izin verirsek gerçekleşecektir öte yandan kızgınlığa, öfkeye ve kine tutunmak işleri daha da zorlaştıracak hatta imkânsız kılacaktır.

Çarmıh, bizi bağışlamanın Allah'ın Kendisine neye mal olduğuna dair en iyi örnektir. Eğer Rab, pek çoklarının yine de O'nu reddedeceği bilmesine rağmen bizim için buna katlanabiliyorsa, biz de kesinlikle bağışlamayı öğrenebiliriz.

O kişi için değil de kendine faydası olsun diye kimi bağışlamaya ihtiyacın var?

Bağışlama Sonrası Rahat Buluyor

Yusuf'un ailesi sonunda Mısır'a vardı. Artık ailede karanlık sırlar yoktu. Ağabeyleri babalarına öldü sandığı oğlunun Mısır'ın yöneticisi olduğunu açıklarken, geçmişte Yusuf'u sattıklarını itiraf etmiş olmalıydılar.

İlişkileri yenilemek her zaman mümkün ya da akıllıca olmasa da, bu bağışlayamayacağımız anlamına gelmiyor. Bize kötülük yapmış olan kişiye sarılıp ağlayamayabiliriz fakat onu bağışladığımızı söylemek ya da bir mektupla bildirmek isteyebiliriz. Ondan sonra işte mümkün olduğunca acıdan kurtulmanın zamanı gelmiş demektir. Belki biraz acı kalacaktır fakat en azından iyileşme yoluna girmiş oluruz.

Yaratılış 50:15-21 ayetlerini oku. Yusuf'un ağabeyleri neden endişelidiler ve bu konuda endişeli olmalarının sebebi neydi? Bu korku onlar hakkında ne söylüyor?

Yusuf'un ağabeyleri on yedi yıldır Mısır'da yaşıyorlardı (Yaratılış 47:28) fakat buna rağmen Yakup öldüğünde Yusuf'un intikamını alacağından korkuyorlardı. Yusuf'u ne kadar yaraladıklarının bir kez daha farkına varmışlardı. Yusuf şimdi babalarının ölümünden sonra bir kez daha onları bağışladığını söyleyerek güvence verdi. Bağışlamanın tekrarlanması ağabeyleri için olduğu kadar Yusuf için de iyiydi.

Eğer yara derinse, biz de muhtemelen pek çok kez bağışlamak zorunda kalacağız. Bize yapılan yanlışla ilgili anılar aklımıza geldiğinde, hemen dua ile Allah'a başvurmamız ve yeniden bağışlama tercihinde bulunmamamız gerekecek.

Yaratılış 50:20 ayetini oku. Bu ayet en azından kısmen Yusuf'un ağabeylerini kendisine karşı işledikleri suçla ilgili bağışlamak konusundaki istekliliğini açıklamaya nasıl yardım ediyor?

Yusuf kendi yaşamının, Allah'ın o dönemde bilinen dünyayı katlıktan koruma ve daha sonra da ailesinin Allah'ın büyük bir ulus olma vaadini yerine getirmesine yardım etme planının bir parçası olduğuna kesin olarak inanıyordu. Allah'ın, iyiliğe yol açmak için ağabeylerinin şeytanca planlarını bozmuş olduğunu bilmek, Yusuf'un bağışlamasına yardım etmişti.

Yusuf'un öyküsü mutlu bir sona sahipti. Bir öykü mutlu sonlanmadığında nasıl tepki veriyoruz? Ya da, günahın ve büyük mücadelenin sonunda, tüm meseleler çözüme ulaştığında (yani uzun vadede) bunun mutlu bir son olacağı söylenilebilir mi? Bu umut, çok da iyi olmayan sonlarla başa çıkamamıza nasıl yardım edebilir?

EK ÇALIŞMA: “Yusuf’un kendi ağabeyleri tarafından satıldığı gibi, Mesih de Kendi öğrencilerinden biri tarafından en sert düşmanlarına satıldı. Yusuf erdemli olduğundan ötürü haksız yere suçlanarak hapse atılmıştı; İsa da doğrulukla sürdürdüğü özverili hayatının günaha azar niteliğinde olmasından ötürü hor görülerek reddedildi; hiçbir suçu olmadığı halde yalancı şahitlerin tanıklığıyla mahkûm edildi. Yusuf’un adaletsizlik ve zulüm karşısındaki sabrı ve alçakgönüllülüğü, yapmacık davranan ağabeylerine gösterdiği gönüllü bağışlayıcılığı ve asil cömertliği, Kurtarıcı’nın kötü insanların fesatlıklarına ve hakaretlerine şikâyet etmeksizin tahammülünü ve yalnızca Kendisini öldürenlere değil, günahlarını itiraf ederek bağışlanma arayışıyla O’na gelen herkese yönelik bağışlayıcılığını temsil etmektedir.”—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, s. 239, 240.

“Bağışlayıcı olmayan bir ruhu hiçbir şey aklayamaz. Başkalarına karşı merhametsiz olan kişi, kendisinin Allah’ın bağışlayıcı lütfundan pay almadığını göstermiş olur. Allah’ın bağışlayıcılığında, hata yapan kişinin yüreği Sınırsız Sevgi’nin yüce yüreğine yaklaştırılır. İlahî şefkat dalgası günahkârın canına, ondan da başkalarının canlarına doğru akar. Mesih’in Kendi değerli hayatında ortaya koyduğu şefkat ve merhamet, O’nun lütfunun paydaşları olanlarda da görülecektir.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 251..

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Şöyle denir, “bağışlamamak zehir içip öteki kişinin ölmesini dilemek gibidir” Bu ifade ne anlama geliyor?
- ② Yusuf’un kimliğini açıklamadan önce hayata geçirdiği ayrıntılı planların amacı neydi? Bu, o ve kardeşleri için hangi sonuçlara yol açtı?
- ③ Yusuf’un kâhyası da bu tertiplerden bazılarına dahil olmuş olmalı (bkz. Yaratılış 44:1–12). Bağışlama tecrübesi sadece olaya şahit olan kişileri ne şekilde etkiler?
- ④ “Allah, kendilerine yol gösterilmesini istemedikçe insanlara yol göstermez. Eğer sonu, baştan görebilirler ve O’nunla birlikte çalışarak gerçekleştirdikleri amacın görkemini fark edebilirlerse, Allah, onlara yol gösterir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 207. Bu ifadeyi aklında tut ve kendi yaşamını düşün. Bunu anlamak karşımıza çıkan pek çok deneme ve zorluğun üstesinden gelmemizde bize nasıl yardım edebilir?

Tanrın'ı Karşılamaya Hazırlan

Yazan: *Jessica Cebubar Atwell*

6 yaşındaki oğlum Asher, Tayland'ın Bangkok şehrindeki evimizdeyken bir gün yanıma geldi. "Anne, insanlara broşürler dağıtmak istiyorum," dedi. Biraz bunlara göz attıktan sonra, "İsa'dan Bir Sevgi Mektubu" adlı Tay dilinde küçük bir broşür dağıtmak istediğini anladım. Küçük oğlumun İsa Mesih'e olan sevgisini paylaşmak istediğini fark ettiğimde kalbim sevinçle doldu. Ama Cuma pek de iyi bir gün gibi görünmüyordu. Covid-19 salgını insanları evlerinde tutuyordu. Ayrıca Şabat için hazırlık yapıyordum.

Şabat sabahındaki ibadetim sırasında Asher'in isteğini hatırladım ve broşürlerle onun dışarı çıkmasına izin vermek istedim ama bunu yapmadım.

O öğleden sonra ve akşam bir arkadaşımın Şabat vaazlarını izledim. Bir vaiz, Ellen White'in çağrısıyla vaazını bitirdi: "Mesih'in yakında geleceğine inanan bir halk olarak, 'Tanrın'ı karşılamaya hazırlan' (Amos 4:12)." Bu metin, Gospel Workers, sayfa 52'den alınmıştır. "Taylandlılara söylemek istediğim tam olarak bu!" diye düşündüm.

Pazar sabahı, o günün dua mesajını okumak için EGW Writings uygulamasını açtım. Bilin bakalım neyi okudum? Amos 4: 12'deki metni: "Tanrın'ı karşılama hazırlan." Yüreğim küt küt atmaya başladı.

Asher kahvaltıda yalvarır gözlerle bana baktı. Ne olursa olsun broşürleri dağıtacağına söz vermiştim. Tayca Amos 4: 12'yi ezberledikten sonra oradan ayrıldık.

Kocam Brian ve ben, 2014'te ABD'nin Washington eyaletinden geldikten sonra kurulmasına yardımcı olduğumuz, şehir merkezindeki bir fırından taze ekmeğin teslimatı yapmak zorunda kaldık. Asher genellikle teslimat sırasında bisikletle gezer, ancak bize bunun için çok meşgul olacağını söyledi. Asher broşürleri göstererek, "Yürüyüp bunları dağıtacağım." dedi.

Ekmeğin sipariş eden komşumuzun 1 mil (1,6 kilometre) uzaklıktaki evine doğru yürümeye başladık. Asher gördüğü herkese gidip, "Tanrıyla tanışmaya hazırlan!" diye Tay dilinde bağırdı ve yoldan geçenlere bu broşürleri dağıttı. Covid-19 tedbirlerine rağmen, kimse böyle bir çocuğu reddedemedi.

İki saat sonra eve döndüğümüzde çok mutluydu. 100 broşür dağıtmıştı. "Bunu her gün yapmak istiyorum!" diye gülümsedi.

Tanrı gerçekten harika, Bangkok şehrinin ve dünyanın diğer büyük şehirlerinin insanların hazır olmasını istiyor. "Mesih'in yakında geleceğine inanan bir halk olarak, vermemiz gereken bir mesaj var, "Tanrın'ı karşılama hazırlan."

Bu hikaye, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "IWillGo (Gideceğim)" stratejik planının önemli bir bileşenini göstermektedir: "Tam Üye Katılımı hedefiyle her kişisel hem de kamusal müjdecilik sosyal yardım girişimlerine katılan kilise üyelerinin sayısının artması" (KPI 1.1). IWillGo2020.org'da stratejik plan hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dinlenmek Serbest

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Markos 2:1–12, 1. Korintliler 18, 1. Korintliler 19:1–8, Matta 5:1–3, Yeşaya 53:4–6, 2. Korintliler 2:11.

HATIRLAMA METNİ: “RAB benim ışığım, kurtuluşumdur, kimseden korkmam. RAB yaşamımın kalesidir, kimseden yılmam” (Mezmurlar 27:1).

İsa'nın dünyadaki hizmetinde karşılaştığı insanların pek çoğu hastaydı, hatta bazıları ölüme yakın derecede hastaydı. İyileşmek ve acılarından kurtulmak için İsa'nın başına üşüşürlerdi. Ve her zaman da istediklerini alırlardı.

O bazen sadece bir söz söylerdi ve karşısındakiler tümüyle iyileşirdi. Bazen hasta kişilere dokunurdu ve mucizevi şekilde hastalar iyileşirdi. Bazense onları geri gönderirdi ve iyileşmeleri geri dönüş yollarında gerçekleşirdi. İsa erkekleri, kadınları, çocukları, Yahudileri, Yahudi olmayanları, zenginleri ve yoksul, gösterişsiz insanları iyileştirdi. En kötü cüzam ya da körlük bile onun yapabileceklerinin ötesinde değildi. Aslında, en kötü “hastalığa” yakalanmış kişileri, ölüleri bile iyileştirmişti.

Bu hafta çok farklı iki iyileşme örneğine bakacağız. Birincisinde, hasta o kadar kötü durumdaydı ki kendi başına İsa'ya gelmeyi bile başaramamıştı. Hastalığının gösterdiği belirtileri herkes açıkça görüyordu. Öteki örnekte ise, hastalık bir belirti göstermemişti. Her iki örnekte de iyileşme Allah'ın zamanında ve O'nun yöntemiyle gerçekleşti.

Acı ve ıstıraptan kurtulma konusunu irdelerken, Hristiyan yürüyüşümüzün bir yerinde hepimizin tecrübe ettiği soru üzerine düşüneceğiz. İyileşmek için ettiğimiz dualar karşılık bulmadığında ne oluyor?

O halde nasıl rahata kavuşuyoruz?

*21 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

İyileşme Dinlenmesi

Dinlenmeye en çok hasta olduğumuz zaman ihtiyaç duyarız. Bedenlerimiz bağışıklık sistemimizi toparlayabilsin diye fiziksel olarak dinlenmeye gereksim duyarız.

Sıklıkla zihnimizi dinlendirmeye de ihtiyaç duyarız. Bazen sebebi soğuk algınlığı ya da migren gibi korkutucu bir şey değildir. Yapmamız gereken ama yapamadığımız şeyleri düşünmemeye çalışarak öylece uzanırız.

Bazen, söz konusu olan korkutucu bir şey olduğunda, gözlerimiz açık uzanır ve hastanedeki test sonuçlarının ne olacağını düşünüp endişeleniriz. Ve genellikle bunun neden başımıza geldiğini sorarız. Bu sağlıksız yaşam tarzı sonunda bizi enselemiş miydi? Acaba sebebi yirmi yıl önce aldığımız haplar mı? Yoksa son yıllarda aldığımız kilolardan mı? Allah, kimsenin bilmediği gizli günahımız yüzünden bizi cezalandırıyor mu?

Markos 2:1-4 ayetlerini oku. Burada ne oluyor?

Bu öyküdeki felçli için aslında her şey açıktı. Olayın perde arkasını Sevgi Öğretmeni'nden (s. 244–249) öğreniyoruz. Felçli hiç de gurur duymadığı bazı şeyler yapmıştı. Bu hastalığa onun günahkâr yaşamı sebep olmuştu ve ruhsal uzmanlar sebep ve sonuç arasına doğrudan bir çizgi çekmişlerdi. Bu rahatsızlığı işlediği günahlarla kendi üzerine çekmişti ve bunun çaresi yoktu.

Bu yaklaşımla çok sık karşılaşabiliriz. Genellikle *kimin sebep olduğuna* takılır kalırız. Eğer bir suç işlendiyse, birisi bunun edelini ödemeli. Eğer bir yerde bir kaza olduysa, birisi dava edilmeli. Fakat suçluyu saptamak hasta olan kişinin iyileşmesini ya da bütün hissetmesini sağlamıyor.

Allah'ın asıl tasarımı acı, hastalık ve ıstırap barındırmıyordu. Hastalık bu gezegene günahın girmesi ile birlikte geldi. Allahın bize sağlık ilkeleri vermiş olmasının sebebi budur, daha kaliteli bir yaşamın tadını şimdi çıkarabilelim diye. Fakat sağlık ilkelerini ne kadar özenli bir şekilde yerine getirmeye çalışıyor olursak olalım, günahın hasta ettiği bu dünyada olduğumuz sürece, sağlıklı olmamızın bir güvencesi bulunmamaktadır.

İyi haber şu, hasta da olsak, sağlıklı da olsak; hastalığımızın sebebi kendi yaptıklarımız ya da başka birinin ihmali sonucu olsa, sebep taşıdığımız genler ya da bu günahkâr dünyada yaşamamızın yan ürünü olsun fark etmez, Allah bizi rahata kavuşturabilir. Allah bizi nasıl rahata kavuşturacağını bilir.

Birisi hastalandığında bunun suçlusunu saptamaya çalışmak iyi değildir. Öte yandan, bazı durumlarda hastalığa neyin sebep olduğunu anlamak neden iyileşmek ve düzelmek için çok önemli bir adımdır?

Kök Tedavisi

Felçli İsa'nın önüne indirilmişti ve tüm gözler İsa'daydı. Açıkça günahkâr olan birini iyileştirecek miydi? Hastalığa ders vermek için bir şeyler söyleyecek miydi?

İsa felçliyi iyileştirme işini ne şekilde ele alıyor? İsa'nın onun için yaptığı ilk şey ne? Markos 2:5-12 ayetlerini oku.

Biz genellikle belirtileriyle karşılaşmadan hastalığın farkında olmadığımız için, sıklıkla hastalığın sadece belirtilerinden ibaret olduğunu sanırız. Belirtilerden kurtulduğumuzda iyileşeceğimizi düşünürüz. İsa'nın hastalığa yaklaşımı ise çok farklıydı. O, çekilen tüm acıların ve hastalığın kökenini biliyordu ve önce bunu iyileştirmek istiyordu.

Felçli söz konusu olduğunda, İsa onun hastalığının görünen belirtilerini hemen iyileştirmek yerine, doğrudan adamın en çok dert ettiği şeyin kökenine indi. Felçli, suçunun ağırlığını ve Allah'tan ayrılmışlığını hastalığından daha acı verici bir şekilde hissediyordu. Allah'ta rahat bulan kişi, günahın hasta ettiği bu dünyada başına gelebilecek herhangi bedensel acıya dayanma gücüne sahiptir. Bu sebeple, İsa doğrudan işin kökenine inerek ona öncelikle bağışlanma sunuyor.

Dini önderler İsa'nın ona bağışlandığını söylediğini duyduklarında çok şaşırıyorlar. İsa onların dile getirmedikleri suçlamalarına bir soru sorarak karşılık verdi.

Markos 2:8, 9 ayetlerini oku. İsa burada yazıcılara hangi soruyu soruyor? O aslında hangi meseleyle ilgileniyordu?

Konuşmak genelde kolaydır fakat konuşan Allah olduğunda değil. Her şey Allah'ın güçlü sözü ile var oldu (*Yaratılış 1*). Bağışlanma bizim görebildiğimiz bir şey olmasa da, bedeli ağırdır. Bağışlanma Allah'ın Oğlu'nun çarmıhta yaşamını vermesine mal oldu. Bunun yanında her şey ikinci derecede önemlidir. İsa bağışlanmanın gücünü ve gerçekliğini göstermek için felçliyi iyileştirmeyi seçti.

Allah bizi önce içten iyileştirmek istiyor. Bazen de felçlinin durumunda olduğu gibi bizi hemen fiziksel olarak iyileştirmeyi seçiyor ya da fiziksel iyileşmeyi tecrübe etmek için diriliş sabahını beklemek zorunda kalacağız. Her şekilde, Kurtarıcı'mız bizim, şimdi, acılar içindeyken dahi O'nun sevgisinin ve lütfunun güvencesiyle rahat bulabilmemizi istiyor.

İyileşmek için ettiğimiz dualar bile yanıtlanmazken, en azından şimdilik rahat ve huzuru nasıl bulabiliriz?

Kaçıp Gitmek

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) verilerine göre dünya çapında en yaygın olan, her yıl üç yüz milyon insanı etkileyen hastalığın her zaman açıkça görünen belirtileri bulunmuyor. Depresyon, dünya çapındaki iş göremezliğin önde gelen sebebi ve küresel hastalık yükünün en önemli parçalarından biridir.

Maalesef, Hristiyanlıkta depresyon hakkında pek konuşulmaz çünkü bu imanda eksikliğin bir göstergesi olarak algılanabilir. Sonuçta Hristiyanların her zaman neşe ve mutlulukla dolu olmaları gerekmiyor mu? O halde, depresyon bizim Allah ile olan ilişkimizde bir şeylerin yanlış olduğunun bir göstergesi değil mi?

Çoğu kişi bunun doğru olmadığını bilir. Hristiyanlar, imanlı Hristiyanlar da zaman zaman, özellikle sarsıcı bir olay yaşadktan sonra depresyona düşebilirler ve bu imandaki ya da Allah'a duyulan güvendedeki eksikliğin bir göstergesi değildir. Mezmurları okuyarak Allah'ın sadık halkının çektiği acıları, dertleri ve ıstırapları görebiliriz.

Bazen depresyon bizi yavaş yavaş ve belli etmeden etkisi altına alır, ancak etkisi çok yoğunlaştığında onun farkına varırız. Bazense, özellikle de bunaltıcı bir fiziksel ya da duygusal olay sonrasında bir anda geliverir. Örneğin Allah'ın sadık peygamberi İlyas, Karmel dağından sonra duygusal ve fiziksel olarak bütünüyle bunalmış durumdaydı.

1. Krallar 18. bölümde İlyas Allah'ın gökten gelen ateş mucizesine henüz yeni tanık olmuştu. Duasına yanıt olarak yağmurun yağdığını ve üç yıl süren kuraklığa son verdiğini gördü. İlyas İzebel'in tehdidi sonrasında neden kaçtı? 1. Krallar 19:1-5 ayetlerini oku.

İlyas çok zahmetli bir yirmi dört saat geçirmişti. Bu tecrübenin üzerine sert bir şekilde uyandırılması ve ölüm tehdidi alması onun depresyona girmesini tetikleyen etmenler oldu.

Ayrıca, aşağı yukarı 850 kişi olan Baal'in peygamberleri öldürülürken İlyas oradaydı, belki de bazılarını kendi elleriyle öldürmüştü (1. Krallar 18:40). Doğru bir gaye için olsa da böyle bir olay, ona tanık olanları, daha da kötüsü olayın bir parçası olanları kolayca sarsabilir.

Bu sebeple İlyas kaçmaya, uzaklaşmaya çalıştı. Bazen buzdolabının kapağını açıp sırf keyfimiz yerine gelsin diye bir şeyler atıştırırız. Bazı durumlarda ise uyuyarak duygusal bitkinliğimizin üstesinden gelmeye çalışırız. Bazen kaçış arayışımızda yeni bir ilişki yaşamaya, yeni bir iş bulmaya ya da yaşadığımız yeri değiştirmeye çalışırız. Bazen de neşemize ve rahatımıza engel olan her neyse ondan kaçmak için çabalarken kendimizi işe, iş teslim tarihlerine ve görevlere gömeriz. Elbette pek çok kişi acıyı hissizleştirmek için çeşitli "ilaçlar" kullanıyor. Fakat sonuçta bunlar belirtileri gizlemekten başka bir işe yaramıyor çünkü sorunları çözmüyorlar ve sıklıkla daha kötü yapıyorlar.

Kaçmaktan Yorgun Düşmüş

İlyas kaçmaktan çok yorulmuştu. Yeniden dua etti. Bu dua Karmel dağında, Baal'in rahiplerinin ve peygamberlerinin, mahkeme üyelerinin ve halkın önünde ettiği ve Allah'ın yanıtladığı iman dolu duadan çok farklıydı. Bu, çaresizlikle dolu basit ve kısa bir duaydı.

1. Krallar 19:4 ayetinde, İlyas atlarından daha iyi olmadığını söylüyor. Burada ne demek istiyor?

İlyas sonunda yatıştığında, suçluluk duygusu üzerine çöküyor. Oradan hızla çıkarak İsrail'in yeniden kurulmasını sağlayacak önemli bir fırsatı teptiğinin farkına varıyor. Kendisine ihtiyaç duyanları hayal kırıklığına uğrattığının farkına varıyor. Ve bu konuda bir şey yapmaya gücü yok. Bu sebeple, acılı bir tefekkür anında, halkının tarihinin bütünüyle bilincinde olarak, kendisini gerçekte olduğu gibi görüyor.

Bu, yani kendimizi gerçekte olduğumuz gibi görmek her birimiz için acı verici bir ifşa olurdu öyle değil mi? Yaşamlarımız günahlarla dolu olsa da, Allah'ın Mesih'te bizi, İsa'yı gördüğü gibi görecektir olması vaadi için ne kadar minnettar olsak azdır. İman yoluyla Mesih'in doğruluğunu kendimiz için talep edebiliyor olmaktan daha umut verici ne olabilir? (Bkz. Filipililer 3:9.)

Yine de depresyonun bizi karanlık bir kendinden nefret etme girdabına çekme yöntemi vardır. Bazen ölümün bundan kurtulmanın yegâne yolu olduğunu düşünmeye başlarız.

Öyle görünüyordu ki İlyas için de durum böyleydi. Bunların hepsi ona fazla gelmişti. Şöyle demişti, "Ya RAB, yeter artık, canımı al, ben atalarından daha iyi değilim" (1. Krallar 19:4).

İyi haber şu, büyük Şifa Verici İlyas'ı kinamiyor. Biz depresyonla mücadele ederken neyle karşı karşıya olduğumuzu Allah bizden daha iyi anlıyor.

"O anda Kurtarıcımız'ın yüzünün merhamet ve sevgiyle bize doğru eğildiğine dair hiçbir kayda değer kanıtımız olmayabilir ancak öyledir. Görülür dokunusunu hissedemiyor olabiliriz ancak eli sevgi ve acıyan merhametle üzerimizdedir."—Ellen G. White, *Yol, Gerçek Ve Yaşam*, s. 63.

Allah bizim gideceğimiz yolun çok uzun olduğunu bilir ve anlar (bkz. 1. Krallar 19:7) fakat bazen biz kaçmaya başlayınca kadar beklemek zorundadır. Ancak ondan sonra müdahale edebilir.

Bazen suda boğulmakta olan insanlar o kadar panikliyorlar ki onları kurtarmaya gelen cankurtaranla mücadele etmeye başlıyorlar. Böyle durumlarda cankurtaran geride durup onu kurtarmak için kurbanın bilincini tamamen kaybetmesini beklemek zorunda kalıyor.

Aşağıdaki ayetlerden hangi umutları ve tesellileri çıkarabilirsiniz?
Mezmurlar 34:18, Matta 5:1-3, Mezmurlar 73:26, Yeşaya 53:4-6?

Rahat Bulma ve Daha Fazlası

Allah tüm bu koşuşturmanın İlyas'ı yordüğünü biliyordu. Allah, İlyas'ın bedensel olarak yorgun olmaktan daha fazla duygusal olarak yorgun olduğunu ve muazzam bir suçluluk yükü altında ezildiğini biliyordu. Yıllar sonra İsa'nın felçliye yapacağı gibi, Allah geçmişe sünger çekti ve İlyas'ın rahatlamasını sağladı. Sonunda gerçekten uyuyabilir ve dinlenebilirdi.

Bunun öykünün sonu olmasını beklenir fakat öyle değil. Allah'ın sağladığı rahatlama bir seferlik değildir. Allah'ın rahatına girmek, iyileşmekle, olumsuz düşünce kalıplarını ve zarar veren alışkanlıkları yavaş yavaş geride bırakmakla ilgilidir. Allah iyileşmeyi acelele getirmez.

1. Krallar 19:5-8 ayetlerini oku. İlyas nereye gidiyor ve neden?

İlyas dinlendikten sonra yeniden harekete geçiyor. Fakat bu sefer yönünü değiştiriyor. Allah bu günahkâr dünyadaki yaşamın depresyona sebep olabileceğini ve olacağını biliyor. Bizim kaçma dürtümüzü anlıyor fakat bu kaçışın yönünü değiştirmek istiyor. Denediğimiz kendimize zarar veren başa çıkma yöntemleri yerine O bizim O'na kaçmamızı istiyor. Ve bir kere ona kaçmaya başladığımızda, bize rahat verecek olan "ince yumuşak sesi" (1. Krallar 19:12) dinlemeyi öğretmek istiyor.

İlyas kendisini ayaklandırıp Allah'la buluşma yolculuğunu gerçekleştirmesini sağlayacak enerjiye sahip değildi. Allah buluşma için gerekli enerjiyi sağladı ve daha iyi bir gelecek vaadinde bulundu.

İlyas retem çalsının altında uzanıp ölmeyi dilediği sırada, iyi günlerinin geçmişte kaldığına inanıyordu.

1. Krallar 19:15, 16 ve 2. Krallar 2:11 ayetlerini oku. İlyas'ı bekleyen daha neler vardı?

Allah İlyas'ın iyi günlerinin onun geleceğinde olduğunu biliyordu. Peygamber, yaşamını Allah'ın ahengine göre düzenlemeyi ve O'nun rahatını kabul etmeyi öğrendikçe iyileşme onu bulacaktı. Daha atanacak krallar ve meshedilecek bir halef vardı. Allah, İlyas'a bir oğul kadar yakın olacak olan Elişa'yı önceden biliyordu. Allah, İlyas'ın imanla yeniden gökten ateş indireceğini biliyordu (2. Krallar 1:10). İlyas'ın ölümü bir retem çalsının altında çaresizlik içinde olmayacaktı, tersine o ateşten bir atlı arabayla göksel istirahata alınacaktı.

İlyas'ın öyküsünden, kendimizi ne kadar kötü hissederek hissedelim, yine de neden Allah'ın gücüyle vazgeçmemeye çalışmamız gerektiğine dair ne öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Şartların sürekli olarak değişmesiyle biz de değişimi tecrübe etmeye başlarız, bu değişiklikler bizi ya sevindirir ya da kederlendirir. Fakat değişen şartlar Allah’ın bizimle olan ilişkisini değiştirecek güce sahip değildir. O dün , bugün ve sonsuza dek aynıdır, bizden de sevgisine sorgulamadan güvenmemizi istiyor.”—Ellen G. White, *In Heavenly Places [Göksel Yerlerde]*, s. 120.

“İsa’ya bakmaya devam edin, imanla sessiz dualar sunun, O’nun kudretine sarılın, belirgin bir hissiniz olsa da olmasa da. Sunulan her dua Allah’ın tahtına geliyor ve vaatleri asla boşa çıkmayan Kişi tarafından yanıtlanıyormuşçasına dosdoğru devam edin. Ağırlık ve üzüntü hissiyle bunaldığınızda Allah’a yüreğinizden ezgi ve ilahiler yükselterek ilerleyin. Size bilen biri olarak söylüyorum, ışık gelecek, sevinç bizim olacak ve sislerle bulutlar dağıtılacak. Biz de gölgenin ve karanlığın kasvetli gücünden kurtularak O’nun varlığının berrak gün ışığına kavuşacağız.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 2. cilt, s. 242, 243.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Akli dengesizlik ya da depresyon sorunu yaşayan bir kişiye yardım etmek genellikle çok zordur. Kilisenin, depresyonda olan kişilere daha etkin biçimde hizmet etmeyi öğrenmesi için nasıl bir yol izlemesi iyi olur?
- ❷ Allah’ın karşısında açık ve dürüst olmakta sıklıkla zorlanırsınız. Mezmurlara göz gezdir ve Kutsal Kitap yazarlarının Allah’ın huzurunda ne kadar açık ve dürüst olduklarına bak. Yerel topluluğumuzda bir açıklık ve dürüstlük ortamını nasıl teşvik edebiliriz?
- ❸ Depresyonda olduğumuzda dua etmek genellikle zordur. Kendileri için dua edemeyen kişiler için arabuluculuk duasının gücünü sınıfta tartışın.
- ❹ İmanın bir his olmadığını unutmamamız bizim için neden çok önemli? Depresyonda olmamız, cesaretimizin kırılmış olması, korku ve endişe içinde olmamız bizim Allah’a olan imanımızın ya da güvenimizin eksik olduğu anlamına gelmez. Bu sadece, hepimizin hayatımızın bir döneminde yaşamış olduğu gibi, o an için depresyonda, cesareti kırılmış, korku ve endişe içinde olduğumuz anlamına gelir. Böyle zamanlarda, ne kadar zor görünse de imanla ulaşmanın çok önemli olduğunu nasıl öğrenebiliriz?
- ❺ Felçlinin öyküsünden, özellikle de günahkâr bir hayat tarzı senin hastalanmana yol açırsa, hangi büyük umudu çıkarabilirsin?

Oyuncaklardan Daha İyi

Yazan: Andrew McChesney

Pazartesi günü okulda Mariah'nın bir kaç arkadaşı onun yanına geldi. Bir arkadaşı "Okuldan sonra ne yapıyorsun?" diye sordu. Oyun oynamak için evine gelebilir miyiz? diye sordu başka bir arkadaşı. Mariah başını iki yana salladı. "Bugün yapacak çok işim var" dedi

Dokuz yaşındaki Mariah, Kanada Arktik Bölgesi'nde ıssız bir adada bulunan küçük bir ilçe olan Pond Inlet'te yaşayan meşgul bir kızdı. Hafta içi her gün okula giderdi ve ödevlerini yapardı. Ayrıca ailesine evin işlerinde yardım ederdi. Şabat günü ailesi Kutsal Kitap okurdu ve evde internetteki vaazları izlerlerdi.

Ama Mariah'nın arkadaşları gerçekten onunla oynamak istiyorlardı. Salı günü çocuklar, perşembe ve cuma günleri yine onun yanına geldiler.

Arkadaşı, "Oyun oynamak için evine ne zaman gelebiliriz? diye sordu.

Cumartesi nasıl olur? diye sordu başka bir arkadaşı. "Cumartesi boş zamanın olmalı."

Mariah'nın gözleri parladı. Cumartesi günü boş zamanı vardı. "Evime gelebilir Kutsal Kitap çalışmalarımıza katılabilirsiniz." dedi.

Arkadaşlarının kafası karışmış görünüyordu. Kutsal Kitap'ı hiç okumamışlardı. Ancak Mariah ile vakit geçirmek istediler, bu yüzden Cumartesi günü gelmeyi kabul ettiler.

Şabat günü, birkaç arkadaş Mariah'nın evine geldi. Mariah Kutsal Kitap okurken kafaları karışmış görünüyordu. Kutsal Kitap'ın Tanrısı hakkında hiç bir şey duymamışlardı. Babamın internetten bir vaaz açmasıyla kafaları tekrardan karışmış görünüyordu. Daha önce hiç vaaz duymamışlardı ve Adventist vaizi anlamadılar. Daha sonra Mariah'dan açıklamasını istediler.

Bunu söylerken ne demek istedi? diye bir arkadaşı sordu.

Bir başkası, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Mariah, vaazı açıklamaya ve basitleştirmeye çalıştı. Bitirdiğinde, arkadaşları onun ne söylemeye çalıştığını anlamış gibiydi.

Pazartesi günü okulda, birkaç sınıf arkadaşı Mariah'nın arkadaşlarına Cumartesi günü Mariah'nın evinde ne yaptıklarını sordu. Biri, "Kutsal Kitap'ta Tanrı hakkında bir şeyler okuduk" diye yanıt verdi. Diğer arkadaşı ise "Ve ayrıca ilginç bir vaaz izledik" dedi.

Sınıf arkadaşları da Kutsal Kitap'ı daha önce hiç okumamış ya da bir vaaz izlememişti ve daha fazlasını öğrenmek istiyorlardı. Mariah'nın arkadaşları ne öğrendiklerini açıkladılar. Mariah söylenenleri dinlerken gülümsedi. Kendini iyi hissetti. Bu oyuncaklarla oynamaktan daha iyiydi. Her Şabat Günü sınıf arkadaşlarını evine davet etti.

Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı, Mariah'nın yaşadığı Kanada'nın Nunavut bölgesinde Tanrı'yı paylaşmak için bir kilise ve toplum hizmetleri merkezi açılmasına yardımcı olacak. Cömert sunularınız için teşekkür ederiz.

Rahatın Ritimleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 1, Mısır'dan Çıkış 20:8–11, Mısır'dan Çıkış 16:14–31, Yasa'nın Tekrarı 5:12–15, Mezmur 92, Yeşaya 58:13.*

HATIRLAMA METNİ: “Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.” (*Yaratılış 2:3*).

Yaratımın işlerinin, karanlığın içinden çıkan ışığın, denizlerin yaşam ile dolup taşmasının, kuşların birdenbire uçuşmaya başlamasının nasıl olduğunu hangimiz hayal edebilir? Peki ya Adem ve Havva'nın olağanüstü yaratılışları? Allah'ın bunu nasıl yaptığını kavrayamayız.

Fakat tüm bu faal yaratım sonrasında, Allah dikkatini başka bir şeye çevirdi. İlk bakışta, bu sıçrayan balinalar ya da göz kamaştırıcı kuş tüyü gösterileri kadar muhteşem görünmüyordu. Allah basit bir şekilde bir gün yaptı, yedinci gün ve onu özel kıldı. İnsanlık, kendi yarattığımız bu stresli yaşam hakkında bir şeyler yazmadan bile daha önce, Allah faal bir hafıza yardımcı olsun diye bir işaret tesis etti. Allah bu günün bir durma ve telaşsız biçimde yaşamdan zevk alma zamanı olmasını istiyordu; bir şey yapmadan durulacak, doğanın, havanın, vahşi yaşamın, suyun, insanların ve hepsinden önemlisi her iyi armağanı yaratmış Olan'ın kutlanacağı bir gün.

Bu davet, ilk çift Aden bahçesinden sürüldükten sonra bile varlığını sürdürdü. Allah bu davetin zamana direnmesini istemişti bu sebeple daha en başından Sebt Günü dinlenmesini zamanın kumaşıyla ördü.

Bu hafta boyunca, Allah'ın her yedinci günde, tekrar ve tekrar faal bir dinlenmeye girme davetini çalışacağız.

**28 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.*

Dinlenmeye Giriş

Allah başlangıçta oradaydı. Rab Tanrı söyledi ve oldu. Gündüzü geceden ayıran ışık, gök kubbe, gök ve denizler ikinci günde söylendi ve var edildi; bunu üçüncü günde yaratılan toprak ve bitkiler izledi. Allah önce zaman ve mekânın temel çerçevesini oluşturdu, daha sonraki üç günde ise onu doldurdu. Gökteki ışığın varlığı ve yokluğu gece ile gündüzü yönetti. Eski toplumların çoğunun yaratılış öykülerinden farklı olarak Kutsal Kitap'ın yaratılış öyküsü güneşin, ayın ya da yıldızların birer ilah olmadıklarını açıkça belirtiyor. Bunlar dördüncü günde yaratıldılar ve hepsi Yaratan'ın dünyasına tabiler.

Musa'nın 5. ve 6. gün tarifi (*Yaratılış 1:20–31*) yaşam ve güzellik doludur. Kuşlar, balıklar ve kara hayvanları, hepsi birden Allah'ın hazırladığı dünyayı doldururlar.

Allah'ın değerlendirmesi Yaratılış hakkında neyi işaret ediyor? Yaratılış 1:1–31 ayetlerini oku.

Burası Allah'ın yarattığı herhangi bir yer değildi; *burası mükemmel bir yerdi*. Çeşit çeşit yaratık dünyayı doldurdu. Güzel bir şarkının nakaratı gibi, Allah her gün bittikten sonra onun “iyi” olduğunu söyledi.

İnsanlığın yaratılmasının dünyanın geri kalanının yaratılmasından ne farkı var? Yaratılış 1:26, 27 ve Yaratılış 2:7, 21–24 ayetlerini oku.

Allah eğildi ve çamura şekil vermeye başladı. İnsanlığın Allah'ın suretinde ve benzerliğinde yaratılması, samimilik ve yakınlık konusunda bir örnek derstir. Allah eğilip Âdem'in burnuna yaşam soluğunu üflediğinde, Âdem yaşayan bir varlık oldu. Havva'nın Âdem'in kaburga kemiğinden yaratılması Yaratılış haf-tasına önemli bir unsur daha eklemiş oldu. Evlilik Allah'ın insanlık için tasarladığı yaşamın bir parçası, *ish* ve *ishshab* yani “adam” ve “kadın” arasındaki kutsal bir ortaklıktır.

Bu sefer, Allah altıncı günde yaptıklarına baktığında, nakarat biraz farklıydı: “Tanrı yaratıklarına baktı ve her şeyin *çok iyi* olduğunu gördü” (*Yaratılış 1:31*).

Kutsal Kitap'taki yaratılış öyküsünün, insanlığın Allah'ın Sözü'nün rehberliğine başvurmadan öğrettiğinden ne kadar farklı olduğunu düşün. Bu durum, gerçeği anlamak için Allah'ın Sözü'ne ne kadar bağlı olmamız gerektiğine dair bize ne anlatmalı?

Dinlenme Emri

Yaratım “çok iyi” olabilirdi fakat daha tamamlanmamıştı. Yaratılış Allah’ın dinlenmesiyle ve yedinci günün yani Sebt Günü’nün özel olarak bereketlenmesiyle sona eriyor. “Yedinci günü kutsalı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.” (*Yaratılış 2:3*).

Sebt Günü Allah’ın yaratımının bir parçası, bir bölümüdür. Aslında o Yaratılış’ın zirvesidir. Allah dinlenmeyi yaparak insanların (o günlerde Adem ve Havva’dan oluşan çekirdek aile) günlük faaliyetlerini durdurup Yaratıcıları ile yan yana dinlenmeleri için bir alan açmış oldu.

Maalesef bu dünyaya günah girdi ve her şeyi değiştirdi. Artık Allah ile doğrudan birliktelik yoktu. Onun yerine artık acı veren doğumlar, zorlayıcı işler, kırılan ve işlevsiz ilişkiler, yani hepimizin bu düşkün dünyadaki yaşam olarak çok iyi bildiği bitmeyen dertler var. Ama yine de, tüm bunların içinde Allah’ın Sebt Günü yaratılışımızın kalıcı bir simgesi ve aynı zamanda yeniden yaratılışımızın umudu ve vaadi olarak durmaya devam ediyor. Eğer günahattan bile önce Sebt Günü’ne ihtiyaç duyulursa, sonrasında ne kadar ihtiyaç olduğunu düşünün.

Uzun yıllar sonra, Allah çocuklarını Mısır’daki kölelikten kurtardığında, onlara yeniden bu özel günü hatırlattı.

Mısır’dan Çıkış 20:8-11 ayetlerini oku. Bu, Sebt Günü’nün Yaratılış ile olan ilişkisine dair bize ne öğretiyor?

Allah bu emirle bizden kökenlerimizi hatırlamamızı istiyor. Pek çoklarının inandığının tersine, biz soğuk, ilgisiz ve kör güçlerin şans eseri ortaya çıkmış ürünleri değiliz. Tam tersi, biz Allah’ın suretinde yaratılmış varlıklarız. Biz Allah’la paydaşlık edelim diye yaratıldık. İsraililerin değersiz köle muamelesi görmüş olmalarının bir önemi yok. Onlardan her Sebt Günü’nde özel bir şekilde gerçekte kim olduklarını, Allah’ın Kendisi’nin suretinde yaratılmış varlıklar olduklarını hatırlamaları isteniyordu.

“Yaratılışın anısı olduğu için Sebt, İsa’nın gücünün ve sevgisinin bir simgesi—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 261.

Altı gün çalışma doktrininin ne kadar önemli olduğunu düşün. Sonuçta hangi diğer öğreti Allah’ın istisnasız her hafta, hiç unutmadan yaşamlarımızın yedide birini ona adamamızı emredecği kadar önemli? Sadece bu gerçek, Yaratılış kitabında tarif edilen asıl kökenlerimizi hatırlamamızın ne kadar önemli olduğuna dair bize ne öğretmeli?

Yeni Koşullar

Kırk yıl çölde dolaştıktan sonra, Mısır'a dair pek bir şey hatırlamayan yeni bir nesil büyüdü. Onların yaşam tecrübesi, anne babalarınınkinden çok farklıydı. Bu yeni nesil anne babalarının tekrar eden inançsızlıklarına şahit oldular ve bunun sonucu olarak ebeveynleri ölüp giderken onlar da çölde dolaşmak zorunda kaldılar.

Onlar, ordugâhlarının merkezinde bir tapınağa sahip olma ayrıcalığına sahiptiler ve tapınağın üzerinde duran, Allah'ın varlığını işaret eden bulutu görebiliyorlardı. Bulut harekete geçtiğinde toparlanıp onu takip etme zamanının geldiğini anlıyorlardı. Gün içinde gölge ve geceleri de ışık ve ısı sağlayan bu bulut Allah'ın onlara karşı olan sevgi ve ilgisinin daimi bir hatırlatıcısıydı.

Onlar Sebt Günü'nün hangi kişiye özel hatırlatıcısına sahiplerdi? Mısır'dan Çıkış 16:14-31 ayetlerini oku.

Yaygın inanışın tersine, bu ayetler Yedinci Gün Sebt'i'nin Sina'da yasanın verilmesinden önce var olduğunun kanıtıdır.

Burada ne oldu?

Allah'ın sağladığı özel yiyecek Yaratan'ın Yaratımı'nı ayakta tuttuğu gerçeğini her gün hatırlatıyordu. Allah onların ihtiyaçlarını çok somut şekilde karşılıyordu. Yiyeceğin güneşle birlikte ortaya çıkıp sonra da kaybolmasıyla, her gün bir mucizeydi. Herhangi bir kişi ertesi gün için biriktirmeye kalktığında, yiyecek çürüyüp kokuyordu fakat her Cuma günü her kişinin iki katı almasına yetecek kadar yiyecek oluyordu ve ertesi gün yani Sebt Günü yenmesi için toplananlar mucizevi şekilde taze kalıyordu.

İsraililer artık Levililer ve Çölde Sayım kitaplarına yazılmış olan tapınak hizmetlerine ve tüm yasa ve düzenlemelere sahiplerdi. Buna rağmen, yaşlanmış olan Musa herkesi yanına çağırırdı, geçmişlerini tekrar etti ve Allah'ın verdiği tüm yasaların üzerinden geçti (*bkz. Yasa'nın Tekrarı 5:6:-22*).

Bu yeni nesil sonunda Vaat Edilmiş Ülke'ye girmeye hazırdı. İsrail bir önder değişikliği yaşamak üzereydi ve yaşlı Musa bu neslin kim olduklarını ve görevlerinin ne olduğunu hatırlayacağından emin olmak istiyordu. Onların anne babalarının hatalarını tekrarlamalarını istemiyordu. Bu sebeple Musa Allah'ın yasalarını tekrar etti. On Emir, Kenan ülkesini fethetmeye hazır olan bu nesil onları unutmaları diye tekrarlandı.

Kişisel tecrübemiz açısından, İsa'nın ikinci gelişi ölmemizden ancak göz açıp kapayıncaya kadar uzak. Bu sebeple, bu geliş her zaman çok yakın, belki de hayal edebileceğimizden bile daha yakın. Sebt Günü'nü tutmak ne şekilde bize Allah'ın bizim için sadece geçmişte yaptıklarını hatırlatmakla kalmayıp aynı zamanda döndüğünde yapacaklarını da hatırlatıyor?

Dinlenmek İçin Bir Sebep Daha

İsrail Ürdün'ün doğusunda ordugâh kurmuştu. Başan kralının ve Amorlular'ın iki kralının topraklarını ele geçirmişlerdi. Bu çok önemli anda, Musa bir kez daha İsrailileri bir araya topladı ve Sina'da yapılan antlaşmanın sadece onların anne babaları için değil onlar için de geçerli olduğunu onlara hatırlattı. Daha sonra da, yine onların yararı için On Emir'i tekrarlamaya başladı.

Mısır'dan Çıkış 20:8–11 ve Yasanın Tekrarı 5:12–15 ayetlerini karşılaştır. Sebt Günü emrinin ifade edilme biçimi açısından ikisi arasında ne fark var?

Mısır'dan Çıkış 20:8 ayetindeki emirde “anımsa” fiili kullanılırken, Yasa'nın Tekrarı 5:12 ayetindeki emirde “tut” fiili kullanılıyor. “Anımsa” fiili emirde yine kullanılıyor fakat daha ilerideki bir ayette (*Yasa'nın Tekrarı 5:15*). Bu ayette onlara eskiden köle olduklarını anımsamaları söyleniyor. Bu nesil hür büyümüş olsa da, eğer mucizevi kurtuluşları olmamış olsa hepsi birer köle olarak doğmuş olacaktı. Sebt Günü emri, Yaratılış öyküsünde faal olan aynı Allah'ın onların kurtarılmalarında da iş başında olduğunu onlara hatırlatmak içindi: “Tanrın RAB'bin seni oradan güçlü ve kudretli eliyle çıkardığını anımsayacaksın” (*Yasa'nın Tekrarı 5:15*).

Bu gerçek, ilk kuşak sefil bir şekilde başarısız olduktan kırk yıl sonra Vaat Edilmiş Ülke'nin sınırına dayanmış olan İsraililerin o zaman içinde buldukları koşullara uyuyor. Bu toprakları fethetmek için en az Mısır'dan kaçan ataları kadar yardıma muhtaçtılar. “Güçlü kudretli eliyle” müdahale eden bu Allah'a ihtiyaçları vardı.

Sebt Günü'ne yeni bir boyut eklemek üzereydi. Allah bir özgürleştirme Tanrısı olduğu için, İsraililerin Sebt Günü'nü tutmaları gerekiyordu (*Yasa'nın Tekrarı 5:15*).

Farklı sebeplere dayanmasına rağmen, Çölde Sayım 5. bölümde bile yaratılış elbette Sebt Günü'nden çok uzak değildir. İsraililerin Mısır Ülkesinden çıkıp özgürlüklerine kavuşmaları bir anlamda, Yaratılış kitabındaki Yaratılış öyküsüne benzeyen yeni bir yaratılışın ilk adımıydı. İsrail, özgürlüğüne kavuşmuş bir halk olarak Allah'ın yeni yaratımıydı (*örn. bkz. Yeşaya 43:15*).

Mısır'dan Çıkış günahattan kurtuluşun, yani Kurtarılışın bir simgesi olarak görüldüğü için, Sebt Günü'nde hem Yaratılış'ın hem de Kurtarılış'ın simgesini bulabiliriz. Bu sebeple, Sebt Günü kelimenin tam anlamıyla bize Yaratıcımız ve Kurtarıcımız olan İsa'yı işaret etmektedir.

Yuhanna 1:1-13 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa'nın bizim Yaratıcımız ve Kurtarıcımız olmasına dair bize ne öğretiyor?

Sebt Gününü Tutmak

Allah halkına Sebt Günü'nü tutmalarını emrediyor. Kutsal Kitap onu tam olarak nasıl tutacağımıza dair açıklama yapmıyor olsa da, adam öldürme ve çalmama emirlerinin hemen yanında Sebt Günü'nü hatırlama emri var.

Sebt Günü'nde nasıl bir ortam yaratmalı ve teşvik etmeliyiz? 92. Mezmur'u ve Yeşaya 58:13 ayetini oku.

Sebt Günü'nü tutmak Yarattığı ve Kurtuluş'u kutlamak anlamına geldiği için, ortam kasvetli değil neşeli ve sevinçli olmalıdır.

Sebt Günü'nü hatırlamak yedinci günde başlamaz. İlk Sebt Günü Yarattığı haftasının zirvesi olduğu için, biz de tüm hafta boyunca "Sebt Günü'nü anım-samalı" ve o gün geldiğinde onu "kutsal saymak" için haftalık işlerimizi düzenlemeliyiz. En önemlisi, hafta boyunca, özellikle de Hazırlık gününde (*Markos 15:42*), yani Cuma günü maksatlı olarak hazırlanmaktır. Bu çok özel güne dair beklentinin artması sevince sevinç katar.

Levililer 19:3 ayetinde Sebt Günü'nü tutmanın hangi önemli yönünün altı çizilmektedir?

Sebt Günü'nü tutmak aynı zamanda aile ve arkadaşlarla olan ilişkilerimizi geliştirmek anlamına gelir. Allah ailenin tümüyle hakkını vererek paydaşlık etmek için zaman sağlamıştır, hatta hizmetçiler ve ev hayvanları için bile dinlenme zamanı ayrılmıştır (*bkz. Mısır'dan Çıkış 20:8-11*). Sebt Günü ve aile birlikte ilerler.

Dinlenme ve aileye ayrılan zaman önemli ilkelere fakat Sebt Günü'nü tutmak aynı zamanda kilise ailemizle birlik içinde Allah'a edilen ibadete katılmak anlamına gelir. İsa yeryüzündeyken ibadet hizmetlerine katılmış ve onları yönetmişti. (*bkz. Levililer 23:3, Luka 4:16, İbraniler 10:25*.)

Haftalık rutinlerimiz ve işlerimiz koşuşturmaca ile geçiyor olsa da, yüreğimizin derinliklerinde gerçek Sebt Günü dinlenmesinin, bizi Yaratan'la gerçek anlamda birlik olmanın hasreti çekilmektedir. Allah ile zaman geçirmek ve ilişkilerimizi geliştirmek için tüm işlerimizi ve planlarımızı durdurmayı anımsayarak Sebt Günü'nün ritmine ve rahatına kavuşabiliriz.

Sebt Günü ve Sebt Günü'nü tutman sayesinde sahip olabileceğin bereketlerle ilgili kişisel tecrüben nedir? Sebt Günü'nü olması gerektiği gibi kutsal bir zaman yapmak için başka hangi yollara başvurabilirsin?

EK ÇALIŞMA: “Allah insanlara, Kendi elinin eserlerinde O’nu görebilmeleri için, Kendi yaratıcı gücünün hatırlatıcısını verdi. Sebt günü bizi Yaratıcı’nın yarattığı eserlerde O’nun yüceliğini görmeye yönlendirir . . . Kutsal dinlenme gününde, diğer tüm günlerden daha çok, Allah’ın bizim için doğaya yazdığı mesajları incelemeliyiz . . . Doğanın kalbine yaklaştığımızda, Mesih Kendi varlığını bizim için gerçek hale getirir ve kalplerimize Kendi selametinden ve sevgisinden söz eder.” —Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesih’in Örnek Dersleri]*, s. 25, 26.

“Rab’in İsraili Mısır’daki kölelikten kurtarmasının önemli nedenlerinden biri, O’nun kutsal Sebt Günü’nü tutabilmelerini sağlamak . . . Musa ile Harun anlaşılın Sebt’in kutsallığıyla ilgili öğretiyi canlandırmışlardı zira Firavun, ‘siz onları [halkı] işlerinden alıkoyuyorsunuz’ diyerek onlardan yakınmıştı. (Mısır’dan Çıkış 5:5 KM.) Bu, Musa ve Harun’un Mısır’dayken bir Sebt reformu başlattıklarını gösteriyor.

“Ne var ki Sebt Günü’nün tutulması onların Mısır’daki köleliklerinin *anılması* olmayacaktı. Yaratılışın anısına tutulmasına, Sebt’i tutmayı zorlaştıran Mısır’daki dinsel baskıdan kurtuluşun sevinçle anılması da dahil olmalıydı. Aynı şekilde, kölelikten kurtarılışları da sonsuza kadar yüreklerinde yoksullara ve zulüm görenlere, yetimlere ve dullara karşı şefkatli bir ilgi alevlendirilecekti.” —Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt, s. 433, 1. Ek Not.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Bazı Adventistler de dahil Hristiyanlardan bazıları, tanrıci evrim düşüncesini yaratılışın uygun bir açıklaması olarak kabul ediyor. Sebt Günü, tanrıci evrim ve Yedinci Gün Adventizminin birbiriyle uyumlu olmadığını ne şekilde gösteriyor? Özellikle de Allah’ın Sözü, Sebt Günü’nün Yaratılış’ın ilk altı gününden sonra kutsal kıldığını açıkça belirtiyorken, söz konusu olan milyarlarca yıl olsa, anma olarak yedinci günü kutsal saymanın ne anlamı olurdu?
- 2 Haftanın bir gününü dinlenmeye ayırdığımız sürece, onun hangi gün olduğunun bir önemi olmadığı savına karşı ne söyleyebilirsin? Öte yandan bizim Sebt dinlenmemizin İsa olduğu, bu sebeple dinlenme için herhangi bir günü tutmanın gereksiz olduğunu iddia edenlere nasıl karşılık vereceğiz?
- 3 Sebt Günü’nü kutsal saymak ne şekilde özgürlüğün ve kurtuluşun bir anması olabilir? Onu kısıtlayıcı ve yasacı yapmaktan nasıl kaçınabiliriz?
- 4 Bazıları Sebt Günü’nü tutmanın bir göğes adım adım ilerleme teşebbüsü olduğunu iddia ediyorlar. Peki Sebt Günü’nde dinlenerek göğes adım adım ilerlediğimizi iddia etmenin mantığı nedir?

Gülmenin Gücü

Yazan: Dale Wolcott

Chinle Yedinci Gün Adventist Kilisesinin yerinin, ABD'nin Arizona eyaletindeki Navaho Kızılderili Koruma Bölgesi'nin en iyi semtinde olduğu söylenemezdi.

Pastör olarak kilise binasının yanındaki bir karavanda yaşıyorum. Navaho Ulusal Polis memuru da dahil olmak üzere çok sayıda saygın komşu, yakındaki karavanlarda yaşıyor. Ancak buradaki bir ev, yerel "uyuşturucu evi" olarak biliniyordu. Dağınık avlusu ve sürekli gelişigüzel yaya ve araç trafiği akışı, yasadışı içki tedarikçiliği ve daha fazlası ününe ün katmaktadır.

Kilise kurulu, bu komşularla en iyi şekilde nasıl ilişki kurulacağını tartıştı. Onlar için dua ettik ve hatta ziyaret ettik, onlarla dua ettik, kilise etkinlikleri için davetler paylaştık. Ailenin çocukları zaman zaman çocuk programlarına katılırdı. Ancak herhangi bir gelişme görmedik.

Ardından Covid-19 salgını geldi. Kilise kapatıldı ve halka açık toplantılarımız telefona taşındı. Kilisenin internete erişimi olmasına rağmen, buradaki pek çok ailenin evinde internet yoktur.

Bir gün Catherine kilisenin bahçesinde kocaman bir gülümsemeyle yürüdü. Hafta içi dua toplantımızı kaçırdığı için özür dilemek istedi çünkü kocası ve iki kızı 11 yaşındaki Katelyn ve 9 yaşındaki Kallie kendi akşam ibadetlerini yapmışlardı.

"Ah, bu arada komşu çocukları da yanımıza aldık," dedi Catherine.

Merak etmiştim ve "Hangilerini?" diye sordum.

"Yan komşularını," diye cevapladı, meşhur "uyuşturucu evini" işaret ederek.

Şaşırarak Catherine'e çocukları nasıl davet ettiğini sordum.

Catherine gururla gülümsedi. "Ablaları, çocuklarımız ev ödevlerini yapmak için kiliseye giderken her gün ne kadar mutlu göründüğünü fark etmiş" dedi.

Kızlar normalde arabayla yaklaşık 90 dakika uzaklıkta bulunan Holbrook Yedinci Gün Adventist Kızılderili Okulu'nda kalıyorlar, ancak Covid-19 nedeniyle eve gönderilmişlerdi. Ailenin interneti olmadığı için kızlar kiliseden derslere katılıyorlardı.

"Ablaları, Katelyn ve Kallie'nin çoğunlukla kendi küçük kız kardeşleri gibi üzgün görünmesinin aksine neden gülümsediğini öğrenmek istedi. Ayrıca Katelyn ve Kallie'nin neden her zaman şarkı söylediğini bilmek istiyordu. Biz de onları akşam ibadetine davet ettik." dedi Catherine.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Bitirdiğimizde, ertesi gün tekrar yapıp yapamayacağımızı sordular ve 'Tanrı çocuklarıma dokundu, bunu görebiliyorum.' dedi."

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı Holbrook Kızılderili Okulu'na yardımcı olacak. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Şabat Dinlenmesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 1:26, 27; Yaratılış 9:6; 2. Petrus 2:19; Romalılar 6:1–7; Mısır'dan Çıkış 19:6; Yuhanna 5:7–16.*

HATIRLAMA METNİ: “Altı gün çalışacaksınız. Ama yedinci gün olan Şabat dinlenme ve kutsal toplantı günüdür. Hiçbir iş yapmayacaksınız. Yaşadığınız her yerde Şabat’ı RAB’be ayıracaksınız” (*Levililer 23:3*).

Yedinci Gün Şabat’ını tutmaya muhalif her türlü tartışmayı duyuyoruz öyle değil mi? İsa’nın Yedinci Gün Şabat’ını Pazar günü ile değiştirdiğini, İsa’nın Şabat Günü’nü feshettiğini, veya bunu yapanın Pavlus olduğunu, ya da elçilerin, dirilişin anısına Yedinci Gün Şabat’ı Pazar günü ile değiştirdiğini ve benzeri pek çok şey duyuyoruz. Son yıllarda bazı tartışmalar iyice karmaşık hale geldi örneğin bir tanesi İsa’nın bizim Şabat dinlenmemiz olduğunu, bu sebeple bizim o günü ya da herhangi bir günü kutsal saymamızın gereksiz olduğunu iddia ediyor. Elbette, ne kadar garip de olsa bizim Şabat Günü’nde dinlenerek bir şekilde adım adım göğe yolumuzu yapmaya çalıştığımızı iddia eden tartışma var.

Öte yandan bazı Hristiyanlar dinlenme, dinlenmeye bir gün ayırma düşüncesiyle daha çok ilgilendiler ve her ne kadar o günün Pazar günü olduğu ya da hangi gün olduğunun önemli olmadığını savunsalar da bu kişiler bir kutsal kitap kavramı olan dinlenmeyi ve onun neden önemli olduğunu anlamış durumdalar.

Biz Yedinci Gün Adventistleri olarak Allah’ın ahlakî yasasının geçerliliğini sürdürdüğünü elbette biliyoruz ve bu sebeple dördüncü emre olduğu gibi itaat etmek, beşinci, altıncı, birinci ya da herhangi emre itaat etmekten daha çok göğe adım adım ilerlemeye çalışmak değildir.

Bu hafta Allah’ın Şabat Günü emrinde bize vermiş olduğu dinlenmeyi ve onun neden önemli olduğunu biraz daha inceleyeceğiz.

*4 Eylül Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Şabat ve Yaratılış

On emir içerisinde “anımsa” fiili sadece dördüncü emirde geçmektedir. “Çalmayacağını anımsa” ya da “göz dikmeyeceğini anımsa” değil. Anımsanacak olan sadece Şabat Günü.

“Anımsama” fiili geçmişle ilgili bir varsayımdır, geçmişte olmuş bir şeyi hatırlamamız gerektiğini varsayar. Anımsadığımız zaman geçmişle bağlar oluştururuz. “Şabat Günü”nü kutsal sayarak anımsa” ifadesi Yaratılış haftasına doğrudan bağlantıyı işaret ediyor.

Yaratılış 1:26, 27 ve Yaratılış 9:6 ayetlerini oku. Bu ayetler biz insanların ne kadar özel varlıklar olduğumuza ve Allah’ın bizim dışımızda kalan yaratımından ne kadar farklı olduğumuza dair bize ne öğretiyor? Ayrıca bu ayrımı anlamamız neden çok önemli?

Yaratılış’ı anımsadığımızda, bizim Allah’ın suretinde yaratıldığımızı anımsıyoruz. Bu, Yaratılış öyküsünde tarif edilen başka herhangi şey için söylenmemiştir. Hayvanlardan bazılarıyla DNA’mızın ne kadar ortak olduğu fark etmezsiniz, biz insanların gezegendeki tüm diğer canlılardan büyük ölçüde farklı olduğumuz çok açıktır. Yaygın inancın aksine, bizler gelişmiş maymunlar ya da bazı ilkel primatların son derece evrimleşmiş bir türü değiliz. Allah’ın suretinde yaratılmış insanlar olarak, biz Allah’ın bu dünyada yaratıkları içinde benzersiziz.

Yaratılış öyküsü yaratılış ile olan ilişkimizi bize nasıl hatırlatıyor? Yaratılış 2:15, 19

Allah’ın dünyamızı da yaratmış olduğunun farkına varmak, bize yaratılışa karşı taşıdığımız sorumluluğu hatırlatıyor. Bizim yaratıma “egemen” olmamız gerekiyor. Fakat egemen olmak onu sömürmek anlamına gelmiyor. Bizim Allah’ın vekilleri olarak hüküm sürmemiz gerekiyor. Doğal dünya ile Allah’ın yapacağı gibi ilişki kurmamız gerekiyor.

Evet, günah her şeyi mahvetti ve bozdu fakat bu dünya hâlâ Allah’ın yaratımı ve hiçbir şey bize onu sömürme, özellikle de diğer insanlara zarar verecek şekilde sömürme hakkını vermiyor fakat maalesef genellikle durum bu oluyor.

Allah’ın Yaratıcı olmasının bir hatırlatıcısı olmasının yanında, Şabat Günü’nü tutmak çevremiz için iyi vekilharçlar olmaya duyduğumuz ihtiyacın daha da bilincinde olmamıza ne şekilde yardım edebilir?

Özgürlüğün Kutlanması

Daha önce gördüğümüz gibi Şabat Günü sadece yaratılışın günlerine işaret etmekle kalmıyor. On Emir'i ikinci defa duyduğumuzda, Musa İsrail'in çölde geçen kırk yılını değerlendiriyor. Bu sefer, Şabat Günü'nü kutsal saymanın sebebini açıklayan cümle yaratılıştan değil, Mısır'daki kölelik ve esaretten kurtulmaktan bahsediyor (*Yasa'nın Tekrarı 5:12-15*).

Her ne kadar bugün bizler Mısır'da köle olmasak da, hepimiz başka türden köleliklere maruz kalabiliriz ve bunlar en az İsraililerin Mısır'daki tecrübesi kadar baskıcı olabilir.

Bizler bugün köleliğin hangi diğer şekilleriyle karşı karşıyayız? Yaratılış 4:7, İbraniler 12:1 ve 2. Petrus 2:19 ayetlerini oku.

Şabat Günü bizi esir eden her türlü şeyden kurtulmamızın bir kutlamasıdır. Şabat Günü'nde bize günahattan kurtuluşun mümkün olduğu fakat bunun kendi gücümüzle değil bize iman yoluyla sunulmuş olan Allah'ın gücüyle olduğu hatırlatılır. Ayrıca bunun bizim kazandığımız bir özgürlük olmadığı da hatırlatılır. İsraililerin ilk doğan çocukları Mısır'dan çıkışlarından önceki akşam kapı sövelerine sürülen Kuzu'nun kanı ile kurtarılmışlardı (*Mısır'dan Çıkış 12*). Biz de Kuzu'nun kanıyla kurtarıldık ve artık İsa Mesih'te bizim olan özgürlükle yürümemiz gerekiyor.

Romalılar 6:1-7 ayetlerini oku. Pavlus burada Şabat Günü'nde bize verilmiş olanla bağlantı kurulabilecek ne söylüyor?

Yasa'nın Tekrarı 5:15 ayetindeki ifadeyle –“Mısır'da köle olduğunu ve Tanrın RAB'bin seni oradan güçlü ve kudretli eliyle çıkardığını anımsayacaksın”–, insanlara onları kurtaranın Allah'ın onların yararına gerçekleştirdiği işi ve O'nun kudreti olduğu yeniden hatırlatılıyor. Peki biz Hristiyanlar olarak bizi günahattan kurtaranın Mesih'in bizim yararımıza gerçekleştirdiği işi ve O'nun kudreti olduğunun daha ne kadar farkında olmalıyız?

Bu emir bize Allah'ın güçlü eliyle bizim için kazanmış olduğu kurtuluşa rahat bulmamızı söylüyor. Biz, Allah'ın Yaratan olduğunu ve bizi yeniden yaratması için ve eğer içimizde çalışmasına izin verirsek şimdi bile bizi günahın esaretinden kurtarması için O'na güvenebileceğimizi hatırladığımızda, doğruluk kazanmak için kendi çabalarımıza gerek kalmayacak.

Günahın köleliğine ilişkin senin kendi tecrüben ne oldu? Bu kölelikten kurtulmak için İsa'da bize verilmiş olan vaatleri kendimize mal etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Aranızdaki Yabancılar

Mısır'dan Çıkış 19:6 ayetini oku. Bu ayet eski İsrail'in durumu hakkında ne söylüyor? (Ayrıca bkz. 1. Petrus 2:9.)

İsrailliler Allah'ın antlaşma halkı olsunlar diye Mısır'dan çıkartılmışlardı. İmanlı kalmayı başarırlarsa, müjde dünyaya onlar aracılığıyla yayılacaktı. Onların Allah'ın özel ilgi ve alakasına muhatap olduklarına, onlara özel ayrıcalıklar tanındığına ve aynı zamanda özel sorumluluklar verildiğine şüphe yok.

Mısır'dan Çıkış 23:12 ayetini oku. Burada başka ne oluyor? Bu ayet Allah'ın İsraillilerle birlikte onların yanlarında olan yabancıları nasıl gördüğüne dair bize ne öğretiyor?

Pek çok kişi Şabat Günü'nün evrensel olduğunu gözden geçiriyor. En yaygın yanlış, elbette onun sadece Yahudiler için olduğu düşüncesi. Oysa bu düşüncenin yanlış olduğu Yaratılış kitabının ilk iki bölümünde meydana çıkarılıyor. Sonuçta, Allah tüm insanları yarattı, bu sebeple tüm insanlar Şabat Günü'nü anımsamalı.

Şabat Günü'nün bizim için neyi temsil ettiğini her zaman aklımızda tutmalıyız fakat aynı zamanda bize diğer insanlar hakkında ne anlattığını da anımsamalıyız. Dinlenmemiz ve Yaratıcımız ve Kurtarıcımız ile ilişki kurmamız bir anlamda diğer insanlara yeni gözlerle bakmamızı, onların da bizi yaratan aynı Allah tarafından yaratıldıklarını görmemizi, bizi seven Allah'ın onları da sevdiğini, aynı Allah'ın bizim için olduğu kadar onlar için de öldüğünü görmemizi sağlayacaktır. Daha önce gördüğümüz üzere (Mısır'dan Çıkış 20:10, Yasa'nın Tekrarı 5:14), kölelerin, yabancıların, hatta hayvanların bile Şabat günü dinlenmeye hakkı vardır.

Aralarındaki yabancıların bile, yani İsrail'e verilmiş olan antlaşma vaatlerinin (henüz) ortağı olmayanların bile Şabat dinlenmesinden faydalanmaları çok şey söylüyor. İnsanlar, hatta hayvanlar bile asla sömürülmemeli, istismar edilmemeli ya da onlardan faydalanılmamalı. İbrani halkına (ve bize de) her hafta güçlü bir şekilde diğer insanlarla ne kadar ortak noktamız olduğu hatırlatılmalıdır. Diğerlerinin sahip olmadığı bereketlerin ve ayrıcalıkların keyfini çıkarıyor olsak da, hâlâ aynı insanlık ailesinin bir parçası olduğumuzu ve bu sebeple diğer insanlara karşı saygılı ve onlara değer vererek davranmamız gerektiğini hatırlamalıyız.

Senin Şabat Günü'nü tutman, ne şekilde Şabat tutmayan kişiler için bir bereket olmuş olabilir? Yani, Şabat Günü'nü diğer insanlara tanıklık etmek için nasıl kullanabilirsin?

Diğerlerine Hizmet Etmek Şabat'ı Onurlandırır

Yeni Ahit dünyasında, dini önderler Şabat Günü'nü tutmayı mükemmele ulaştırmışlardı. Şabat Günü'nün kutsal sayılmasına yardımcı olmak için onlarca yasak ve kural tesis edilmişti.

Bunlar arasında, bir şeyi bağlamak ya da bağı çözmek, iki iplik dokumak, ateşi söndürmek, herhangi bir nesneyi özel alandan kamusal alana taşımak ya da kamusal alandaki bir şeyi belli bir mesafenin üzerinde taşımak gibi yasaklar vardı.

Yuhanna 5:7–16 ayetlerinde İsa'ya ne ceza veriliyor?

İsa'nın gerçekleştirdiği muhteşem mucizeyi ve adamı hastalıktan kurtarmış olmasını tümüyle görmezden gelen yöneticiler, iyileşen adamın Sebti Günü kamusal alanda şiltesiyle yürümesine kafayı takmışlardı. Yöneticiler, “Şabat Günü'nün Rabbi'[nin]” (*Markos 2:28*) bu özel günden nasıl istifade ettiğini görmek yerine, kendi koydukları kural ve yönetmelikleri sürdürmekte kararlıydılar. Kendi şartlarımız dahilinde ve kendi yöntemlerimizle benzer hatalar yapmamak için çok dikkatli olmalıyız.

Yeşaya 58:2, 3 ayetleri Allah'ın Sebti Günü'nü tutmak konusundaki anlayışını ne şekilde özetliyor?

Allah'ın istediği dindar bir sessizlik içinde gerçekleştirilen içi boş ibadet değil. O, halkının diğer insanlarla, özellikle de mazlumlar ve ötekileştirilenlerle yakın ilişki kurduğunu görmek istiyor.

Yeşaya, Yeşaya 58:13, 14 ayetlerinde bunu açıklığa kavuşturuyor: “ ‘Kutsal günümde dilediğinizi yapmaz, Şabat Günü'nü çiğnemezseniz, Şabat Günü'ne 'Zevkli', RAB'bin kutsal gününe 'Onurlu' derseniz, kendi yolunuzdan gitmez, keyfinize bakmayıp boş konulara dalmaz, o günü yüceltirseniz, RAB'den zevk alırsınız. O zaman sizi yeryüzünün yüksek yerlerine çıkarır, atanız Yakup'un mirasıyla doyururum.’ Bunu söyleyen RAB'dir.” (*Yeşaya 58:13, 14*).

Keyfimize bakmak (*bkz. Yeşaya 58:13* ya da Kitab-ı Mukaddes tercümesiyle “kendi zevkini bulmak”), Şabat Günü'nü çiğnemekle aynı şeydir. İnsanların gündemleri Allah'ın Şabat Günü gayesinin bir parçası değildir. Tersine, biz zorluk yaşayanlara, tutsak olanlara, aç ve çıplak olanlara, karanlıkta yürüyen ve adlarını kimsenin hatırlamadıklarına sahip çıkmaya çağırıyoruz. Şabat Günü, haftanın diğer günlerinden daha fazla bizi kendimizden, kendi bencilliğimizden çıkarmalı ve sadece kendimiz ve kendi ihtiyaçlarımızı düşünmeyi bırakıp daha çok diğer insanları ve onların ihtiyaçlarını düşünmeye sevk etmelidir.

Bizim Allah'a Ait Olduğumuzu Gösteren İşaret

2. Dünya savaşı sırasında, İngiltere her an tetikte, Alman ordusunun ülkeyi işgal etmesini bekliyordu. Ada ülkesini olabildiğince savunmak için hazırlıklar yapılmıştı. Sahil bölgeleri baştan aşağı takviye edilerek güçlendirilmişti. Yollar mutlaka düşmanın hedeflerine hızlı şekilde ulaşmasına yol açacaktı bu sebeple stratejik noktalara setler yerleştirildi. Daha sonra İngiliz yöneticiler sıra dışı bir şey yaptılar. Düşmanı yavaşlatmak ve kafasını karıştırmak için demiryolu tabelaları söküldü ve trafik işaretleri kaldırıldı. Taşa veya binalara kazınmış oldukları için kaldırılmayan işaretler çimentoyla kapatıldı.

İşaretler çok önemlidir. Onlar gösterge ya da rehber işlevi görürler. GPS kullanılmaya başlanmadan önce hepimizin birer haritası vardı ve yol işaretlerini takip ediyorduk.

**Şabat Günü neyin işaretidir? Mısır'dan Çıkış 31:13, 16, 17 ayetlerini oku. Burada söylenenleri, bugün Allah'ın yasasının geçerliliğini sürdürdüğüne inanan insanlar olarak hangi yöntemlerle kendimize uyu-
layabiliriz?**

Bu sözler belirli şekilde eski İsrail için söylenmiş olsa da, Mesih'e ait olan bizler İbrahim'in soyundanız, "vaade göre de mirasçı[yız]" (*Galatyalılar 3:29*) ve Şabat Günü bugün de Allah ve O'nun halkı arasında bir işaret olmaya devam ediyor. Mısır'dan Çıkış 31. bölüm, Şabat Günü'nün Allah'ın sonsuz (ya da ebedi) antlaşmasının bir işareti olduğunu ifade ediyor (*Mısır'dan Çıkış 31:16, 17*). Bu işaret kimin Yaratıcımız, Kurtarıcımız ve Kutsayıcımız olduğunu "bilmemize" yardım ediyor. Bu, biz unutmaya eğilimli olduğumuz için yedi günde bir kaldırılan ve bizim anımsamamıza yardım eden bir bayrak gibi işlev görüyor.

Allah'ın Şabat Günü bizim kökenlerimizin, kurtuluşumuzun, kaderimizin ve kimsesizlerle ötekileştirilenlere karşı taşıdığımız sorumluluğun daimi bir hatırlatıcısıdır. Aslında Şabat Günü o kadar önemlidir ki bizim ona gitmemiz yerine o bize gelir ve istisnasız her hafta kim olduğumuzun, bizi Kimin yaratığının, O'nun bizim için şu anda ne yapmakta olduğunun ve yeni gök ve yeni yeryüzünü yaratıktan sonra nihayetinde bizim için yapacak olduğu şeyin daimi bir hatırlatıcısıdır.

Kutsal olan Allah, antlaşmadaki ortakları olan insanları gerçekten önemli olanı yöneten düzene, Yaratan ve Kurtarıcı Olan ile O'nun dik başlı yaratımı arasındaki kurtuluş ilişkisine saygı göstermeye davet ediyor. Her hafta, Allahtan kaynaklanan güç ve yetkiyle, imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı olan, kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlanan İsa Mesih'te bize bedelsiz olarak verilen rahata girmemiz emrediliyor (*bkz. İbraniler 12:2*).

Şabat Günü'nde Allah ile daha derinden bir tecrübe yaşamayı nasıl öğrenebilirsin?

EK ÇALIŞMA: “Tüm hafta boyunca Sebt aklımızda olmalı ve onu emre göre tutmak için hazırlık yapmalıyız. Sebt’i sadece yasal bir gereklilik olarak tutmamız yetmez.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 353.

“Tüm gök Sebt’i tutuyor fakat bunu cansız ve aylak bir halde yapmıyor. O günde canın her kuvveti uyanık olmalı, sonuçta o gün Allah’la ve Kurtarıcımız Mesih’le buluşmayacak mıyız? O’nu imanla görebiliriz. O, her canı tazelemeye ve bereketlemeye can atıyor.”—362. sayfa.

“Sebt gününde Allah’tan beklentiler diğer günlerdekinden daha fazladır. Allah’ın halkı Sebt gününde günlük işini bırakır ve zamanını dua ile geçirir. Sebt gününde O’ndan diğer günlerde olduğundan daha çok iyilik isterler. O’nun özel ilgisini isterler. O’nun en seçkin lütuflarını arzularlar. Allah bu istekleri yerine getirmek için Sebt gününün gelmesini beklemeyiz. Gökyüzünün işi asla sona ermez ve insanlar iyilik yapmayı asla bırakmamalıdır. Sebt günü, faydasız bir şekilde boşa zaman harcamanın amaçlandığı bir gün değildir. Yasa dinlenme gününde dünyevi işi yasaklar; maddi kazanç sağlamak için yapılan işe ara verilmelidir; dünyevi zevk ya da kâr sağlamak için yapılan hiçbir iş, o gün yasaya uygun değildir; fakat Allah’ın yaratma işine ara verip, Sebt günü dinlendiği ve onu kutsal kıldığı gibi, insan da günlük yaşamın işlerine ara verilmelidir ve bu kutsal saatleri sağlıklı bir şekilde dinlenme, ibadet ve hayırlı işler ile geçirmelidir. İsa’nın hastaları iyileştirmek için yaptığı iş, Allah’ın yasasıyla mükemmel uyum içindeydi. Bu, Sebt’i onurlandırdı.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 189.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Çevrecilik pek çok ülkede heyecanlı şekilde tartışılan siyasi bir meseleye dönüştü. Biz Adventistler olarak siyasi gündemlere tutunmadan nasıl doğanın iyi vekilharçları olabiliriz?
- ❷ Hizmet kafada başlar. Çevremizdekilere (ailemizde, kiliselerde ve topluluklarda) daha gayretli bir biçimde hizmet etme düşüncesi yapısını nasıl geliştirebiliriz? Şabat Günü tam da bunu yapmamız için ne şekilde bize daha çok fırsat sunuyor?
- ❸ Her Şabat Günü’nde insanlığı yaratanın Allah olduğu bize hatırlatılıyor. Bu, insanları Allah’ın gözünden görmemize yardım ediyor. Allah’ın suretinde yapılmış olmamız ve O’nun sevgisine muhatap olmamız söz konusu olduğunda, Şabat Günü irksal, etnik, sosyoekonomik ve cinsiyet farklılıklarının yersiz olduğunu hatırlamamıza nasıl yardım etmeli?

Benzin İstasyonundaki Melek

Yazan: *Terri Saelee*

Lamphai Sihavong, Chicago kentindeyken etrafındaki labirent gibi kafa karıştırıcı ABD'nin otoyollarına şaşkınlıkla baktı. Kocasını nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Arabada oturan dört çocuğa baktı ve sonra ne yapacağını düşünmeye başladı.

Çift, Güneydoğu Asya ülkesi olan Laos'tan mülteci olarak Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmişti ve altı çocuğuyla birlikte ülkenin dört bir yanında arabayla seyahat edip iş arıyorlardı. Aile, Kaliforniya/Sacramento'dan ayrılırken, ilk olarak bir fabrikada iş imkanının olduğunu duydukları Nebraska'nın Grand Island bölgesine doğru yol aldılar ve yolculukları 1400 mil (2253 KM) sürdü. Ancak buraya ulaştıklarında eleman eksiğinin olduğunu öğrendiler. Sonra 750 mil uzakta (1207 KM), Michigan'ın Holland semtindeki olası bir iş ilanından haberdar oldular. Aile, Michigan'a 12 saatlik bir yolculuğa çıktı. Lamphai'nin kocası hafriyat kamyonunda, iki çocuğu ve tüm eşyalarıyla birlikte yola öncülük etti. Lamphai ise arabadaki diğer dört çocuğuyla ile birlikte onu takip etti.

Chicago'ya kadar her şey yolunda gitti. Lamphai, kocasını yakından takip etmeye çalıştı, ancak yoğun bir trafığe takıldı ve kamyonu gözden kaybetti. Yoğun trafikten bunalan kadın bir benzin istasyonunda durdu. Ne onun ne de kocasının cep telefonu yoktu. Onunla iletişim kurmanın bir yolu yoktu ve gidecekleri yeri nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek umudu Tanrı'ydı. Müjdecilerin Tayland'daki mülteci kamplarını ziyaret ederek onlara Tanrı'yı anlatmalarından memnundu. O ve dört çocuğu birlikte kendilerine yardım etmesi için Tanrı'ya içtenlikle dua ettiler.

Gözlerini açtuklarında, kendilerine doğru yürüyen hoş görünümülü bir adam gör-düler.

Adam, "Dur tahmin edeyim, kocanı mı arıyorsun, Adı Veuy değil mi?" diye sordu.

Lamphai şaşkınlıkla, "Evet!" Dedi.

Yabancı'nın kocasının adını nasıl bildiğini merak etti.

"Arabana bin ve beni takip et," dedi adam. Onu bulmana yardım edeceğim.

Lamphai, adamı takip etti ve birden kocasının kamyonunu gördü. Minnetle, o ve çocuklar teşekkürlerini iletmek için döndüler ama yabancı adam gitmişti.

Aile Michigan'a sağ salim geldi ve Veuy ve Lamphai iş buldu ve Holland Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gitmeye başladılar. Kısa süre sonra Laoslu diğer arkadaşları'nın kiliselerine katılmaya davet ettiler ve kilise küçük gruba kendi dillerinde ibadet etmeleri için bir oda verdi. Bugün grubun Lamphai'nin Tanrı tarafından gönderilen meleği gördüğü benzin istasyonunda grubun bir kilise binası bulunmaktadır.

2011'de On Üçüncü Sebt Sunularını sayesinde Kuzey Amerika Bölümü'nde birkaç Laos balkından oluşan bir cemaati filizlendi. Bu üç aylık dönemdeki sunularla, Lamphai'lerin kilisesi gibi gruplara pastörler ve kaynaklar sağlamaya yardımcı olacaksınız.

Daha Fazlasını Arzu Etmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 10:1–11, Levililer 4:32–35, Yuhanna 1:29, İbraniler 4:1–11, Mezmurlar 95:8–11.

HATIRLAMA METNİ: “Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamız için bize ders olsun diye oldu” (1. Korintliler 10:6).

New York Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Queens Sanat Müzesi, New York’taki bütün binaları gösteren dünyadaki en büyük mimari şehir modeline ev sahipliği yapmaktadır. 1/1200 ölçeğinde küçültülmüş olan bu model (100 metre 7,5 santimetreye karşılık geliyor), neredeyse 870 metrekare yer kaplamaktadır. 1964 yılında tamamlanmış olan bu modelin yapımında 100 zanaatkar üç yıldan uzun süre çalışmıştı. 1990’lı yıllarda güncellenmiş olsa da 2021 yılının şehir görünümünü yansıtmamaktadır. Bu model, şehrin muazzam derecede detaylı ve karmaşık bir kopyasıdır.

Fakat, sonuçta bu sadece bir kopya, bir model, daha büyük, daha derin ve modelin kendisinden daha karmaşık olan bir şeyin bir temsilidir.

Örnekler aslında böyle olur. Asıl değildirlir fakat asıllarının simgeleri olarak işlev görürler. Bir örnek, aslının özünü kavramamıza yardımcı olur fakat asla onun yerini alamaz. Tersine, onun varlık sebebi insanların aslının nasıl olduğunu daha iyi anlamalarına yardımcı olmaktadır.

Kutsal Yazı her biri aslında daha büyük göksel gerçeklere işaret eden faaliyet ve kurumların küçük örnekleriyle doludur. Kutsal Kitap konularından olan dinlenme ile ilgili olan İbraniler kitabı 4. bölüm, bu gerçeklerden birini keşfetmemize yardım ediyor.

*11 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Musa'ya Vaftiz Edilmiş

1. Korintliler 10:1-11 ayetlerini oku. Pavlus, “bu olaylar” derken Korint'teki okuyucularına ne anlatmak istiyordu?

1. Korintliler 10:6 ayetinde geçen ve pek çok çeviride “olaylar” diye tercüme edilen (1. Korintliler 10:11 ayetinde de benzer şekilde kullanılan) sözcüğün Grekçe orijinali *typos* sözcüğüdür. Dilimizdeki *tip* sözcüğü bu Grekçe isme dayanmaktadır. Bir tip (veya örnek) hiç bir zaman asıl değildir fakat aslın bir simgesi ya da temsilidir. O, başka bir şeyin örneğidir.

İbraniler 8:5 ayeti bu tip ilişkiye iyi bir örnek oluşturuyor: “Bunlar [Eski Ahit tapınak hizmetinin rahipleri] göktekinin örneği ve gölgesi olan tapınakta hizmet ediyorlar. Nitekim Musa tapınma çadırını kurmak üzereyken Tanrı tarafından şöyle uyarıldı: ‘Her şeyi sana dağda gösterilen örneğe göre yapmaya dikkat et.’”

İbraniler kitabındaki bu ayet göksel ve dünyasal gerçeklikler arasındaki doğrudan bağlantıya ışık tutuyor ve daha sonra Allah'ın Musa'ya çöl tapınağını dağda gösterdiği “örneğe tıpatıp uygun” yapmasını söylediği Mısır'dan Çıkış 25:9 ayetinden alıntı yapıyor. Burada, tüm törenleri, prosedürleri ile dünyasal tapınağın, İsa'nın göksel tapınakta bizim Başkâhinimiz olarak gerçekleştirdiği işin bir “örneği”, simgesi, modeli olduğu anlatılıyor.

Bunu aklımızda tutarsak, Pavlus'un 1. Korintliler 10. bölümde ne anlatmak istediğini daha iyi anlayabiliriz. Pavlus bu ayetlerde Vaat Edilmiş Ülke yolundaki Allah'ın çöldeki halkının bazı çok önemli tecrübelerinin üzerinden geçiyor. Pavlus, “Atalarımız” derken Mısır'ı terk etmiş olan, bulutun altında bulunan, denizi geçmiş olan ve bu sebeple hepsi kölelikten yeni, özgür bir yaşama vaftiz edilen Yahudi soyundan bahsediyor.

Pavlus bu çöl yolculuğunun önemli olaylarını, bireysel vaftizin bir örneği ya da modeli olarak görüyor. Pavlus'un bakış açısı takip edildiğinde, “ruhsal yiyecek” diye bahsettiği şeyin muhtemelen man olduğu anlaşılacaktır (*Mısır'dan Çıkış 16:31–356 ile karşılaştır*). İsraililer, Pavlus'un Mesih olduğunu bildirdiği kayadan su içmişlerdi (1. Korintliler 10:4). İsa'yı örneğin “yaşam ekmeği” (Yuhanna 6:48) ve “yaşam suyu” (Yuhanna 4:10) olarak düşündüğümüzde, bütün bunlar son derece anlam kazanıyor. Bu sebeple burada gördüğümüz ey, Pavlus'un bugün Hristiyanlara bireysel olarak uygulanabilecek manevi gerçekleri açıklamak için örnek olarak Eski Ahit tarihini kullanmasıdır.

İsraililerin Mısır'dan Çıkış'taki tecrübeleri üzerine düşün. Onların bize bıraktıkları hem iyi hem de kötü “örneklerden” hangi manevi dersleri öğrenebiliriz?

Törenler ve Kurbanlar

Eski Ahit'in, örneğin Levililer kitabında açıklanan tören ve kurbanlık sistemi, dünün dersinde gördüğümüz Yeni Ahit gerçeklerine işaret eden Eski Ahit simgeleri konusunda daha da çok örnek ortaya koyuyor. Kutsal Kitap'ın günümüz okuyucuları bu törenleri genellikle önemsemiyor olsa da, bu törenler onları çalışan kişiler için çok değerli olabilecek pek çok önemli manevi gerçek barındırmaktadırlar.

Sıradan İsraililerin günah sunusu için talimatların açıklandığı Levililer 4:32–35 ayetlerini oku. Bizim günahlarımız için kurban sunusu yapabileceğimiz bir sunağı bulunan bir tapınağımız ya da kilisemiz olmasa da, bu törenden ne öğrenebiliriz? Bu tören ile Yuhanna 1:29 ve 1. Petrus 1:18–21 ayetleri arasında ne bağlantı var?

Bir tören önemli değerlerin ve bilginin kusursuz bir aktarıcısıdır ve bu bağlamda anlaşılması gerekmektedir. İstenilen sonucu vermesi için genellikle törenin belirlenmiş bir zamanda, belirli bir yerde ve daha önceden saptanmış faaliyetler dizisi takip edilerek gerçekleştirilmesi gereklidir. Aslında Eski Ahit'te kurban ile ilgili talimatları okuduğumuzda, Allah'ın hangi hayvanların, ne zaman, nerede kurban edileceği ve kurbanlık töreninde hangi prosedürlerin izleneceği konusunda çok özel detaylar vermiş olduğunu açıkça görebiliriz.

Elbette pek çok törenin merkezinde kan ve kanın dökülmesi, serpilmesi konuları bulunmaktadır. Bu hoş bir şey değil fakat hoş olması da gerekmiyor çünkü konu evrendeki en çirkin şeyle, günahla ilgili.

Kanın işlevi tam olarak neydi ve neden sunağın boynuzlarına sürülmesi gerekiyordu? Tapınağa dair törenler genellikle sıkı kurallara tabi (yani nasıl yapılacağına dair talimatlar verilmiş) olsa da, her türlü detay her zaman verilmiş olmuyordu. Belki de bunun sebebi insanların törende yapılanların ne anlama geldiğini çoktan biliyor olmalarıydı. Sonuçta İsrail'deki insanlar kanın ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı (*Levililer 17:11*).

Fakat Levililer 4:32–35 ayetinden alınan örnek, Levililer 4:35 ayetinde önemli bir açıklama barındırıyor: "Kâhin RAB için yakılan sunuların üzerinde hepsini sunakta yakacak. Kâhin kişinin günahını bağışlatacak ve kişi bağışlanacak." Yani, kan tüm kefaret süreci için çok önemliydi, o günahkârların Kutsal olan Allah ile düzeltilmelerini mümkün kılan vasıtaydı. O halde, bu kurban törenlerinde gördüğümüz, Mesih'in bizim yararımıza olan ölümü ve hizmeti- nin bir örneği, bir modelidir.

Tanrılığın Bir üyesinin, İsa'nın, onun kefaretni ödemek için kurban olmasına, Kendisini kurban etmesine mal olduğuna göre, günahın gerçekten ne kadar kötü olduğu üzerine düşün. Bu, işlere değil de her zaman lütfâ güvenmemiz gerektiğine dair bize ne öğretmeli? Sonuçta Mesih'in bizim için çoktan gerçekleştirmiş olduğu şeye biz ne ekleyebiliriz ki?

Dinlenmenin “Örneği”

Daha önce görmüş olduğumuz örneklerin yanında, örnekler ve simgeler kavramı da kutsal kitap kavramı dinlenmeye uygulanabilir. Bunu görmek için Yeni Ahit'teki İbraniler kitabına bakmamız gerekiyor.

İbraniler 4:1-11 ayetlerini oku. O'nun huzur diyarına girmek vaadi neden bahsediyor? İsraililerin Mısır'dan Çıkış ve çölde başıboş gezme tecrübeleri Allah'ın huzur diyarına girme düşüncesini kavramamıza ne şekilde yardımcı oluyor?

Azim ve sadakat konuları burada çok önem kazanıyor. Yedinci Gün Seb'tinden bahsediyor olsa da, bu ayetlerin ana odağı (bunlardan önce neyin geldiğini görmek için İbraniler 3:7–19 ayetlerine bak) aslında Allah'ın halkına yapılan imanlarını muhafaza etme, yani Rabb'e ve müjdeye sadık kalma çağrısı.

Bu ayetler okuyucuya Allah'ın geçmişteki yönetiminden öğrenilen dersleri ciddiye almayı hatırlatmaktadır; “öyle ki, hiçbirimiz aynı tür sözdinlemezlikten ötürü düşmesin” (*İbraniler 4:11*). Dikkat edin, bu bir fırsattır! Ayetler şöyle devam ediyor, İsrail müjdeyi duymadı, söz de onlara fayda sağlamadı. Onlar imanlarını güven ve itaat ile güçlendirmek yerine isyan etmeyi tercih ettiler (*İbraniler 3:7–15 ile karşılaştır*) ve bu sebeple Allah'ın onlar için istediği huzuru asla tecrübe edemediler.

İbraniler 4:3 ayeti iman ve huzur arasındaki yakın ilişkiye işaret ediyor. O'nun huzur diyarına ancak huzuru vaat eden ve bu vaadi gerçekleştirecek kudrette Olan'a, yani elbette İsa Mesih'e inanıp güvendiğimiz zaman girebiliriz.

İbraniler 4:3 ayetini yeniden oku. Bahsedilen insanlarla ilgili asıl sorun neydi? Bundan, onlar gibi iyi haberi almış olan bizler kendimiz için hangi dersi çıkartabiliriz? (Bkz. İbraniler 4:2).

İlk Hristiyan topluluğu Allah'ın daha önceki vahyini (“Eski Ahit” dediğimiz şeyi) kabul etmişlerdi ve İsa Mesih'in Allah'ın Kuzu'su, günahları için kurban olduğuna ve kurbana iman etmek yoluyla İsa'daki kurtuluşu ve bize O'nda sunulan rahatı tecrübe edebileceklerine inanıyorlardı.

İşlerle değil de lütufla kurtarıldığımızın bilincinde olarak, İsa'nın kanıyla kurtarılanın ne demek olduğunu anlamak, O'nda sahip olabileceğimiz huzur diyarına girmemize nasıl yardımcı olabilir?

Yüreklerinizi Katılaştırmayın

İbraniler 4:4–7 ve Mezmurlar 95:8–11 ayetlerini oku. Burada, hem Mezmurlar’da hem de İbraniler’de hangi uyarı yapılıyor ve bu uyarı bugün bize ne söylemeli?

İbraniler 4:4–7 ayetlerinde, hem yaratılış öyküsünden hem de Mezmurlar 95:11 ayetinden alıntı yapılarak İsraililerin sadakatsizliklerinden bahsediliyor ve Allah’ın onlar için istediği rahata kavuşamamaları buna bağlıyor.

Aslında Mezmurlar 95:8–11 ayetleri İsrail’in çöl tecrübesi ile Allah’ın huzur diyarı arasında bağlantı kuruyor ve ilk olarak Vaat Edilmiş Ülke ile ilişkilendirilen ilahi yemini, yani imansız İsrail’in O’nun huzur ülkesine girmeyeceği yeminini barındırıyor.

İsrail elbette Vaat Edilmiş Ülke’ye girmede. Sınırı geçip Allah’ın yardımıyla ülkenin kalelerini zapt eden ve oraya yerleşen yeni bir kuşaktı.

Onlar Allah’ın huzur diyarına girmediler yani pek çoğu İsa’daki kurtuluş gerçeğini tecrübe etmedi çünkü pervasızca itaatsizlik ederek imansızlıklarını göstermişlerdi. Huzur diyarı, ülke ile ilişkilendirilmiş olsa da aslında bahsedilen sadece insanların nerede yaşadıkları değildi.

İbraniler 4:6 ayeti gerçek huzurla ilgili ilahi vaadi daha önce duymuş olanların söz dinlemedikleri için o diyara girmediklerini söylüyor. İtaatsizlik ile Allah’ın huzur diyarına girmek arasındaki bağlantı nedir?

“Bugün” ifadesi aciliyeti belirtir. “Bugün”, artık vakit öldürecek zaman kalmadığı anlamına gelir. “Bugün”, hemen şimdi bir karşılık ve karar verilmesini gerekli kılar.

Pavlus *sêmeron* “bugün” sözcüğüne sıkı sıkıya tutunuyor ve onun rahata kavuşma konusunda ne kadar önemli olduğunu gerçekten vurguluyor. Öte yandan Mezmurlar 95:7, 8 ayetlerinde ise, Allah’ın halkına, atalarının hatalarını tekrar edip sadece Allah’ın bize sunduğu kurtuluşa bulunan gerçek huzura girmekte başarısız olmalarını için uyarıda bulunuluyor ve yalvarılıyor.

Bugün, “Eğer bugün O’nun sesini işitirseniz yüreklerinizi katılaştırmayın” cümlesi bizim için ne ifade etmeli? Bugün sözcüğü neden çok önemli? Sonuçta Mezmurlar bu sözcüğü binlerce yıl önce kullanmıştı. Buna rağmen, neden en az onu binlerce yıl önce duyanlar kadar bizim “bugünümüz” için de hâlâ önemli olmalı?

Göksel Bir Kenti Fethetmek

İbraniler kitabı 4. bölümdeki anahtar fikirlerin mantuksal gelişimi özellikle İbraniler 4:8–11 ayetleri okunduğunda belli oluyor. Yeşu İsrail'e dinlenme sağlamadı. Sonuç olarak, Allah yalan söylemediğine göre, Allah'ın halkı için kalmış olan başka bir "dinlenme" daha olmalı. Bu topluluk sadece Yahudi imanlılardan oluşmuyordu. İsa'yı kişisel Kurtarıcı'sı olarak kabul etmiş herkes topluluğa dahildi.

Galatyalılar 3:26–29 ayetlerini oku ve Allah'ın çarşıktan sonraki anlaşma halkının özelliklerine bak. Dönemin şartları göz önüne alındığında, Pavlus artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var derken ne demek istiyor?

İbraniler kitabı 4. bölüm zaman zaman yedinci gün Sebt'ini tutmayı vurgulamak için kullanılmış olsa da bazı kişiler, başka bir (son zaman) dinlenmesinin olmasını öne sürerek, onu Sebt dinlenmesinin geçerliliğini sorgulamak için kullandılar. Her iki yaklaşım da kutsal kitap ayetini doğru şekilde yansıtmıyor. Tersine ayette anlatılmak istenen şu: Allah'ın özel dinlenmesinin son zamanda olduğuna odaklanılması Yaratılış'tan beri vardı. Sebt dinlenmesinin kutlanması bu son zaman dinlenmesinin küçük, haftalık bir tadımını sunuyor. Aslında, Yahudiler için Sebt Günü '*olam haba*'nın' ("gelecek dünya") küçük bir habercisi olarak anlaşılıyordu.

Allah'ın halkı için hâlâ varlığını sürdüren ve yeryüzünün ilk Sebt gününde Allah'ın dinlenmesini tekrarlayan Sebt–benzeri dinlenme, bizim kendi işlerimizi durdurabileceğimiz ve O'nun bize verdiği kurtuluş sözünü gerçekleştireceğine güvenebileceğimiz anlamına gelir.

Bazı yorumcuların savduklarının tersine, ayetin bağlamı Sebt emrinin Mesih'in sağladığı kurtuluşun dinlenmesinde çoktan tamamlanmış olduğu, bu sebeple Hristiyanların bu emre uymasının gerekli olmadığı savını desteklememektedir. Mesih'in bizim için yapmış olduğu aracılığıyla bize sunulan nihai dinlenme Kutsal Kitap'ın yedinci gün Sebt'inin yerini almaz, tersine onu daha da değerli kılar.

İnsanların kendisini geliştirmesine, çok çalışmaya ve becerikliliğe çok fazla değer verilen bu dünyada, İsa'da dinlenmek ve O'nun lütfunun bizi kurtarmak ve dönüştürmek için yeterli olduğuna güvenmek gerçek anlamda karşı kültür davranışıdır.

Günahlarının çok ağır olduğunu, yüreklerinin değiştirilemeyeceğini ve kendilerinin gerçekten umutsuz vaka olduğunu düşünen kişilerin İsa'da rahat bulmalarına nasıl yardım edebilirsin? Onlarla hangi Kutsal Kitap ayetlerini paylaşırsın?

EK ÇALIŞMA: “İsa’ya denemelerimiz ve zorluklarımızla birlikte gelmeye her zaman istekli olmuyoruz. Bazen sorunlarımızı insan kulaklarına döküyor, sıkıntılarımızı bize yardım edemeyecek kişilere anlatıyor ama kederli yolları sevinç ve huzur patikalarına dönüştürebilecek İsa’nın ellerine her şeyimizi bırakmayı ihmal ediyoruz. Benliği inkâr ve fedakârlık çarımha görmek ve zafer kazandırır. Allah’ın vaatleri çok değerlidir. O’nun isteğini bilmek için O’nun sözünü çalışmalıyız. Dikkatle çalışılan ve pratikte itaat edilen ilham edilmiş sözler, tökezlemeden yürüyebileceğimiz açık bir yolda adımlarımıza yol gösterecektir. Keşke herkes, din görevlileri ve halk, yüklerini ve tereddütlerini bunları yüklenmek ve kendilerine huzur ve rahat vermek için beklemeden İsa’ya verseler! O, Kendisine itimat edenleri asla yüzüstü bırakmayacaktır.” —Ellen G. White, *The Signs of the Times [Vakitlerin İşaretleri]*, 17 Mart 1887, s. 161.

“Sevgili genç, Rabb’in, adil Yargıç’ının, Baba’nın ve kutsal meleklerin huzurunda senin adını ikrar ettiği anı sevinçli bir umut ve ümitte bekleyebiliyor musun? Mesih’in ikinci görünüşü için yapabileceğin en iyi hazırlık, O’nun ilk gelişinde bize getirmiş olduğu büyük kurtuluşa sıkı bir imanla güvenmektir. İsa’ya kişisel bir Kurtarıcı olarak inanmalısın.”—Ellen G. White, *Our High Calling [Bizim Yüce Çağrımız]*, s. 368.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sebt Günü, onun Allah’ın halkı için olan göksel dinlenmeyi önceden canlandırmasına yol açan hangi özelliklere sahip? Yani, Sebt dinlenmesi ne şekilde bize sonsuzluğun bir ön tadımını veriyor?
- ❷ Kefaret barıştırma anlamına gelir ve Allah’a dönüş yolunu işaret eder. Romalılar 5:11 ayetindeki şu önemli ifadeyi düşün: “Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı’yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı’nın kendisiyle de övünüyoruz” Birisi sana, “Allah’la barıştırılmak ne anlama geliyor ve bu barışma senin hayatında hangi değişikliklere yol açtı?” diye sorsa, ne cevap verirdin?
- ❸ Hristiyan yaşamımızda önemsiz şeylere fazlasıyla değer vermekten nasıl kaçınabiliriz? Bizim Allah’ın Sözü’nde sunulan büyük resme odaklanmamızı sağlayacak olan şey nedir?
- ❹ İsrail’in çocuklarının çölde yaptıkları onca hatayı ve gösterdikleri imansızlığı düşün. Onların karşılaştıkları zorluklar bizimkilerden farklı olsa da (Üçsüz bucaksız bir çölde dolaşmıyoruz), orada hangi ortak ilkeler mevcut? Yani, kendi Hristiyan yürüyüşümüzde, ne şekilde onların karşılaştığı aynı zorluklarla karşılaşabiliriz ve onların hatalarından nasıl ders alırız?

İmanla Yürümek

Yazan: Terri Saelee

Bir kişi babama Irak'tayken İsa Mesih hakkında bahsetmişti. Babam İsa'ya tam anlamıyla aşık oldu ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldı. Ancak annem, geleneksel dinine bağlı kalmaya karar verdi.

Bir süre sonra Irak'ta aile için hayat zorlaştı. Anne ve iki küçük kızının güvenliğinden korkan baba, aileyi Amerika Birleşik Devletleri'nde mülteci olarak yaşamaya gönderdi.

Baba ve anne kızlarını Kaliforniya'da bir devlet okuluna gönderdiler. Ama baba, kızların bir kilise okulunda okuyabilmeleri için dua etti. Okulun ücreti için ödeyecek parası yoktu ve parası olsa bile, bir Adventist okulunu nerede bulacağını söyleyebilecek herhangi bir Adventist tanımyordu.

Bir gün babam, muhtaç ailelere malzeme dağıtan bir aşevini ziyaret etti. Yiyecek almayı beklerken babam bir gönüllü ile konuşmaya başladı ve aşevinin bir kilise okuluna sahip olan Yedinci Gün Adventistleri tarafından organize edildiğini ve işletildiğini keşfetti.

Baba ve anne, kızlarının okula gitmeleri ve ailelerini desteklemek için daha iyi işler bulabilmeleri için özenle para biriktiriyorlardı. Kızlarının okul ücretini ödemek için kesenin ağzını açmaya karar verdiler.

Kısa bir süre sonra baba, anne ve 9 ve 11 yaşlarındaki kızları ile kilise okuluna gittiler. Müdürün ofisinde oturdular. Daha sonra ne yapacakları hakkında bilgi beklerken gözleri parlıyordu.

Karşısına oturan okul müdürü ve kilise pastörü birbirlerine, sonra da baba, anne ve kızlara baktı. Hepsinin kalbi küt küt atıyordu. Ama annenin ve babanın biriktirdiği para yeterli değildi.

Müdür, "Kızların burada okumasını çok istiyoruz" dedi. "Ama maalesef okul ücretini karşılayacak kadar para yok."

Müdür durdu ve pastöre tekrar baktı. Gözlerindeki şefkati gördü ve biraz daha cesaretlendi.

"Kızları okula kaydettireceğiz" dedi. "Dua edelim."

Dört yetişkin ve iki kız kardeş diz çöktü ve başlarını eğdiler.

"Sevgili Tanrım, yardımına ihtiyacımız var," diye dua etti pastör. "Lütfen bu iki değerli kızın eğitimi için para sağla."

Aile ayrıldıktan kısa bir süre sonra müdüre bir telefon geldi. Telefon, Adventist Mülteci ve Göçmen Bakanlıklarının Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Kuzey Amerika Bölümü koordinatöründen geldi. Mülteci çocukların eğitim ücretlerini ödemeye yardımcı olacak parası olduğunu duyurmak için aramıştı. Paranın 2011'deki On Üçüncü Sebt Sunularından geldiğini söyledi.

Müdür kulaklarına güçlükle inanabiliyordu. Hızlıca kızlarının okul ücreti için para bulunduğunu duyurmak için babalarını aradı.

Baba, "Tanrı'nın dualarımıza cevap vereceğini biliyordum!" diyerek haykırdı.

On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı bu çeyrekte Kuzey Amerika Bölümü'ndeki mültecilere yeniden yardımcı olacak. Tanrı yeteneklerinizi babaya verdiği gibi daha fazla duaya cevap vermek için kullansın. Tanrı hakkmda daha fazla şey öğrenen ve verdiği için O'na hizmet etmeye karar veren cennette biriyle tanıştığımızı bayal edin.

Huzursuz Peygamber

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yunus 1-4, Yerehya 25:5, Hezekiel 14:6, Vabiy 2:5, Luka 9:51-56, Yahuda 1-25.*

HATIRLAMA METNİ: “Ben Ninova’ya, o koca kente acımayayım mı? O kentte sağını solundan ayırt edemeyen yüz yirmi bini aşkın insan, çok sayıda hayvan var” (*Yunus 4:11*).

Kutsal Yazı’nın en ilginç öykülerinden biri de Yunus’un öyküsü olmalı. O, Allah’ın bir peygamberi, Allah’ın çağırdığı biriydi fakat buna rağmen ne oldu? Allah’ın çağrısından kaçtı. Daha sonra, heyecan verici bir yöntemle fikrini değiştirip Rabb’e itaat etmeye ikna edildikten sonra, gidip ne yaptı? Tanıklık etmesi için çağrıldığı halk tövbe edip öteki türlü başlarına gelecek olan yıkımdan korundular diye şikâyet etti!

Rahat bulamamış, “Ya RAB, lütfen canımı al. Çünkü benim için ölmek yaşamaktan iyidir” (*Yunus 4:3*) diye yalvaracak kadar huzursuz bir kişiye ne örnek ama!

İsa’nın Kendisi de şu sözlerle Yunus’un öyküsünden bahsetmişti: “Ninova halkı, yargı günü bu kuşakla birlikte kalkıp bu kuşağı yargılayacak. Çünkü Ninovalılar, Yunus’un çağrısı üzerine tövbe ettiler. Bakın, Yunus’tan daha üstün olan buradadır” (*Matta 12:41*). Gerçekten Yunus’tan daha üstün! Eğer öyle olmasa, O bizim Kurtarıcı’mız olamazdı.

Bu hafta Yunus’a ve onun huzursuzluğundan ve rahatsızlığından neler öğrenebileceğimiz bakalım.

*18 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Kaçıyor

Yunus çok başarılı bir müjdeciydi. Fakat aynı zamanda, en azından başlarda çok gönülsüzdü. Yunus her ne işle uğraşiyor olursa olsun Allah'ın çağrısı yaşamına büyük sekte vurdu. Yusuf, Allah'ın boyunduruğunu omuzlarına yüklemek ve boyunduruğu taşımanın kolay, yükün de hafif olduğunu (Matta 11:30) kendisi keşfetmek yerine, kendi "rahatını" bulmaya karar verdi ve bunu Allah'ın ondan gitmesini istediği yönün tam ters istikametine kaçarak yaptı.

Yunus nerede Allah'ın çağrısından kurtulmayı ve huzur bulmayı umuyordu? Planı ne kadar işe yaradı? Yunus 1. bölümü oku?

Yunus, Allah'ın onu çağırdığı yerin tam ters istikametine doğru yola çıktı. Allah'ın elçileri olmaya çağrılan diğer Kutsal Kitap peygamberleri gibi durup Allah'ı ikna etmeye çalışmadı bile (örn. bkz. *Mısır'dan Çıkış 4:13*).

Daha da ilginç, 2. Krallar 14:25 ayetinde açıklandığı üzere, bu Yunus'un Allah'ın adına konuşması için ilk çağrılışı değildi. Fakat bu önceki durumda Yunus Rabb'in ondan yapmasını istediği şeyi yapmış gibi görünüyor. Fakat bu sefer yapmadı.

Neden?

Tarihi ve arkeolojik kayıtlar M.Ö. sekizinci yüzyılda yani Yunus'un İsrail'de görev yaptığı dönemde, Yakın Doğu'ya hakim olan Neo-Asurlu derebeylerin zalimliklerini gözler önüne seriyor. Aşağı yukarı 75 yıl sonra Neo-Asur'lu kral Sanherib Yahuda'ya saldırmıştı. İsrail ve Samiriye yirmi yıl önce düşmüştü ve Kral Hızkiya yerel bir Asur karşıtı koalisyonla dahil olmuştu.

Şimdi sıra Asurluların hesap sorma zamanıydı. Kutsal Kitap (2. Krallar 18 ve Yeşaya 36), tarihi Asur belgeleri ve Sanherib'in Ninova'daki sarayının duvarlarında bulunan rölyefler, hepsi Hızkiya'nın en önemli ve en iyi şekilde surlarla çevrilmiş güney sınırı kalelerinden biri olan Lakiş'in düşüşünün acımasız öyküsünü anlatıyor. Kitabelerden birinde Sanherib, yerle bir ettiği 46 surlarla çevrili kentten iki yüz binden fazla kişiyi esir aldığı iddia ediyor. Asur kralı Lakiş'i aldığı anda, yüzlerce ya da binlerce esir kazağa oturtuldu; Kral Hızkiya'nın yılmaz savunucularının canlı canlı derileri yüzdü, kalanlar ise ucuz köle iş gücü olarak Asur'a gönderildi.

Asurlular, dünyanın o zamanki şartlarına göre bile son derece zalim olabilirlerdi. Ve Allah Yunus'u bu imparatorluğun tam kalbine mi gönderiyordu?

Yunus'un niye gitmek istemediği belli değil mi?

Allah'tan kaçmak? Bunu daha önce hiç yaptın mı? Eğer yaptıysan ne kadar işe yaradı? Bu hatadan hangi dersleri öğrenmiş olmalısın?

Üç Günlük Dinlenme

Yunus'un Allah'tan kaçışı sorunsuz ilerlemedi. O'nun kısa süren "dinlenmesi" Allah'ın mucizevi şekilde bir fırtına ile müdahale etmesiyle altüst oldu. Yunus bir nevi sularla kaplı mezardan, balığa Yunus'u kurtarmasını emreden Allah tarafından kurtarıldı.

Buna rağmen Yusuf Allah'a ne kadar muhtaç olduğunu ancak büyük balığın midesinde geçirdiği üç gün süren zorunlu dinlenmeden sonra anlayabildi. Bazen, gerçekten ihtiyacımız olan kişinin İsa olduğunu anlamamız için, bu dünyanın sunduğu güvenebileceğimiz hiçbir şeyin olmadığı bir yere götürülmemiz gerekir.

Yunus'un balığın karnında ettiği duayı oku (bkz. Yunus 2:1-9). Yunus ne için dua ediyor?

Orada derinlerde, çok tehlikeli bir durumun içinde olmasına rağmen, Yunus tapınak için dua ediyor.

"Kutsal tapınağını" görecek.

Burada ne oluyor?

Bu duanın odak noktasını tapınak oluşturuyor ve genel anlamda her duanın merkez noktası da o olmalı. Eski Ahit'te Allah'ın bulunabileceği bir tek yer mevcut. O tapınaktır (bkz. Mısır'dan Çıkış 15:17, Mısır'dan Çıkış 25:8). Tapınak duanın ve Allah ile birlik olmanın merkez noktasıdır.

Fakat Yunus'un bahsettiği Yeruşalim'deki tapınak değil. O aslında göksel tapınaktan bahsediyor (Yunus 2:7). Onun umudunun kaynağı orası çünkü Allah da sunduğu kurtuluş da gerçek anlamda oradan geliyor.

Yunus bu önemli gerçeği sonunda anlamıştı. O, Allah'ın lütfunu tecrübe etti ve kurtarıldı. Büyük balık onu kustuğunda Allah'ın kendisine, kaçak peygambere karşı beslediği sevgiyi dolaysız olarak anladı. Her imanlı için izlenecek yegâne güvenli rotanın (bazı yoldan sapmalar olmuş olsa da) Allah'ın isteğini gerçekleştirmeye çalışmak olduğunu kesinlikle anlamıştı.

Bunun sonucu olarak görevini yerine getirmeye, Allah'ın emirlerine itaat etmeye karar verdi ve nihayet Ninova'ya doğru yola çıktı. Bu elbette bir iman davranışydı çünkü sakinlerinin, kendilerine ne kadar kötü olduklarını söyleyen bir peygamberi muhtemelen pek hoş karşılamayacağı son derece günahkâr bir kente doğru ilerlediğinin farkındaydı.

Bazen bir şeyleri taze bir bakış açısıyla görmek için sadece biraz uzaklaşmamız gerekir. Mucizevi şekilde balığın karnında yaşamı kurtulan Yunus'un öyküsü oldukça olağanüstü bir vaka olsa da, doğal çevrene birkaç adım uzaklaşarak bakmak ne şekilde onu yeni ve belki de gerekli bir bakış açısıyla görmeni sağlayabilir?

Görev Tamamlandı

İsrail'deki herhangi kent ya da kasaba ile karşılaştırıldığında Ninova devasa bir kentti. “Öyle büyük bir kentti ki, ancak üç günde dolaşılabilirdi” (Yunus 3:3).

Yunus 3:1–10 ayetlerini oku. Bu habisi kent ona ne yanıt veriyor? Bu öyküden, diğer insanlara tanıklık etme girişimlerimiz için hangi dersleri çıkarabiliriz?

Yunus kentte yürürken Allah'ın mesajını duyuruyor: “Kırk gün sonra Ninova yıkılacak” (Yunus 3:4). Mesaj tam yerindeydi. Ayrıntıları açıklanmamış olsa da mesajın söz dinleyen kulaklara ulaştığı açık. Ninova halkı (hep beraber!) Yunus'un uyarısına inanmıştı.

Tipik yakın doğu tutumuyla Ninova kralı yüreklerin değiştiğini göstermek için bir buyruk yayınladı. Hayvanlar da dahil herkes oruç tutup yas tutacaktı (hayvanların nasıl yas tutacağı açıklanmamış). Kral tahtından indi ve yerin tozunun üzerine oturdu. Bu simgesel açıdan çok önemli bir hareketti.

Yunus 3:6-9 ayetlerini oku. Onu, Yeremya 25:5, Hezekiel 14:6 ve Vahiy 2:5 ayetleriyle karşılaştır. Kalın konuşması, onun gerçek tövbenin nasıl olması gerektiğini anladığını gösteren hangi unsurlardan oluşuyordu?

Vaaz kısaydı, konunun özüne iniyordu ve gerçek tövbe ile ilgili doğru teolojiyle doluydu. Yunus vaaz ederken, Kutsal Ruh Ninovalıların yüreklerinde iş başında olmalıydı.

Ninovalılar, İsraililer gibi Allah'ın hassas önderliğini anlatan öykülerden de yararlanmamış olmamalarına rağmen, O'na olumlu bir tavırla karşılık verdiler. Doğrusu, “Kendi başarılarımızı boş verip kendimizi Allah'ın merhametine bırakalım! Bütünüyle iyilik ve lütfâ güvenelim” dediler.

Şaşırtıcı şekilde, Allah'ın lütfunu kendi yaşamında dolaysız olarak tecrübe etmiş olan Yusuf, sanki Allah'ın lütfunun sadece bazı kişilerin onda rahat bulma fırsatına sahip olacağı ayrıcalıklı bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

Tövbe neden Hristiyan tecrübesinin bu kadar önemli bir parçasıdır? Günahlarımız, özellikle de tekrar tekrar işlediğimiz günahlarımız için gerçekten tövbe etmek ne anlama geliyor?

Öfkeli, Huzursuz bir Müjdeci

Yunus'un öyküsü maalesef 3. bölümde sona ermiyor.

Yunus 4:1-11 ayetlerini oku. Yunus'un sorunu neydi? Onun oldukça kusurlu karakterinden hangi dersleri çıkarabiliriz?

Yunus kitabı 4. bölüm, Yunus'un müjdeleme faaliyeti başarılı olduğu için Allah'a öfkelenmesiyle başlıyor. Yunus bir aptal gibi görünmekten korkuyordu. Allah'ın zaman ayırarak peygamberiyle konuştuğunu ve onu ikna etmeye çalıştığını görüyoruz fakat Yusuf ağlama krizine girmiş bir çocuk gibi davranıyordu.

İşte Allah'ın gerçek takipçilerinin –peygamberlerin bile– gelişmeye ihtiyaç duyabileceğine, onların da üstesinden gelmeleri gereken şeyler olduğuna bir kanıt.

“Yunus Allah'ın, tövbe eden kenti bütün kötülüğüne rağmen esirgemeye yönelik tasarısını öğrendiği zaman, O'nun şaşkıncı lütfundan ötürü ilk sevinmesi gereken kişi kendisi olmalıydı. Ancak o, sahte peygamber olarak görülme korktu. Kafası sefil kentteki insanların sınırsız değerinden çok kendi şöretiyle meşguldü.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt s. 160.

Allah'ın peygamberine gösterdiği sabır gerçekten hayret verici. Maksudlu olarak Yunus'u kullanmak istemişti fakat Yunus kaçtığında bir fırtına ve arkasından da balığı gönderip kaçağı geri getirdi. Şimdi de Yunus muhalefet ettiğinde, Allah onu ve olumsuz tavır karşısında şu sözlerle onu ikna etmeye çalışıyordu: “Ne hakla öfkeleniyorsun?” (*Yunus 4:4*).

Luka 9:51-56 ayetlerini oku. Bu öykü Yunus'un öyküsü ile ne şekilde benzerlik gösteriyor?

“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (*Yubanna 3:16*) ya da Allah'ın Yunus 4:11 ayetinde dediği gibi: “Ben Ninova'ya, o koca kente acımayayım mı? O kentte sağını solundan ayırt edemeyen yüz yirmi bini aşkın insan, çok sayıda hayvan var” Nihayetinde kalpleri, zihinleri ve gerekçeleri yargılayacak olan biz kendimiz değil de Allah olduğu için ne kadar da müteşekkik olmalıyız.

Diğer insanlara karşı Allah'ın sahip olduğu şefkat ve sabra sahip olmayı, ya da en azından bu şefkat ve sabrı yansıtmayı nasıl öğrenebiliriz?

İki yönlü Bir Cadde

Yunus değerinden daha çok soruna yol açıyor gibiydi. Ninova tehlikeli bir yerdi fakat Yunus'un öyküsünde sorun Ninovalılar değildi. Onlar mesajı anlamış ve hızı bir şekilde tövbe etmişlerdi. Bu müjdecilik öyküsündeki zayıf halka müjdedi Yunus gibi görünüyor.

Bu öyküde Allah'ın gönülsüz peygamberin peşinden koşmasının sebebi, onun bu müjde yolculuğuna en az Ninovalıların müjde mesajını duymaya ihtiyaçları olduğu kadar ihtiyacı olduğunu bilmesiydi.

Yahuda kitabını oku. Kendimizi Tanrının sevgisinde nasıl koruyabiliriz? (bkz. Yahuda 21). Bu ne anlama geliyor?

Yeni Ahit'in bu kısa kitabında, Yahuda 21. ayette bize şöyle diyor: "Rabbimiz İsa Mesih'in sizi sonsuz yaşama kavuşturacak olan merhametini beklerken kendinizi Tanrı'nın sevgisinde koruyun."

Allah'ın sevgisini ve lütfunu kişisel olarak tecrübe etmek bir kerelik bir şey değildir. Kendinizi "Tanrı'nın sevgisinde" korumanın emin yöntemlerinden biri de başkalarına ulaşmaktır. Sonraki ayetlerde Yahuda bize "merhamet" etmemizi ve diğer insanları "ateşten çekip" kurtarmamızı söylüyor.

Yahuda 20–23 ayetlerini oku. Burada Yunus'un öyküsü ile bağdaşan ne söylüyor aynı zamanda bize ne söylüyor?

Allah Yusuf'tan Ninova'ya gitmesini istedi çünkü Yunus muhtemelen bu çağrıdan önce Asurlularla olan ilişkisi üzerinde düşünmek için çok vakit harcamamıştı. Onlardan pek hoşlanmadığının farkındaydı fakat çağrıyı aldıktan sonra bile onlardan ne kadar nefret ettiği ya da onlardan sakınmak için ne kadar sıra dışı şeyler yapabileceği konusunda hiç bir fikri yoktu. Yunus gökte bir Ninovalıyla kapı komşusu olmaya hazır değildi. Yunus Allah'ın sevdiği gibi sevmeyi öğrenmemişti. Allah Yunus'tan Ninova'ya gitmesini istemişti çünkü O Ninovalıları seviyordu ve onları krallığında istiyordu. Fakat yine de Yunus'u çağırıyordu çünkü Yunus'u da seviyordu. O Yunus'la birlikte iş görürken onun büyüüp Kendisi'ne daha çok benzemesini istiyordu. Allah, Yunus'un yalnızca O'nunla kurtarıcı bir ilişki içine girince ve O'nun isteğini yerine getirince gerçekleşen gerçek rahata kavuşmasını istiyordu. O'nun isteğini yerine getirme işinin içinde de başkalarına ulaşmak ve sahip olduğumuz iman ve umuda dikkat çekmek vardır.

Başkalarının kurtuluşu için çalışarak ne kadar zaman harcıyorsun? Böyle çalışmalar manevi anlamda İsa'daki gerçek rahatı bulmamız için bize ne şekilde yol gösterebilir?

EK ÇALIŞMA: “Yunus’a verilen sorumluluk ağırdı, ama onu görevlendiren Rab kulunu destekleyebilecek ve başarı kazandırabilecek güçteydi. Peygamber sorgulamadan söz dinleseydi, birçok acı deneyimden esirgenecek ve büyük bereketlere kavuşacaktı. Ancak Yunus’un ümitsiz olduğu anda Rab onu bırakmadı. Sınavlar ve tuhaf sağlayışlar aracılığıyla peygamberin Allah’a ve O’nun sınırsız kurtuluş gücüne duyduğu güven canlandı.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. Cilt, s. 157.

“En basit ve en alçakgönüllü yöntemle binlerce kişiye ulaşılabilir. En bilgileri, dünyanın en yetenekli erkekleri ve kadınları olarak görülen kişiler, çoğunlukla Allah’ı seven ve o sevgiden dünyevi kişilerin en derinden ilgi duydukları şeylerden bahsettikleri gibi doğal bir şekilde bahseden kişinin basit sözleriyle ferahlarlar.” —Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons [Mesib’in Örnek Dersleri]*, s. 232.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 “Allah’ın bir peygamberi” Allah’ın ondan tanıklık etmesini istediği insanlar kurtuluşu kabul ettiler diye öfkeleniyor muydu? Bu tavrı Yunus’un gözünden nasıl anlamalıyız? Allah’ın insanlarına, sahip oldukları ışığın tersine davranışta bulduklarında bile ne kadar sabırlı davrandığına dair ne güçlü bir örnek.
- 2 Yunus’un öyküsü Allah’ın sadece inatçı insanları kurtarmakla uğraşmakla kalmayıp aynı zamanda Kendisini takip edenleri dönüştürmeye çalıştığını gösteriyor. Rabb’i ve bu zamanın gerçeğini biliyor olsak bile, ne şekilde “yeni bir yürek” ve “yeni bir ruh” alabiliriz? Gerçeği bilmek ile gerçeğin sizi dönüştürmesi arasında ne fark vardır?
- 3 Yahuda kitabını bir daha oku. Kitabın asıl mesajı nedir ve bu mesaj neden bugün bir kilise olarak bizimle ilgilidir?
- 4 Başkalarının kurtuluşu için çalışmak ne şekilde bizim de manevi-yatımıza iyi gelir?
- 5 Yunus Ninova’ya gitmemek için ne kadar geçerli sebebe sahip olursa olsun, ya da geçerli sebebe sahip olduğunu sanırsa sansın, Allah aslında ne kadar büyük bir yanlışta olduğunu ona göstermişti. Biz de, Yunus gibi başkalarına karşı hangi yanlış tavırları sergiliyor olabiliriz?

Artık Öfke Yok

Yazan: *Terri Saelee*

7 yaşında olduğunuzu ve bir ormanda hayatınız için kaçtığınızı hayal edin. Bu Jimmy Shwe'nin Güneydoğu Asya ülkesi Myanmar'daki hayatıydı.

Genç Jimmy, deneyimlerinden dolayı yetkililere karşı derin bir öfke içindeydi. Bir ara ormanda kaybolduğu sırada öleceğini düşündü. Hayatta kalırsa intikam almak için silaha sarılacağına karar verdi.

Jimmy, iki yıllık ayrılığın ardından babasını Tayland'daki bir mülteci kampında buldu. Ancak babası, savaşmaya yardımcı olmayacağını söyleyerek Jimmy'nin planına katılmadı. Bunun yerine Jimmy'e pastör olması için tavsiyede bulundu.

Jimmy'nin öfkesinden vazgeçmesi kolay olmadı. Ancak mülteci kampındaki Yedinci Gün Adventist kilisesine gittiklerinde babasının huzurunu ve sevincini gördü. Kutsal Kitap'ta Mesih ve Şeytan arasındaki mücadeleyi okudu. Babasının haklı olduğunu anladı ve bağışlamaya karar verdi.

Jimmy bir pastör oldu ve daha sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşti. Kısa süre sonra Tayland'daki mülteci kamplarında tanıdığı birçok Adventist mülteci ailesinin artık Kuzey Amerika'ya dağılmış olduğunu öğrendi. Kiliseler bulmaya çalışıyorlardı, ancak mesajları anlamak veya ibadetlere katılmak için yeterli İngilizce bilmiyorlardı. Birçoğunun cesareti kırılmıştı. Jimmy onları ziyaret etmek ve inançları konusunda cesaretlendirmek istiyordu. Kendi dillerinde ibadet edebilmeleri için küçük gruplar düzenlemelerine yardım etmek istedi.

Jimmy çok dua ederek üç kilise kurdu. Ancak ailesini desteklemek için tam zamanlı olarak çalıştığı için, kıtaya dağılmış 2.000 Karen Adventist mülteciye daha fazlasına yardım etmek için seyahat edecek zamanı ve parası yoktu.

Şu anda Carolina bölgesinde bir pastör ve Kuzey Amerika Bölümü'nün Adventist Mülteci ve Göçmenleri için bir Karen kilisesi dikim danışmanı olan Jimmy, "Tanrı kalbimi ve ihtiyaçlarımı biliyordu" dedi. "Tanrı her zaman önderlik ediyordu ve zaten bir planı vardı."

2011'de toplanan On Üçüncü Sebt Sunuları, Kuzey Amerika'daki mültecilere ulaşmak için fon sağladı. Fonlar Jimmy'nin Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'ya dağılmış mülteci aileleri ziyaret etmesine, kendi dillerinde ibadetler düzenlemelerine ve topluluklarına hizmet etmelerine yardımcı oldu. Çalışmalarıyla, geçtiğimiz on yılda kıtaya 55 Karen kilisesi dikildi.

Bütün bunlar mümkündür çünkü kilise üyeleri verdi ve Jimmy ve onun gibileri, Tanrı'nın öfkelerini sevgiyle değiştirmesine izin verdi.

Bu çeyrekte, On Üçüncü Sebt Sunularımız, müjdeyi Kuzey Amerika Bölgesi'ndeki mültecilerle paylaşmanıza yine yardımcı olacak. Cömert Sunularımız için teşekkür ederiz.

Nihai Huzur

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Vahiy 1:9-19; Matta 24:4-8, 23-31; Vahiy 14:6-12; İbraniler 11:13-16; Filipililer 4:4-6.*

HATIRLAMA METNİ: “Yazılmış olduğu gibi, ‘Tanrı’nın kendisini sevenler için hazırladıklarını, hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı’ ” (1. Korintliler 2:9).

Kendini hiç büyük bir savaşın, iyi ile kötü arasındaki bir çeşit mücadelenin ortasında gibi hissettin mi? Pek çok kişi, seküler dünya görüşüne sahip olanlar dahi bu gerçeği sezmişlerdir. Böyle hissetmemizin sebebi, aslında bunun doğru olmasıdır. Biz iyilikle kötülük arasındaki, Mesih (iyi) ile Şeytan (kötü) arasındaki büyük bir savaşın içindeyiz.

O halde yaşam gerçekten iki seviyede vuku buluyor. Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadele dünyasal ölçekte, aslında ilk olarak gökte başladığı göz önünde bulundurulursa, evrensel ölçekte gerçekleşmektedir (*Vahiy 12:7*). Fakat olayların karmaşıklığı içinde, Allah’ın bu dünya için hazırladığı kaçış planının büyük resmini kolayca kaybedebiliriz. Savaşlar, siyasi huzursuzluklar ve doğal felaketler bizi yardıma muhtaç bir korku içinde bırakabilir. Fakat Allah’ın peygamberlik rehberliği nereye gittiğimizi gösteren büyük resmi ve oraya nasıl varacağımızı aklımızda tutmamıza yardım edebilir.

Büyük mücadele aynı zamanda çok daha kişisel bir seviyede sahnelenmektedir. Her birimiz günlük yaşantımızda bireysel olarak imanımıza meydan okunmasıyla karşı karşıya kalıyoruz ve eğer İsa’nın ikinci gelişine kadar yaşamazsak, biz de ölümü tadacağız. Bu hafta, en azından kısa vadede küresel kargaşaya ve kendi geleceğimizin bilinmezliğine rağmen nasıl İsa’da rahat bulabileceğimize bakacağız. Aslında, uzun vadede işler gayet umut verici görünüyor!

*25 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Sona İlişkin Bir Görüm

Gerçekten İsa'nın yanında olmuş ve hayatta kalmayı başarmış en yaşlı öğrenci, kendisine yakın olan ve sevdiği her şeyden uzak kayalık bir zindan adasındaydı. Kendisini bu ıssız adada karaya oturmuş olarak bulduğunda Yuhanna'nın zihninde neler dolaşıyordu? Bu zindanı nasıl boylamıştı ve bu bile hoşuna gitmişti? Sonuçta o, İsa'nın ayrıldığını görmüş ve orada duran iki meleğin şunları söylediğini duymuştu: “Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz... Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir” (*Elçilerin İşleri 1:11*).

Fakat bunun üzerinden uzun yıllar geçmişti ve İsa dönmemişti. Bu arada o gün orada olan diğer elçiler çoktan ölmüştü, çoğu da İsa'ya tanıklık ettikleri için şehit edilmişti. Genç kilise bir kuşak değişimi yaşamış ve şimdilerde dışarıdan korkunç bir zulüm görmekte, içeride ise acayip kâfir akımlarla mücadele etmekteydi. Yuhanna kendisini yalnız, yorgun ve huzursuz hissediyor olmalıydı. Fakat daha sonra, bir anda ona bir görüm gösterildi.

Yuhanna'nın bu görüm sayesinde ne teselli bulunduğunu düşünüyorsunuz? Vahiy 1:9-19 ayetlerini oku.

İsa takipçilerine “dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (*Matta 28:20*) demişti. Bu sözler yalnız başına sürgünde olan Yuhanna'ya şüphesiz cesaret vermişti. Bu görümün, İsa'nın bu “vahyinin” onu son derece teselli etmiş olduğuna şüphe yok çünkü o İsa'nın “Alfa ve Omega, başlangıç ve son” Olan'ın sürgündeki bu elçiye Kendisini çok özel bir yolla gösterdiğinin farkındaydı.

Bu ayetleri dünyanın geleceğine dair görümler takip etti. Tarihin muazzam, kuşbakuşu bir görüntüsü onun önüne serildi. Temel olarak bu bizim için Hristiyan kilisesinin tarihi olarak bildiğimiz şeydir fakat onun için bu gelecekti. Bu görümde, Yuhanna'ya gelecekteki denemeler ve sıkıntılar içinde her şeyin nasıl sonlanacağı da gösterildi. “Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı. Deniz de yoktu artık. Kutsal kent, yeni Yeruşalim'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. Güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi” (*Vahiy 21:1, 2*).

Yuhanna'nın Vahiy kitabına kaydettiği büyük gelecek ile ilgili görüm, onun Allah'ın hükümleri ve vaatlerinde güven içinde huzur bulmasına yardım etti.

Hayat zor, hatta bazen korku verici olabilir. Peki, Allah'ın geleceği bildiğini ve bu geleceğin, uzun vadede iyi olduğunu bilmek bizi bugün nasıl teselli edebilir?

Geri Sayım

İsa Zeytin Dağı'nda öğrencilerin sorularını yanıtlarken ana hatlarıyla tarihi çizmişti: "Söyle bize... Bu dediklerin ne zaman olacak, senin gelişini ve çağın bitimini gösteren belirti ne olacak?" (Matta 24:3).

İsa'nın Matta 24. bölümde kayda geçirilmiş olan meşhur vaazı, O'nun zamandan İkinci Gelişe ve sonrasına kadar olan zamanın tarih çizgisini kesintisiz şekilde kapsıyor.

İsa çağlar boyunca yaşayacak olan halkına, son zamanda yaşayanlar nihai olaya hazırlıklı olabilsinler diye son döneme dair peygamberlik sözlerinin ilahi planının bir kabataslağı vermek istemişti. O, çevremizdeki her şey parçalarına ayrılırken bile bizim O'nun sevgisinde güven içinde rahat bulmamızı istemişti.

Adventistler Daniel'in "ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak" (Daniel 12:1) ifadesini iyi bilirler. İsa bizim O'nun İkinci Gelişi'nden önceki bu olaya hazırlıklı olmamızı istiyor.

O'nun gelişi nasıl olacak? Kandırılmaktan nasıl kaçınabiliriz? Matta 24:4-8, 23-31 ayetlerini oku.

İsa'nın gelişi zamanın sonunda gerçekleşecek olan hakiki bir olaydır. Peygamberlik sözlerinde hatta İsa'nın vaazlarında O'nun dönüşünden ne kadar çok bahsedildiği dikkate alındığında, bunun *büyük bir olay* olduğu ortaya çıkar.

En son dünya çapında iklimsel bir olay gerçekleştiğinde, tüm dünyada ona hazırlıklı olan sekiz kişi bulunmaktaydı. İsa İkinci Geliş'in ne kadar beklenmedik şekilde gerçekleşeceğini tarif ederken onu bu olayla, yani tufanla karşılaştırıyor (Matta 24:37-39). İkinci Geliş'in gününü ya da saatini kimse bilmiyor olsa da (Matta 24:36), Allah, peygamberlik sözlerinde bahsedilen olayların etrafımızdaki dünyada gerçekleştiğine şahit olabileceğimiz bir geri sayımını bize sunmuştur.

Bu peygamberlik sözü oyununda oynamamız için bize bir rol verilmiştir. Peki nedir bizim görevimiz? Matta 24:9-14 ayetlerine odaklan.

Biz, bu evrensel mücadelede sadece seyirci değiliz. Bizler müjdeyi dünyanın en uzak köşelerine yayma işine katılıyoruz bu da bizim de zulüm göreceğimiz anlamına geliyor.

"Sona kadar dayanmak" ne anlama geliyor? Bunu nasıl yapıyoruz? Geçmişteki ve gelecekteki birçokları gibi düşmemek için her gün hangi seçimleri yapmamız gerekiyor?

Tezkereler

Tarihin peygamberlik sözlerinde açıklanan büyük resmi, aslında denetim altında tutamayacağımız olaylar gerçekleşirken arkamıza yaslanıp hiç bir şey yapmadan durmamıza müsaade etmiyor. Sıklıkla tavırımız şöyle olabilir, “Son olaylar nasıl olsa aynen öngörüldüğü şekilde gerçekleşecek, o halde kendimizi olayların akışına bırakmak dışında yapabileceğimiz ne var? Sonuçta tek başıma ne yapabilirim ki?”

Fakat Hristiyanların, özellikle de son olaylar karşısında etraflarındaki dünya ile kurmaları gereken ilişki bu değil. Vahiy 14. bölüm tarihin bu döneminde bizim görevimizin diğer insanlara Allah’ın yargısını anlatmak ve onların İsa’nın ikinci gelişine hazırlanmalarına yardım etmek olduğuna söylüyor.

Vahiy 14:6-12 ayetlerini oku. Burada ne öğretiliyor, dünyaya ne duyurmamız gerekiyor? Bu mesaj neden aciliyet meselesi?

Biz Adventistler olarak “mevcut olan gerçe[ğın]” (2. Petrus 1:12 CAN), özellikle “Üç Meleğin Mesajı” diye bahsettiğimiz ayetlerde bulunduğu inanıyoruz. Biz yeryüzü tarihinin bu döneminde çağrımızın özünü burada buluyoruz.

Mesajın, bizim yegâne umudumuz ve kurtuluşumuzun dayanağı olan “sonsuza dek kalıcı olan müjde”, yani Mesih’in ölümü ve dirilişinin harika haberi ile başlıyor olmasına dikkat edin. Ayrıca, zamanın sonunu gösteren güçlü bir yol işareti olan “O’nun yargılama saati geldi” (Vahiy 14:7) mesajı var. Daha sonra ise, Babil’de kalmaya devam edip canavar ve onun heykeline tapınanlara korkutucu bir uyarıda bulunulması ve göğü ve yeri yaratana tapınma çağrısı mevcut. Son olarak da Allah’ın son zaman halkı tarif ediyor: “İşte Tanrı’nın buyruklarını ve İsa’ya imanı koruyan kutsal yaşamlıların sabırla davranmaya çağrılışı.”

Vahiy 14:11 ayetini oku. Canavar ve heykeline tapınanların rahat yüzü görmemeleri hakkında ne söylüyor?

Canavara ve heykeline tapınanlara gece gündüz rahat yüzü görmek yok. Bunun tam olarak ne anlama geldiği konusunda çeşitli fikirler mevcut olsa da, bu insanların, Allah’ın Kendisine sadık olan kişilere sunduğu gibi bir rahatı tecrübe edemeyecek oldukları konusunda herkes hemfikirdir.

Sence Üç Meleğin Mesajı’nın ilk bölümü neden “sonsuza dek kalıcı olan müjde”den oluşuyor? Bu mesajları dünyaya yayarken, neden bu harika gerçeği her daim aklımızda tutmalıyız? Müjdeyi anlamak rahat bulma kavramı için neden bu kadar önemli?

Huzur İçinde Dinlen

Uzun yüzyıllardır Hristiyanlar Mesih'in dönüşünü bekliyorlar. Bu dönüş gerçek anlamda sahip olduğumuz tüm umutların toplamıdır ve sadece bizim değil tarih boyunca Allah'a iman etmiş olan herkesin umutlarının toplamıdır.

İbraniler 11:13-16 ayetlerini oku. Burada, sadece eskinin insanları için değil bizim için de hangi umut bulunmaktadır?

Eğer ölüm bugün yaygın olarak anlaşıldığı şekliyle gerçek olsa, bu ayetler pek çok yönden anlamsız olurdu. Ayette, "Vaat edilenlere kavuşamadılarsa da" ifadesiyle neden bahsediliyor? Onlar ölümler ve sözüm ona şimdi gökte İsa ile birlikte büyük ödülleri keyfini çıkartıyorlar. Örneğin Billy Graham öldüğünde, onun şimdi gökte İsa ile birlikte olduğu söylendi.

Bu bakış açısında da bir ironi var çünkü biri öldüğünde sıklıkla "huzur içinde dinlensin" dendiğini duyuyoruz. Fakat burada aslında ne oluyor? Bu insanlar huzur içinde dinleniyorlar mı yoksa gökte her ne yapmaları gerekiyorsa (mesela aşağı bakıp buradaki "eğlenceyi" seyretmek) onu mu yapıyorlar?

İsa ölümü nasıl tarif ediyor? Yuhanna 11:11 ayetini oku.

Aslında, onların "huzur içinde" dinleniyor oldukları fikri, elbette ölüm sonrasında olan şey hakkındaki hakikattir, öyle değil mi? Ölümler, gerçekten dinleniyorlar. "İmanlı için ölüm küçük bir meseledir. Mesih ölüden sanki önemsiz bir şeymiş gibi söz eder. 'Size doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sözüme uyarırsa, ölümü asla görmeyecektir' Hristiyan için ölüm uykudan başka bir şey değildir, sessizlik ve karanlıkla dolu kısa bir andır. Hayat Mesih'le birlikte Allah'ta saklıdır ve 'yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O'nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz.' Yuhanna 8:51, 52; Koloseliler 3:4."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 774.

İsa kişinin ölümü ile diriliş sabahı arasındaki durumunu bilinçsiz bir uyku ile kıyaslıyor (*Yuhanna 11:11, 14*) fakat ayrıca kurtarılanların da kaybolanların da ödülleri dirilişten sonra alacaklarını vurguluyor (*Yuhanna 5:28, 29*). İsa ölüm geldiğinde ona hazırlıklı olmanın gerekliliğinin de altını çizmişti.

Ölmüş olan sevdiklerinin aslında şimdi dinlenmekte olduklarını bilmekten ne teselli buluyorsun?

Rab'de Her Zaman Sevinin

Cep telefonlarımızda en çok kullandığımız uygulamalardan biri de Google haritalar uygulaması. Bir çoğumuz telefonlarımızda GPS kullanan haritalar olmadan önce ne yaptığımızı hatırlamıyor. Daha önce hiç gitmediğimiz bir yere doğru giderken gergin olabiliriz fakat telefonlarımızdaki Google haritalar uygulaması sayesinde güven içinde yabancı bir şehirde yolumuzu bulabiliriz. Bu güven duygusu, peygamberlik sözlerinde açıklanan zaman çizelgesiyle Allah'ın bize sağlamaya çalıştığı tip rahatın bir örnekleme olabilir mi?

Fakat bazen telefona yanlış adres bilgisi yazabiliriz ya da kısa yolu bildiğimizi sanarak onun gösterdiği yönde gitmemeye karar verebiliriz. Her iki durumda da kendimizi gitmek istemediğimiz bir yerde ve kesinlikle rahat olmayan bir ruh hali içinde bulabiliriz.

Filipililer 4:4-6 ayetlerini oku. Pavlus burada, rahatsız ve ıstıraplı bir dünyadayken bile bizim gerçek rahata, gerçek huzura kavuşmamızın yöntemi hakkında ne söylüyor?

Pavlus bu ayetlerde karşınıza çıkan her türlü denemede her zaman sevinin demiyor. Şöyle diyor, "Rab'de her zaman sevinin." Mevcut durumumuz ne olursa olsun, her ne denemelerle karşılaşılıyor olursak olalım, eğer Allah'ta, O'nun iyiliğinde, sevgisinde ve bizim için çarmıhta gerçekleştirdiği kurbanlıkta ikamet edersek, O'nda sevinebilir ve yorgun canlarımızı rahata kavuşturabiliriz.

Bu ayetlerin havası, rahatı, huzuru ve bu dünyanın ötesinde bulunan aşkın bir umudu ima ediyor.

Gerçekten "hiçbir şey için kaygı duymadan" yaşayabilesek canlarımızın ne kadar rahat edeceğini hayal etmeye çalış. Bu, bu dünyadaki hiç kimse için gerçekçi görünmüyor (Pavlus bile bir çok konuda endişeliydi) fakat yine de nihayetinde her şeyin sevgi dolu bir Allah'ın denetiminde olduğunu ve bizi Kendi krallığına kurtaracağını bilmek, bizi kaygılandıran şeyleri düzgün bir şekilde değerlendirmemize kesinlikle yardım edebilir.

"Rabb'in gelişi yakındır"? Yani, O her zaman bize yakındır ve biz gözlerimizi kapatıp ölüm uykusunda dinlenmeye başlar başlamaz farkına vardığımız bir sonraki şey İsa'nın dönüşü olacak.

Hayatın gerginliklerle, denemeler ve zorluklarla dolu olduğuna şüphe yok. Hiçbirimiz onlardan kaçamayız; elçi Pavlus da kaçamamıştı (*bkz. 2. Korintliler 11*). Buna rağmen, Pavlus'un bize anlatmaya çalıştığı, bugün her neye göğüs geriyor olursak olalım, bize Mesih'te verilmiş olanla sevinebiliriz ve aslında şimdiden canlarımızı rahata kavuşturabiliriz.

Filipililer 4:4-6 ayetlerini yeniden oku. Her ne deneme ve sıkıntı içinde olursan ol, hemen şimdi bu harika sözleri ne şekilde kendi yaşamında uygulayabilirsin?

EK ÇALIŞMA: “Hepimiz dualarımızın hemen ve doğrudan yanıtlanmasını arzu ediyoruz ve yanıt geciktiğinde ya da umulmadık bir biçimde geldiğinde yılgınlık ayartısına kapılıyoruz. Fakat Allah dualarımızı her zaman bizim tam istediğimiz zamanda ve tam istediğimiz şekilde yanıtlamayacak kadar bilge ve iyidir. O bizim için tüm dilekelerimizi yerine getirmekten daha fazlasını ve daha iyisini yapacaktır. O'nun bilgeliğine ve sevgisine güvenebileceğimiz için, O'ndan bizim isteğimizi kabul etmesini istemek yerine O'nun gayesine dâhil olmaya ve onu gerçekleştirmeye çalışmalıyız. Bizim arzularımız ve çıkarlarımız O'nun iradesi içinde kaybolmalı.”—Ellen G. White, *Gospel Workers [Müjde İşçileri]*, s. 219.

“İsa'nın çocuklarını kurtarmak ve onlara son dokunuşunda ölümsüzlüğü vermek için gelişi çok kısa bir süre sonra olacak. . . Mezarlar açılacak ve ölümler mezarlardan galip bir şekilde çıkarak, ‘Ey ölüm zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede’ diye haykıracaklar. İsa'da uyumakta olan sevdiğimiz ölümsüzlüğü giyinmiş olarak ortaya çıkacaklar.”—Ellen G. White, *Counsels on Stewardship [Nakilbarçlık Üzerine Öğütler]*, s. 350.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Büyük mücadele gerçeği üzerine düşün. Onun dünyada ne şekilde sahnelendiğini görüyorsun? Peki ya senin kendi kişisel yaşamında? Çok gerçek öyle değil mi? Aslında, o pek çok insanın sandığından çok daha gerçek çünkü birçokları şeytanın gerçekten var olduğuna inanmıyorlar. Dünyamızın durumunu anlamamıza yardım etme işinde büyük mücadele gerçeğini kavramak neden çok önemli? Ayrıca, bu büyük mücadeleyi kavrayışımız neden bizi çok teselli edecek şekilde sonuçlanacak?
- ❷ Peygamberlik sözleri eğer açıkça belirtilenin ötesiyle ilgilenmeye başlarsak dikkatimizi dağıtabilir. Ne sıklıkla kilise üyelerinin henüz gerçekleşmemiş olaylarla ilgili öngörülerde bulunarak ya da henüz gerçekleşmemiş olaylarla ilgili başkalarının öngörülerine inanarak başlarını derde soktuklarına şahit olduk? Kendimizi böyle bir tuzığa düşmekten nasıl koruyabiliriz?
- ❸ Sınıfta, Vahiy 14:9–11 ayetlerinin ve canavar ile onun heykeline tapanların rahata kavuşamayacak olmaları meselesinin üzerinden geçin. Bu ne anlama geliyor olabilir?
- ❹ Mesih'in dönüşünde bizim işlevimizin ne olduğu ya da ne olmadığı sorusu kilisede tartışmalara yol açan bir konudur. Bu konudaki düşüncemiz her ne olursa olsun, yine de O'nun dönüşünün mesajını dünyaya yayma işinde faal şekilde çalışmamız neden çok önemli?

Okulun Zorlu İlk Günü

Yazan: *Andrew McChesney*

Okulun ilk günü Niang Muang için oldukça zor geçmişti. Gerçekten de çok zordu. 9 yaşındaki kız, Amerika Birleşik Devletleri'ne Myanmar'dan yalnızca bir ay önce gelmişti. Ailesi mülteciydi. İngilizce bilmiyordu ve hiç arkadaşı da yoktu.

Bir kız, "Merhaba adın nedir?" diye sordu.

Niang başını salladı.

"Hayır" dedi.

Kız, "Ah," dedi kızın kafası karışmıştı. "Nerelisin?" diye sordu.

Niang yine başını salladı.

"Hayır." dedi.

Niang kaba olmaya çalışmıyordu. Sadece söylenenleri anlamamıştı.

İngilizce bilmediği için bütün sabah sınıfta sessizce oturdu. Öğle vakti, diğer çocukları kafeteryaya kadar takip etti ve servis edilen yiyeceklere baktı. Nacho peyniri ve kıyma, mini pizzalar ve tavuk nugget vardı. Yemek ona çok tuhaf gelmişti. O genelde hardal yaprağı, patates yaprağı, su teresi, kahverengi fasulye ve kırmızı mercimek yemeye alışmıştı.

Yemeği tattıktan sonra sınıfa geri döndü ve okul bitene kadar sessizce oturdu. Evde Tanrı'dan bu konu için dua ederek yardım istedi. "Sevgili Tanrım, lütfen okul günlerini de atlattırma yardım et" dedi.

Dördüncü sınıf zordu ama beşinci sınıf onun için daha iyi olmaya başlamıştı. İngilizce konuşmaya ve arkadaş edinmeye başladı.

Bir kız, "Adın ne?" diye sordu.

"Benim adım Niang." diye utangaç bir gülümsemeyle yanıtladı.

"Ah, nerelisin?" diye sordu kız.

Niang, "Myanmar olarak da bilinen Burma'lıyım" dedi.

Kız başını salladı. Bu ülkeyi duymuştu. Myanmar'dan birkaç başka mülteci çocuk da okullarında okumuştu.

"Ah, tamam," dedi. "Oynamak ister misin?"

Niang mutlu oldu. Uyum sağlamaya başlamıştı. Yedinci sınıfta daha da mutlu hissediyordu. Kuzey Amerika Bölümü'ndeki mültecilere yardım etmek için 2011'in On Üçüncü Sebt Sunuları sayesinde devlet okulundan Yedinci Gün Adventist okuluna transfer oldu.

Günlük dualarında Tanrı'ya şükretti. "Sevgili Tanrım, bu yeni dili öğrenmeme yardım ettiğin ve benimle ilgilendiğin için çok teşekkür ederim." diye dua etti.

Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı, Niang gibi daha fazla çocuk mültecinin Adventist okullarında okumasına yardımcı olacak. Niang şu anda 21 yaşında ve doktor olmak için çalışıyor.